

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

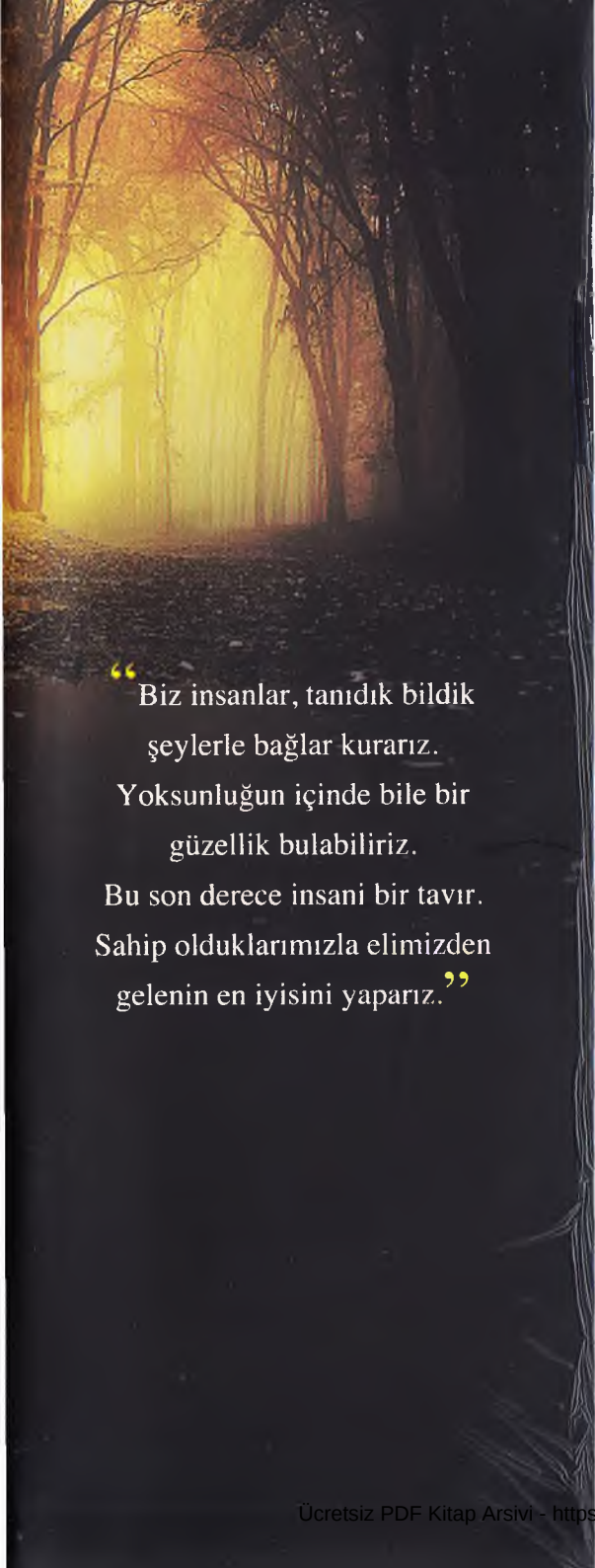
EĞER BENİ BULURSAN

emily murdoch

“Hayatın zorluklarıyla baş etme konusunda etkili ve umut dolu bir anlatım.”

Kirkus Reviews

“ Biz insanlar, tanıdık bildik
şeylerle bağlar kurarız.
Yoksunluğun içinde bile bir
güzellik bulabiliriz.

Bu son derece insani bir tavr.
Sahip olduklarımızla elimizden
gelenin en iyisini yaparız.”

BASINDA “Eğer Beni Bulursan”

“Kurtuluş, affediş ve duygusal bağların iyileştirici gücüne dair dokunaklı bir hikâye. Şiirsel... Kalbe dokunur türden.”

—*New York Times*

“Başarılı bir roman. Kardeşler arasındaki derin bağ, tıpkı sevilme ve kabul görme istekleri gibi aşikâr. Karakterler okuyucunun kalbinde yer edecek.”

★*School Library Journal*★

“Hayatın zorluklarıyla baş etme konusunda etkili ve umut dolu bir anlatım.”

★*Kirkus Reviews*★

“Emily Murdoch bu ilk kitabında, okuyucunun kalbini fetheden karakterleri sayesinde insanlığın iyi ve kötü yanlarıyla aile kavramını acıklı, umut dolu ve şaşırtıcı biçimde ele almış. Eşsiz anlatım, nefes kesici benzetmeler, detaylı tanımlamalar ve diyaloglar ormanda büyümüş bir kızın tüm yetersizliğini gölgede bırakıyor... İçgüdüleriyle hayatta kalmaya çalışan kızların cesareti ve zekâsı, birbirlerine sahip çıkmaları ve hak ettikleri sevgiyi bulmaları başarılı bir şekilde işlenmiş.”

★*Booklist*★

“Kitap, daha ilk sayfalarda sizi içine alıyor. Özgün konusu merak uyandırıyor fakat kitabı elimden bırakmamamın asıl sebebi Carey’in satır aralarında duyulan sesi. Bir çırpıda okuyup bitirmek isteyeceğiniz bir kitap.”

Jennifer Brown, *Hate List* kitabının yazarı

“*Eğer Beni Bulursan*, daha ilk satırlarında beni içine alıp son kelimesine kadar da bırakmadı. Murdoch’un dili güzel, anlatımı merak uyandırıcı.”

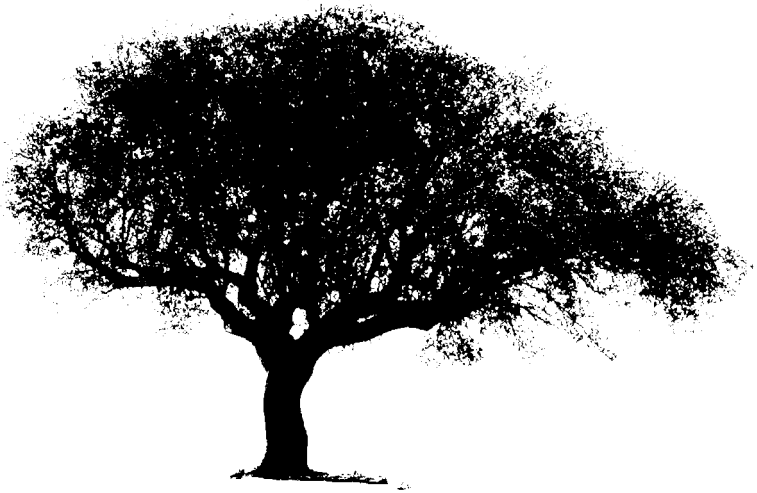
Carol Lynch Williams, *Seçilmiş Kişi* kitabının yazarı

“Bu kitap içinizi dağlayacak... Hayatta kalmayı, kimlik arayışını, aile kavramını, sevgiyi ve daha fazlasını anlatan roman kalbinizi burkup rüyalarınıza girecek.”

Jenny Downham, *Ben Ölmeden Önce* kitabının yazarı

“Carey ve Nessa’nın hikâyesi son derece etkileyici. Hafızalardan silinmiyor. Okur daha ilk satırdan bu iki kıza âşık olacak.”

Publishers Weekly

NOVELLA DİNAMİK

Novella Dinamik: 12

Eğer Beni Bulursan

Emily Murdoch

Copyright© Emily Murdoch

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç	Özgün Adı: If You Find Me
Çeviren: Duygu Özen Gür	1. Baskı: Nisan 2016
Yayına Hazırlayan: Duygu Pınar	ISBN: 978-605-348-949-8
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlu	Sertifika No:12330
Kapak Uygulama: Alla Özabat	Baskı: Sistem Matbaacılık
Kapak Görseli: F1online	Yılanlı Ayazma Sok. No:8
Sayfa Tasarım: Elif Yavuz	Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
	Tel: (0 212) 482 11 01
	Matbaa Sertifika No: 16086

NOVELLA DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

EĞER BENİ BULURSAN emily murdoch

Çeviren: Duygu Özen Gür

Beni hep cesaretlendiren Ruth,
Anita ve Taylor'a...
Bir de Jack'e, her zaman

İLKBAHAR VE SONBAHAR (1880)

Küçük bir çocuğa;

Margaret, yapraklarını döküyor ya Altınkoru
Kederinin nedeni yoksa bu mu?
Yaprakların gidişi benzer ya insana
Taze düşüncelerinin solması bundan mı yoksa?
Heyhat! Yürek büyür geçtikçe yıllar
Acımaz olur için, bir kabuk bağlar
Bir ah bile etmez insan düşen yaprağa
Yine ağlarsın fakat artık neden ortada.
Evlat, yoktur artık isminin bir önemi:
Keder pınarları aynı yerden akar sanki.
Belli kalbin duyar ruhun hisseder amma
Ne ağızdan çıkar söz ne söyler zihin.
İşte bunun için doğmuştur insan
Yasını tuttuğun kişi sensin Margaret.
GERARD MANLEY HOPKINS

BÖLÜM 1 SON

*Her şeyi gördüğün bir bölgenin köşesini düşünün.
Oraya doğru uzanarak inmeye başladığınız egiler, hem in
hem çıkış noktasını izlersen, her şeyin nasıl doğal bir
şekilde gerçekleştiğini anıyı, fark edebilirsin.*

WINNIE THE POOH

nneme göre insanlar yoksul da olsa, varlıklı da olsa, hatta geçinmek için eşek gibi çalışsa dahi dünyanın en güzel nimetleri her zaman bedavadır. Tıpkı şu an sabah güneşinin parlak ışıklarının önümüzdeki küçük derenin üzerinde elmas gibi parıldamasını izlemek gibi. Ya da derenin bütün gün, tıpkı Nessa'mın bebekken çıkardığı agulamaya benzer sesler çıkarmasını dinlemek gibi. Mutluluk bedavadır, der annem. Geceleyin bize göz kırpan yıldızlar, ağaçların üzerimizde bir kalkan oluşturarak bizi korumaları ve ateş yakmamız için bize gönderdiği kuru dallar, rüzgârın ceviz ağacının yapraklarını, ardından bizim kulaklarımızı yalaması...

Bunlar, metamfetamin kullanan birinin cümleleri olabilir elbette. Yine de annemin zihninde hiçbir sınır olmadan, *özgürce* söylediği bu şiirsel cümleler çok hoşuma gidiyor.

Fakat konserve fasulye bedava değil. Özellikle de burada, yani Obed Vahşi ve Doğal Yaşam Parkı ya da insanların

söylediği şekliyle “Ormanlık Arazi”de fasulye hazırlamanın yüze yakın yolunu bilmem gerekiyor. Kurudan, suyla ıslatılmış, konserveden, fırınlanmış, barbunya fasulyesinden nohut fasulyeye kadar yüzlerce tür var.

Aslında bu o kadar da önemli değil. Sonuçta yediğimiz şey, kız kardeşimin kıkırdayarak dile getirdiği gibi bolca gaz çıkarmamıza neden olan sıradan bir fasulye işte. Fakat Jenessa ve benim gibi, elektriğin ya da çeşmeden akan suyun olmadığı bir ormanda yaşıyorsanız ve anneniz sizi, sizden dokuz yaş küçük ve sürekli karnı guruldayan kardeşinizle yalnız bırakarak uzun süreliğine kasabaya gidiyorsa fasulye hazırlamanın yeni ve ilginç yollarını icat etmek gerçekten çok önemli oluyor.

Elimdeki eğri büğrü çanağı, ağız kısmı kırılmış sürahideki suyla doldurup bunsen ocağının dans edercesine dalgalandıran mavi alevinde ısıtırken şunu düşünüyorum: *Bugün fasulyeyi nasıl pişirirsem bizim için değişiklik olur?* Ayrıca içimden, *keşke son kalan ekmeğimize sürecekte tereyağımız olsaydı,* diye geçiriyorum ama hiç yağ kalmamış. Çünkü buzdolabına koymayınca tereyağı çok fazla dayanmıyor.

Bazen, aradan bir süre geçtikten sonra annem, elinde yol kenarındaki lokantadan aldığı yağlı kahverengi poşetle ansızın geliverir. Sonra yediğimiz her şeyin üzerine dilediğimizce tereyağı süreriz. Öyle ki ekmeğin üzerine sürdüğümüz tereyağı tıpkı bir geyik leşinin üzerine konmuş sinek sürüsü gibi bir tabaka oluşturur çünkü Jenessa da ben de altına benzeyen bu küçük kare tereyağlarının tek bir zerresini bile ziyan etmek istemeyiz.

Annem tereyağı çalmanın da herhangi bir bedeli olmadığını söylüyor. Tabii yakalanmazsan. (Aynı zamanda r harflerine de herhangi bir para ödemediğimiz için bunları kullanmaktan korkmamamı ve “geliyom”, “gidiyom” yerine, tıpkı bir hanımefendi gibi “geliyorum”, “gidiyorum” dememi söylüyor. Onun bir hanımefendi gibi konuşmaması benim de düzgün konuşmayacağım anlamına gelmiyormuş. O kaba olduğu için Jenessa ve ben de kaba olmak zorunda değiliz.)

En azından ekmeğimiz var. Neyse ki Ness şu anda yanımda değil de ekmeğin altını tüy gibi kaplamış yeşil küfleri kazıdığını görmüyor. Bu küfleri yeterince dikkatli bir şekilde kazırsan küf tadını almazsın. Kokusu ise tıpkı ormanın yağmur yağdıktan sonraki kokusuna benziyor.

Çat, hışır hışır!

Elimdeki paslı açacakla konserve kutusunu açarken öylece kalıp sesleri dinliyorum. *Nessa?* Dikkatsizce yürüyen bir insanın ayakları altında ezilen yapraklarla, küçük dalların çıtırtısını ve ağaç dallarının parlak malzemeden yapılmış bir paltoya sürtünme sesini duyuyorum. Bu seslerin, üzerinde pamuklu bir palto olan ve bir Kızılderili kadar sessiz adımlarla yürüyen Jenessa’ya ait olması imkânsız. *Anne?* Üzerinde mağazadan aldığı havalı limon sarısı kayak ceke tiyle annemi görmeyi umarak gözlerimi ağaçların arasına dikiyorum. Fakat şu anda görebildiğim tek sarı şey, yüzlerce titrek yaprağın arasından süzülen güneş ışınları.

Kendimi, tüfek dürbününün içindeki artı göstergeyle hedef alınmış ürkek bir geyik gibi hissediyorum. Kalbim ka-

burgamı çatlatacak kadar büyük bir hızla çarpıyor. Gözlerim arkamdaki düz kayanın üzerinde duran geniş tabaklar gibi kocaman açılmış. Sanki başımı çevirince üzerime doğrultulmuş bir silah görecekmış gibi hissediyorum. Fakat böyle bir manzarayla karşılaşmayınca derin bir nefes alıyorum.

Şu anda hiç kimsenin gelmesini beklemiyoruz. Nasıl görüldüğümü düşünüyorum: Üzerimde, bir filin bacaklarındaki kıvrımlar gibi bollaşarak dökülen yırtık pırtık bir kıyafet var. Saçlarım aşırı pişmiş, bol yağlı spagetti makarnaya benziyor ama böyle olmamın bir nedeni var. Günlerdir kemanda bir parçayı mükemmel biçimde çalmak için uğraşıyorum. Annemim deyimiyile çalabildiğim kısımda “takılıp kalmışım” ve şarkının geri kalan kısmını umursamıyordum bile. Gerçi tüm bunların burada, yani Tennessee’deki bir ormanın derinliklerinde ne önemi var ki? Annem bizi bu kuş uçmaz kervan geçmez ormanın derinliklerindeki eski karavana bıraktığından bu yana yalnızca bir ya da iki tane yürüyüş yaparken yolunu kaybetmiş insanla karşılaştık.

İyice kulak kabartıp dinliyorum ama *hiçbir şey* duymıyorum. Belki de yalnızca turistlerdir. Parmaklarımı keçe gibi olmuş saçlarımın arasında gezdirip ellerimdeki yağlı histen blucinime sürterek kurtulmaya çalışıyorum.

Pahalı mağazalardaki aynalarda kendimi yalnızca birkaç kez görünce tanıyamamıştım. *Bu çarpık bacaklı, sıksa, pis kız da kim böyle*, diye düşünmüştüm. Burada ayna olarak kullandığımız tek şey yaprakların arasında bulduğumuz küçük bir cam parçası. Ona bakınca yalnızca tek gözümü

ya da burnumun ufak bir kısmını görebiliyorum. Veyahut üstdudağımın tepesindeki v şeklindeki kıvrımı ya da şeftali rengini andıran kulakmememi.

Annem kırık çömlek parçasını görünce, “Yedi yıl boyunca kötü şans getirecek,” demişti. Hâlbuki onu kıran kişi ben bile değildim. Şans bedava değil. Şans, annem, kız kardeşim ve benim için tereyağı kadar az rastlanır bir şeyken değil yedi, on, yirmi yıl hatta sonsuza kadar bile ondan mahrum kalabiliriz.

Nessa nerede? Hafifçe çömelip birisi ateş ederse kendimi savunmak için kullanacağım kırık bir dal arıyorum. Geçen geceki fırtınadan sonra yere birkaç tane iri dal düşmüş olmalı. Çatırtı sesleri yeniden başlayınca, başımı seslerin geldiği yöne doğru çeviriyorum. Bir yandan da Nessa avcılık oyunundan erken gelmesin diye içimden dua ediyorum. Yabancıların ikimizi de görmeden buradan ayrılması bizim için çok daha iyi olur.

“Carey! Jenessa!”

Ne?

Kalbim tıpkı bir marşmelov gibi yumuşayarak tüm gücünü kaybediyor sanki. Bir yandan da kalp krizi geçirecekmişim gibi hızla atıyor. Ses, tanımadığım bir erkeğe ait ama isimlerimizi nereden biliyor? *Yoksa annemin bir arkadaşı mı?*

“Kızlar? Joelle!”

Joelle annemin adı ama cevap veremez. Çünkü burada değil. Aslında onu bir hatta belki de iki aydır görmedik ama endişelenmeye yalnızca birkaç gündür başladım. Bize

bir hafta yetecek kadar fasulyemiz olsa da annem daha önceleri haber vermeden hiç bu kadar uzun süre gelmemezlik etmemişti. Jenessa bile endişeli. Ağzından tek bir kelime çıkmamasına rağmen soru işareti dolu gözlerinden ne kadar endişeli olduğu anlaşılabilir.

Onu birkaç kez elimizdeki konserve kutularını ve küçük gaz tüplerini sayarken yakaladım. Ne düşündüğünü söylemesine gerek yok çünkü aynı endişeleri ben de taşıyorum: Ya annem gelmeden önce karnımızı doyurmak için gerekli olan şeyler biterse? Gelme ihtimalini ise düşünmek bile istemiyorum.

Kız kardeşim çok fazla konuşmuyor. Konuşunca da yalnızca ikimiz baş başayken, doğru dürüst ses çıkarmadan, neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla dudaklarını oynatarak bir şeyler söylemeye çalışıyor. Ness altı yaşına gelince annem iyice endişelenip onu kasabadaki konuşma terapistine götürmüştü. Fakat kimliğini gizleyip Robin olarak kayıt yaptırmıştı. Terapist, Jenessa'ya "seçici dilsizlik" teşhisi koymuştu. Annemin ne sözleri ne de tehditleri Ness'i dile getirmeye yetti.

"Carey? Jenessa!"

Ellerimle kulaklarımı kapatıp sesleri zihnimden kovmaya çalışıyorum.

Son yıllarda yalnızca annemin ve kendi sesimi duyduğum için bir erkek sesi duymak çok tuhaf geliyor.

Eskiden, tıpkı okuduğum kitaplardaki kızlar gibi benim de bir babam olsun isterdim. Oysa bir şeylerin olması için istemek yeterli değil. Babamla ilgili hatırladığım tek şeyi

dile getirince annem çok gülmüştü. Aslında bence de komik ama o zaman annem gülünce, babamla ilgili hatırladığım tek ayrıntının *koltuk altı* olduğunu söylediğim için utanmıştım. Annem, hatırladığım çam ve meşe karışımı o kokunun Brut marka bir deodoranta ait olduğunu söylemişti. Sonra da ben deodorantın ne demek olduğunu bilmiyorum diye kızmış, çok fazla soru sorduğumu söylemiş, viski şişesinde hiç içki kalmadığı için söylenmişti.

“Pekâlâ, kızlar! Hadi, ses verin!”

Şu adam neden artık çekip gitmiyor ki? Lanet olsun! Annemin aklından yine neler geçiyor acaba? Adamdan ne kadar para istediğini bilmiyorum ama artık o istediği şeyleri yapmayacağım. Ayrıca eğer Jenessa'ya parmağını bile sürerse yemin ederim onu öldürürüm.

Tek yapmam gereken burada saklanıp gitmesini beklemek. Şu anda aklıma gelen, yapabileceğim tek şey bu. Fakat kahverengi gövdeli yeşil ağaçların altında, tereyağına benzer sarı saçları olan kız kardeşimi görünce planım altüst oluyor.

Hadi, Jenessa! Başımı kaldırıp şu adamı fark et de sen de saklan!

Fakat artık çok geç. Jenessa onu fark edemeden, adam kardeşimi fark ediyor.

Nessa adamı birden fark edince sendeleyerek ağzını açıp çığlık atmaya çalışıyor ama soluğu kesilmiş gibi, boğazından hiç ses çıkmıyor. Adam muhtemelen onun kaçmaya çalıştığını düşünüyor ama ben küçük kardeşimi herkesten,

hatta Tanrı'dan bile daha iyi tanıyorum. Jenessa *beni* arıyor.

Ayaklarımın altındaki yaprakları hisırdatarak, gözlerimi Nessa'dan ayırmadan doğruluyorum. Beni gören kardeşim hiç vakit kaybetmeden uçararak kollarıma koşuyor. Bu kez bizim de dikkatini yeni biri çekiyor. Bu, ince kemikli bir kadındır. Topukları yumuşak toprağa battığı için çok zor yürüyor.

Jenessa, bacaklarını belime dolayarak bana adeta bir sülük gibi yapışıyor. Terleyip güneşte kurumuş saçlarının o kendine has kokusunu içime çekiyorum. Tıpkı bir köpek gibi korkusunun kokusunu alabiliyorum. Kim bilir, belki de kokusunu aldığım bu korku bana aittir. Kendimi toparlayıp korkuyu içimden atmaya çalışırken yüzüme sert bir ifade takınıyorum. Çünkü burada ikimizden de ben sorumluyum.

Ne adam ne de kadın hareket ediyor. *İnsanlara gözünü dikip bakmanın kabalık olduğunu bilmiyorlar mı bunlar? Bir de şehirli olacaklar?* Kadın belirsiz bir ifadeyle adama bakıyor. Adam ise ona başını salladıktan sonra yine bakışlarını üzerimize dikeyor.

“Carey ve Jenessa, öyle değil mi?” diye soruyor kadın.

Başımı sallayıp çatlak bir sesle, “Evet, efendim,” diyorum. Sesim minik bir kedi ciyaklamasına benziyor. Sonra durup boğazımı temizledikten sonra yeniden deniyorum.

“Evet, efendim. Ben Carey, bu da kardeşim Jenessa. Annemi arıyorsanız, bir şeyler almak üzere kasabaya indi. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Nessa kucagımda kımıldanmaya çalışınca, onu ne kadar çok sıktığımı fark ederek kollarımı biraz gevşetiyorum.

İçimden, *en azından korku ve endişeden titremiyorum*, diye geçiriyorum. Bu, Nessa'yı da korkuturdu ama doğrusunu söylemek gerekirse içim titriyor.

Belki kiliseden gelmişlerdir. Belki kasabada, bize yiyecek bir şeyler getirmek için dilenen annemle karşılaşmışlardır. Belki ona İsa hakkında biraz vaaz verdikten sonra bize yiyecek bir şeyler getirmeye gelmişlerdir.

“Yehova Şahitleri’nden ya da ona benzer bir topluluktan mısınız?” diye devam ediyorum. “Öyleyse gökyüzünde yaşayan birinin bizi kurtarmasıyla filan ilgilenmiyoruz.”

Adam yüzünde oluşan gülümsemeyi öksürerek bastırmaya çalışırken kadın kaşlarını çatarak yüzüne doğru uçan sineği eliyle kovuyor. Ormanımızın ortasında durup önce bana, sonra Nessa'ya, ardından yine bana bakıp başını sallıyor. Oldukça huzursuz görünüyor. Ellerimle saçımı düzeltirken burnuma güneşte kurumuş saçlarımın kokusu geliyor. Kadının topuzundan çıkmış olan açık kahverengi bir tutam saçı bana Nessa'nın oyun oynadıktan sonraki halini anımsatıyor. Onun da saçları tıpkı küçük bir yılan gibi kıvrılıp ensesinden ya da şakaklarından sarkarak boynuna yapışır. Hava da bu aralar sonbahar için oldukça sıcak.

Kadının saçlarını daha bu sabah yıkadığını aramızdaki mesafeden bile anlayabiliyorum. *Muhtemelen saçları bizim kullandığımız sabunlar gibi değil de çiçek gibi kokuyor*, diye düşünüyorum.

İsteksizce, “Oturmak isterseniz şurada bir masa var,” diyorum ama içimden, *umarım bu teklifi kabul etmezler*, diye geçiriyorum. Fakat kadın onaylarcasına başını sallayınca

Nessa'yı kucağımdan indirip onları yanmış çalı çırpı kokan yemek pişirdiğimiz yerin ve bir ağacın gövdesine çivilenmiş metal dolaptaki fasulye konservelerinin yanından geçirip oturacağımız yere doğru getiriyorum. Eskimiş, metal katlanır masanın etrafında iki tane metal, bir tane hasır sandalye ile iki tane üzerinde eskiden sallanan sandalyemize koyduğumuz minderler olan ağaç kütüğü var.

Adam metal sandalyeye otururken, kadın da minderi en temiz olan kütüğü seçiyor. Nessa'yı hasır sandalyeye oturtup onlarla aramıza masayı alıyorum. Gerekirse hemen kaçabilmek için aramıza yeterince mesafe koymanın akıllıca olacağını düşünüyorum. Fakat ikisi de normal insanlara benziyor. Çocuk ya da uyuşturucu kaçakçısına veya çılgın kilise çalışanlarına benzer bir halleri yok. Kadın, mağazadan aldığı takımıyla son derece önemli görünüyor. Bu durum beni olabilecek başka herhangi bir şeyden daha fazla endişelendiriyor.

Kemanımı kılıfına koyup kavanozdaki suyla üç adet teneke kupayı doldururken beni sessizce izliyorlar. Onlara suyu kaydattığımı ve dere suyunun temiz olduğunu söylemek istiyorum ama bunu yapmıyorum. Kupalara suyu paylaştırırken içlerine kir dolmuş yamuk ve yıpranmış tırnaklarım dikkatimi çekince kendimden utanıyorum.

İki kez yanlışlıkla ayağına basınca Nessa'nın gözlerine yaşlar doluyor. Başına teselli etmek için pat pat diye hafifçe vurduktan sonra ayakta kollarımı kavuşturup adamla kadının konuşmasını bekliyorum.

Kadın yumuşak bir ses tonuyla, "Oturmak istemez misin?" diye soruyor.

Sandalyesinde büzüşmüş, suyundan ürkek yudumlar alan Nessa'ya bakarak hayır anlamında başımı sallıyorum. Kadın evrak çantasında el yordamıyla bir şeyler ararken bana bakarak gülümsüyor. Sonra çantasından içi kâğıtlarla dolu karton bir dosya çıkarıyor. Üzerindeki etiketi tersten bile okuyabiliyorum. *Carey ve Jenessa Blackburn*, yazıyor.

“Ben Bayan Haskell,” diye söze başlıyor.

Durup, kupasındaki suyun bir kısmını eski bir şişe kapağına döken kız kardeşimi izliyor. Nessa içinde su olan kapağı kurumuş yaprakların üzerine, şişman bir böceğin önüne koyarken hepimiz onu izliyoruz.

Ne söyleyeceğimi bilmez halde başımı sallıyorum. Adam gözlerini dikmiş bana bakarken kardeşimi izlemeye devam edemiyorum. Tıraşlı yanağından bir damla gözyaşının süzülmesini izliyorum. İşin ilginç yanı süzülen bu yaşı eliyle silmiyor. Zihnimdeki yapboz parçaları yerine oturdukça ortaya çıkan görüntü midemi ağrıtıyor.

Adam adını söylemedi ve tanıdık biri gibi de görünmüyordu ama o anda zihnimde bir ampul yanıyor ve kim olduğunu anlıyorum.

Kokunun adı Brut. Ne zaman aklıma bu koku gelse onun bize yaptıklarını hatırlıyorum ve midem bulanıyor.

On yıl önceki anılar zihnimde canlanmaya başlıyor. Yeniden beş yaşındayım ve oyuncak bebeğimi tıpkı kendimi korumak istercesine göğsüme yapıştırmışım. Bir deliye aitmiş gibi duran gözleriyle bana bakan ve saçma sapan konuşan annem, dudaklarımdan dökülen sorulara hiçbir yanıt

vermiyor. Bir süre sonra tuzlu metal bir tada sahip gözyaşlarım ve kan, bana sorduğum soruları bile unutturuyor.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musun?”

Bayan Haskell yüzüme bakınca midemdeki fasulyeler ağzıma doğru geliyormuş gibi hissediyorum. Konserve kutusunun içindeki piyazlarla Nessa’nın çok sevdiği tatlı fasulyeler. Kendimi ansızın bir falcı gibi hissediyorum. Sanki birazdan dile getireceği şeylerin ardından, üzerine bastığımız toprak, başımızın üzerindeki gökyüzü ve normal olarak kabul ettiğimiz her şey büyük bir değişime uğrayacakmış gibi...

Gözlerimi dikip söyleyeceklerini duymayı bekliyorum.

“Sizi eve götürmeye geldik, Carey.”

Eve mi?

Bastığım zemin ayağımın altından kayıp gidiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ellerimle çalılara yapışıyorum. Her yerde fasulyeler uçuşuyormuş gibi. Daha sonra içime büyük bir öfke doluyor. Ellerim belimde kadına tepeden bakıyorum. Ağzımı üzerimdeki kazağın koluna silerken kadın siniyor.

“Bu imkânsız, efendim. Biz zaten evimizdeyiz. Burada annemizle yaşıyoruz.”

“Anneniz nerede, tatlım?”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Bu “tatlım” sözcüğüne aldanmaya niyetim yok.

“Söylediğim gibi, annem kasabaya yiyecek bir şeyler almaya gitti. Şeyimiz bitmişti de...”

“Ne kadar zamandır burada değil?”

Yalan söylemek zorundayım. Jenessa hızlı ve derin ne-

fesler alıp vermeye başladı. Umarım yine korkup krize girmez. Hemen oturduğu yerden zıplayıp yanıma gelerek elime sımsıkı yapışıyor. Kalbim parmaklarımın ucunda atıyormuş gibi hissediyorum.

“Annem sabah kasabaya indi. Hava kararmadan da gelmiş olur.”

Ness’in elini sıkıyorum.

“Annen iki aydan uzun süredir buraya uğramadığını söyledi. Mektubunu dün aldık.”

Ne?

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor, kulaklarım çınlıyor. Ayakta kalabilmek için yakındaki bir dalı sımsıkı kavırıyorum. *Yanlış duymuş olmalıyım.* Ama kadın “evet” anlamında başını sallıyor. Gözleri adeta “üzgünüm” diyor ama onu duymak istemiyorum.

“Ne? Ne mektubu?”

Jenessa’nın koluma doğru süzülen gözyaşları hafifçe gıdıklıyor. Kolumu kaşımak istiyorum ama onun elini bırakamam. Vücudunu bana iyice yapıştırmış. *Kardeşıme yaptıklarına bak! Annem, yabancılara güvenilmez, demekle çok haklıymış. Tek yaptıkları hayatımızı mahvetmek.*

Bayan Haskell özür diler gibi bir ifadeyle gülümsüyor. Sanki daha önce birçok kez bu şekilde birilerine gülümsemiş gibi. Yani onun ne ilk ne de son kurbanlarıyız. Onun önünde kaç çocuğun bizim gibi dünyaları altüst olmuş halde öylece kalakaldığını merak ediyorum. Bahse girerim ki yüzlerce vardır.

Yine de bakışlarında bizim için üzüldüğünü gösteren bir şeyler, bir yumuşaklık var. Başımı hafifçe yana doğru eğmiş. Biz de yüzümüze güneş gelmesin diye, bir süre tereyağı olmadan idare etmemiz gerektiğini öğrendiğimizde ya da annem birkaç hafta boyunca kasabadan dönmediğinde başımızı böyle eğiyoruz.

Ben kendimi toparlayana kadar bekliyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

“Annen bize geçen ay yazdı, Carey. Artık sana ve kız kardeşine bakamayacağını söyledi.”

“Bu yalan! Annem bizi asla bırakmaz!”

Yaşadığım duygu patlamasını görmezden gelerek, “Bizden yardım istedi,” diye devam ediyor. “Aslında daha önce gelecektik ama sizi bulamadım. Sizi gerçekten çok iyi saklamış.”

“Hayır!”

Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Çığlığım sanki bir karahindiba gibi havada öylece asılı kalıyor. Sonra ilk şoku atlatınca omuzlarımı dikleştiriyorum. Sanki buz kesmiş gibi kaskatı kesilerek kontrolü yeniden ele alıyorum. Gayet soggukkanlıyım.

“Bir yanlışlık olmalı, efendim. Annem bizi tamamen terk etmez. Yanlış anlamış olmalısınız.”

Nessa ani bir kusma hissiyle midesinde ne var ne yoksa Bayan Haskell’in şık ayakkabılarına doğru öögürünce üçümüz de geri çekiliyoruz. Böyle bir duruma hiç alışkın olmadığından eminim. Ne olduğunu anlamayan Bayan Haskell

panik oluyor. Ben de hiç düşünmeden ellerimle yüzümü kapatıyorum.

“Of, Tanrım! Tatlım, hayır...”

“Bizi yalnız bırakın,” diye bağıryorum. “Keşke bizi hiç bulmasaydınız!”

Bir sırrımı daha öğrenmiş oluyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum.

Jenessa’yı kovanın yanına doğru götürürken arkamızdan bizi izliyor. Temiz bir bez parçasını suyla ıslattıktan sonra kardeşimin ağzını siliyorum. Jenessa’nın gözleri ürkek bir tavşan gibi bir bana bir onlara kayıyor. Adam omuzları çökmüş bir halde biraz uzaklaşıp paltosunun cebinden bir sigara paketi çıkarıyor. Paketi saran jelatin kâğıdın sesi tıpkı şekerleme paketlerinin sesine benziyor.

Toparla kendini, Carey Violet Blackburn! Bu durumun üstesinden gel!

“Kardeşimi korkutuyorsunuz,” diyorum tıslamaya benzer bir ses tonuyla. “Bakın, annem yarın burada olacak. Yarın gelip bu durumu onunla konuşabilirsiniz.”

Tıpkı bir yetişkin gibi konuşuyorum. Bana sorarsanız son derece inandırıcıyım.

“Üzgünüm Carey, ama bunu yapamam. Tennessee Eyalet Yasaları gereğince, iki küçük çocuğu yalnız başına ormanda bırakamam.”

Bir başka bez parçasını ıslatıp Bayan Haskell’e verdikten sonra devrilmiş bir ağacın sert gövdesine oturuyorum. Ness’i kucağıma alıp kolumu beline doluyorum. Bir saat evvel gü-

neşin kuruttuğu saçlarından gelen tatlı kokunun yerini acımsı kusmuk kokusu almış ama buna aldırıldığım yok. O kadar halsiz ki vücudumda hissiz bir bez bebek gibi yayılıyor.

“Mektubu görebilir miyim, efendim?”

Bayan Haskell masaya doğru gidip dosyadaki kâğıtların arasından çıkardığı bir sayfayla geliyor. Annemin kargacık burgacık elyazısını bu mesafeden bile tanıyorum. Mektubu benim defterlerimden birinden kopardığı sayfaya yazmış. Parmaklarının arasından mektubu aldıktan sonra Bayan Haskell’e arkamı dönüp okumaya başlıyorum.

Sayın yetkili,

Bu mektubu kızlarım Carey ve Jenessa Blackburn’le alakalı olarak yazıyorum...

Okurken yaşlar, gözlerimden bir şelale olup akıyor. Yüzümü elimin tersiyle silerken herkesin beni izlemesine aldırımıyormuş gibi davranıyorum.

“Bu bende kalabilir mi, efendim?”

Yanıt vermesini beklemeden kâğıdı küçücük katlayıp blucinimin cebine koyuyorum.

Bayan Haskell başını sallıyor. “Bu asıl mektubun bir kopyası. Orijinali sizin resmi dosyanızın içinde zaten. Durumunuz yargıya taşındığında duruşma esnasında bu mektuba ihtiyacımız olacak.”

Çenemle, sigara dumanlarının arasından kısık gözlerle bizi izleyen adamı işaret ediyorum. Ağaçların arasından sü-

zülen güneş ışığının altında tıpkı sahne ışıklarının altındaymış gibi görünüyor.

“Onun kim olduğunu biliyorum ve onunla hiçbir yere gitmeyeceğiz.”

“Çocuk Koruma Hizmetleri’ne göre sizi almak için velayeti var.”

“Yani başka seçeneğimiz yok mu?”

Bayan Haskell yanıma oturup sesini alçaltarak konuşmaya başlıyor.

“Başka bir seçeneğiniz var, Carey. Onunla gitmeyi reddersen sizi koruyucu ailelerin yanına yerleştirebiliriz. Fakat şu anda başvuru yapmış olan tüm ailelerimiz dolu. Bu yüzden de ikinizi de aynı anda kabul edecek bir aile bulmamız imkânsız. Kız kardeşinin durumunu göz önünde bulundurduğumuzda...”

“Kardeşimin aklından bir sorunu yok. Yalnızca konuşmuyor.”

“Öyle bile olsa... yani bu durum onu özel bir yere yerleştirmemizi gerektiriyor. Jenessa için bir ev bulduk ama şu anda iki çocuğu aynı anda kabul edecek durumda değiller.”

Nessa başparmağını ağzına sokuyor. Terden ıslanmış saçları yüzüne doğru düşerek gözlerini perdeliyor. Saçlarını gözünün önünden çekmek için herhangi bir çaba göstermiyor. Sanki onların arkasında saklanmak istiyor gibi bir hali var.

“Kardeşimi yabancılara bırakamam.”

“Ben de bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum. Kan bağı olan çocukları mümkün olduğunca aynı eve yer-

leştirmeye çalışıyoruz. Jenessa'nın seninle olan bağını göz önünde bulundurduğumuzda ikinizin ayrı olması onun duygusal durumu için de çok olumsuz sonuçlar doğurabilir. Yeni ortamına alışması zaten zor olacak.

İleride duran ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim adama doğru bakıyorum. Aklımdan buradan koşarak uzaklaşmak geliyor. *Belki de onların geldiğini görür görmez koşup kaçmalıydık*, diye düşünüyorum. Fakat hiç paramız ve gidecek bir yerimiz yok. Karavanı çekecek bir araç yok; annem arabayı da alıp gitti. Yerimizi öğrendikleri için burada da kalamayız. Her şeyi biliyorlar.

Kadına, annemin o adamla ilgili anlattıklarını söylemek istiyorum çünkü her şeyi öğrenirse onunla gitmemize hayatta izin vermez. Fakat gözlerim kuağımdaki kardeşime takılıyor.

Onu bırakamam.

“Ne kadar zamanımız var?”

“Eşyalarınızı toplayacak kadar. Ayrıca kardeşin için de bir çanta hazırlaman gerekecek.”

Bizi, yaprakların arasından süzülerek ayaklarımın altındaki zemine benek benek düşen ikinci güneşinin altında bırakıp kalkıyor. Katlanır masanın üzerinden bir şey alıp geri gelmesini izliyorum. Tıpkı annemin mektubu gibi katlanmış iki adet parlak siyah çöp torbasını bana uzatıyor. Jenessa'yi kuağımdan indirip kütüğün üzerine oturtuktan sonra torbaları çırparak açıyorum. Açılan torbaların çıkardığı şaplağa benzer yapay sesler, rken kuşları dört bir yana hızla kanat çırparak uuşturunca hepimiz durup onları izliyoruz.

“Yalnızca en önemli olanları al. Geride kalan eşyaları almak için daha sonra birisini göndereceğiz.”

Kafamı sallayıp, yüzümün ağlamaklı halini görmesin diye başımı karavana doğru çeviriyorum. Annem bunu bize nasıl yapar? Hiçbir şey açıklamadan ya da elveda bile demeden bizi nasıl terk eder?

Ondan nefret ediyorum. İçim adeta üzerine benzin dökülmüş bir ateş gibi. Bundan, yani kafayı yemiş ve madde bağımlısı bir anneden, çok daha fazlasını hak eden Jenessa için içim yanıyor. Yakamızı hiç bırakmayan bu karmaşadan çok daha iyisini hak ediyor.

Karavanın gıcırdayan kapısını açıyorum. Ness bir gölge gibi arkamda. Bu eski püskü aracı Ness kendini bildi bileli evimiz olarak kabul etmişti.

Etraftaki dağılmış kıyafetlere, üzeri ekmek kırıntılarıyla ve yapışıp kurumuş fasulyeyle dolu tabaklara bakıp önce Ness’in poşetini doldurmaya başlıyorum. Portatif karyolanın üzerinde hiç hareket etmeden öylece oturuyor. Hatta hemen elimin altındaki Winnie the Pooh kitabıyla paslanmaz çelikten yapılmış minik lavabonun içinde gezen hamamböceğine pat diye vurunca bile hiç tepki vermiyor. Karavanın içindeki lavabo bizim için oyuncak bebek evlerindeki lavabolardan farksız. İçine tabak ya da kupa koymak dışında hiçbir işe yaramıyor. Annem karavanı suyun yakınında bir yere park etmedi çünkü su kaynaklarının yakınlarında başkalarının işlerine burnunu sokan ve onları yargılayan yabancılarla karşılaşma olasılığımız çok daha yüksekti.

Nessa'nın tüm eşyaları pembe tonlarında. Giymekten iyice yıpranmış babetlerini, soluk pembe spor ayakkabılarını, neon pembe uzun kollu tişörtünü, kırmızı çizgili koyu pembe tişörtünü, bir de önündeki Sinderella resmi soyulmuş başka bir tişörtü alıp poşetin içine koyuyorum. Sonra yedek atlet ve külot yerleştiriyorum. Nessa'nın blucini elimde o kadar minik ve eski görünüyor ki kalbim sanki paramparça olmuş gibi hissediyorum.

Onun poşeti dolduğunda bu kez de kendi poşetimi alarak içine Nessa'nın bez bebeğini, tek kollu ayıcığını, eski çaputlarla doldurulmuş oyuncak köpeğini, Pooh kitaplarını, fırçasını ve lastik tokalarını koyuyorum. En üste de kendi blucinimi, diğerlerine göre yeni görünen tişörtümü, atletimi, yedek iç çamaşırlarımı ve ayağımdakiler haricindeki tek ayakkabım olan, kasabadaki indirimden aldığımız, büyük geldiği için de burun kısmını peçete ile doldurduğum kovboy botlarımı koyuyorum.

Geçen sene aniden boyum uzadığı için elimdeki kıyafetlerin çoğu küçük geliyor. Şu anda bu durumdan şikâyet etmiyorum çünkü bu, poşeti Nessa'nın eşyalarıyla doldurabileceğimiz anlamına geliyor. Ne de olsa yanımda götürmeye deecek çok fazla şeyim yok. Çocukluğumdan kalma oyuncaklarım ya da içi doldurulmuş hayvanlarım yok. Annem gecenin bir yarısı bize buraya getirdiği zaman tüm çocukluğumu ardımda bıraktım. Not defterimi poşetin en üstüne koyarken sahip olduğum en değerli şey olan kemanımı unutmamayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Annem

keman çalmayı ormana taşıdığımız yıl öğretmişti.

Aslında babamla tanışmadan evvel bir senfoni orkestrasında çalışırmış. İçinde, sergilediği performanslarda çekilmiş fotoğrafların bulunduğu albümü de alıp sarı plastik poşetin ağzını bağlıyorum. İşimi bitirdiğimde poşet neredeyse patlayacakmış gibi görünüyor. Yine de poşet olması valizden daha iyi. Çünkü elimizdeki poşetin bir valizden daha fazla şey alacağını düşünüyorum.

Bayan Haskell ben seslenmeden gelince ona poşeti uzatıyorum. İçi tıka basa dolu poşeti taşımakta güçlük çekince adam oturduğu yerden kalkıp yardım etmeye geliyor. Çantayı Bayan Haskell'den alıp omzuna doğru atarken gözlerimi ayırmadan onu izliyorum. İkinci poşeti de aynı şekilde alıyor.

“Bir poşet daha alabilir miyiz, efendim?”

Bayan Haskell bize iyilikte bulunup bir poşet daha verince onu da ders kitaplarımla, Emily Dickinson, Tagore, Tennyson ve Wordsworth romanlarımla dolduruyorum. Poşet kaldıramayacak kadar ağırlaşıyor. Adama bakarak farklı bir durumda olsak kendimi kıkırdamaktan alamayacağımı düşünüyorum. Omzunda çöp poşetleriyle farklı türden bir Noel Baba'ya benziyor.

En hafif çantayı alıp Bayan Haskell'in önüne pat diye bırakırken hiç kimse konuşmuyor.

Ness'i yataktan kaldırmak üzere içeri giriyorum. Elimi uzatıp ağzındaki başparmağını çıkarınca dudakları O şeklinde kalıyor. Sonra parmağını yeniden ağzına sokuyor.

“Parmagını bu kadar çok emersen dişlerin çarpık çurpuk olur, biliyorsun.”

Ağzının kenarından su akarken gözlerini dikip bana bakıyor. Onu yataktan kaldırıp kapıya doğru götürmeden evvel sımsıkı sarılıyorum.

“Sırtıma binmeye ne dersin?”

Önünde diz çökünce yavaşça sırtıma çıkıyor.

“Sıkı tutun, tamam mı?”

Güneş yaprakların arasından yavaş yavaş uzaklaşıyor ama annem hâlâ ortalarda yok. Etrafa bakıp her an yağlı kahverengi çantasıyla ağaçların arasından çıkmasını ümit ediyorum fakat gelmiyor.

Adam önden gidiyor. Arkasında da ayağı sürekli yüze ye çıkmış ağaç köklerine takılan, topukları çamura batan ve söylene söylene ilerlemeye çalışan Bayan Haskell var. Yola çıkmaya daha çok var ve gittikleri yoldan ilerlersek iki kat daha fazla yürümüş olacağız.

“Bu yoldan, efendim,” diyorum ve sırtımda taşıdığım Nessa’yı hafifçe hoplatıp yukarı doğru ittirdikten sonra öne geçiyorum. Adam önüne geçmemize izin vermek üzere kenara çekilirken onunla göz göze gelmemeye çalışıyorum.

Güneş sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen, uzun ağaçların ardında tatlı bir renk alarak kaybolurken kuşlar da bize elveda dercesine titrek ve yüksek sesle şakıyorlar. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak bir şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. Karavanın anahtarı benim ya da Ness’in üzerinde değil.

Annemde de bir anahtar var. *Geri gelmeyecek olsaydı en azından anahtarı bize bırakırdı*, diye düşünüyorum. Sonra aklıma geliyor: Birkaç metre ilerideki yaşlı ağacın kovuğu. Sanırım sekiz yaşlarındayken annem, ucunda terden ıslanmış piriç kaplı bir anahtar olan beyaz kolyeyi koynundan çıkarıp bana göstermişti.

“Bu bizim yedek anahtarımız. Bir gün ihtiyacın olursa onu bu ağacın içinde bulabilirsin. Anladın mı?”

Anahtarı kovuğun içine koyuyor.

Anahtarın orada olduğunu bilmek kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor.

Bu benim sırrım.

Ona ihtiyacımız olursa, yani eğer Ness’le buraya geri gelirse anahtarın orada olduğunu biliyorum.

2

aravandan uzaklaştıkça başımın içi, tıpkı Pooh’
nun bal kabının etrafında üşüşen arılar gibi vızıldıyor.

Bizi komik bulduklarını, komik bir şekilde konuştuğumuzu düşündüklerini biliyorum. Annem haklı; r harflerini kullanmayı unutmamalıyım.

Ben, yani Carey Violet Blackburn, şu andan itibaren r harflerini kullanacağıma yemin ederim. Artık kaba saba konuşmayacağım. Annem ve Jenessa benimle gurur duyacaklar.

Ormanda ilerlerken kimse ağzını açıp tek kelime etmiyor. Onların en rahat yürüyeceği yolları seçmeye çalışıyorum ama buraya alışkın olmayan birilerinin bu yollarda yürümesi çok zor.

“Kahretsın!”

Arkamı döndüğümde adamın Bayan Haskell’i yerden kaldırmaya çalıştığını görüyorum. Külötlü çorabı yırtılmış

ve dizi kanıyor. Yine de topallayarak yürümeye devam ediyor. Sanırım pahalı ayakkabılarının birinin topuğu kırıldı.

Nessa sırtımda hafifçe pozisyon değiştirip kollarıyla boynuma iyice sarılıyor. Bir yaprak gibi titrediğini hissediyorum. Parmağını emmek şu an onu biraz sakinleştirebilirdi ama iki eliyle boynuma sarıldığı için bunu yapamıyor.

Keyfini biraz yerine getirmek için yavaşça, “Her şey güzel olacak, Ness,” diyorum. “Yatağın, yani gerçek bir yatağın olacak. Gerçek bir yatakta uyumanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

Başını hayır anlamında sallıyor.

“Doğru, bilmiyorsun. Karavanda üzerinde üzerine ince bir şilte atılmış karyola. Gerçek yatak ondan çok farklı. Ayrıca daha önce hiç görmediğin şeylere sahip olacaksın. Mesela Pooh balıyla yapılmış bisküvilerden istediğin kadar yiyebilirsin. Sonra dondurma var. Tüm dondurma çeşitlerinin tadına bakmalısın. En azından iki yüz adet farklı tada sahip dondurma vardır, inanabiliyor musun?”

Anlattıklarımı bir ninni gibi dinleyen Nessa rehavete kapılıp başını omzuna doğru yaslıyor.

“Sonra televizyon denen şu alet var bir de. Sana okuduğum hikâyelerin hayat bulması gibi bir şey. Her şeyi o ekrandan izleyebiliyorsun. Çok seveceğinden eminim. Yiyecekleri soğuk tutan ve çamaşır yıkayan aletlerle şehirlilerin zamandan tasarruf etmesini sağlayan bir sürü şey var.”

Nessa’nın yavaş ve düzenli nefesini kulağımda hissediyorum. Konuşmama fısıltıyla devam ediyorum. Şu anda

onun için en iyi olan şeyin uyumak olduğunun farkındayım.

“Şu an aklıma gelmiyor ama gördüğünde şaşıracağın daha bir sürü şey var. Ayrıca bir de ne var biliyor musun?”

Nessa belli belirsiz başını sallıyor. Karşı koymadan anlattıklarımı dinlemesi iyiye işaret.

“İstemezsen bir daha hayatın boyunca hiç fasulye yemek zorunda değilsin.”

Güneş kaybolunca her taraf alacakaranlık bir brandayla çevrelenmiş gibi hissediyorum. Ağaçlar, karanlığın içinde yavaş yavaş tuhaf şekillere bürünmeye başlıyor.

“Daha çok var mı?”

Bayan Haskell oflaya puflaya yürümeye başladı. Adam ise, sanki ihtiyaç duyduğu an ona yardım etmek istermiş gibi hemen arkasından ilerliyor. Gerçi onu sırtında taşımaktan başka yapabileceği hiçbir şey yok. Yolun geri kalanında Bayan Haskell’i sırtlanıp taşıdığını düşününce yüzümde çarpık bir gülümseme beliriyor.

“Az kaldı. Şu tepeyi geçince yola çıkmış oluruz,” diyorum biraz abartarak.

Bayan Haskell olduğu yerde durup bana bakıyor.

“Çok büyük bir tepe değil, efendim. Daha çok yokuş gibi bir yol. Yemin ederim.”

Başını sallayıp bir şeyler mırıldanıyor.

Bir saat sonra, ormanı ve dağları ardımızda bırakarak asfalt yola çıkıyoruz. Yıllar önce tam da burada annem sağa dönüş sinyali vermiş, bir karavanın zar zor geçebileceği tozlu ve engebeli yollardan geçerek bizi ormanın derinliklerine

getirmişti. Arkama dönüp anayola çıkmak için kullandığımız o tozlu yola bakıyorum.

Artık asfalt zemine çıkan Bayan Haskell rahat bir nefes alıyor. Elindeki çöp torbasını yere bırakıp nefes alış verişlerini düzene sokmaya çalışıyor. Aynı anda topuzundan çıkan saçlarını yeniden topuzun içine sokuyor. Fakat bana sorarsanız bu, saçlarının daha kötü görünmesine neden oluyor.

Biliyorum çünkü bunca yıldır Jenessa'nın saçlarını yaptığım için saç yapımı konusunda uzman oldum. Temiz saç zapt etmek çok daha zordur, bana inanın. Bir dergiden saçları örmeyi, kıvrıkcık yapmayı, kabartmayı ve daha bir sürü farklı şekle sokmayı öğrenmiştim. Bayan Haskell arabanın kaputuna oturup saçlarını bana bıraksaydı kısa sürede saçlarıyla harikalar yaratabilirdim.

Etrafta, uçan böcekleri yakalamaya çalışan bu kadar fazla yarasa olmasaydı belki saçları bu kadar bozulmazdı.

Bayan Haskell tiz bir çığlık atıp aniden eğilince ona yaralarının aslında sandığı kadar alçaktan uçmadığını ve bunun optik bir illüzyon olduğunu söylemek istiyorum ama o çoktan koşarak kaçmaya başlamış bile. Hiç vakit kaybetmeden çantasından arabanın anahtarlarını çıkarıp iki büküm vaziyette arkasında Lexus yazan araca ulaşmaya çalışıyor. Yazı, yavaş yavaş balkabağına benzeyen ayın ışığının altında gümüş gibi parlıyor. Şoför kapısını açtıktan sonra bizim için de arka kapıyı açıyor.

“Dur sana yardım edeyim.”

Adamın sesi çok yumuşak ama birden bu kadar yakı-

nımdan gelmesi beni ürkütüyor. Nessa'yı sırtımdan alıp arabanın içine doğru yatırıyor.

“Teşekkür ederim, efendim.”

Bunu söylerken yere bakıyorum. Bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüğüm için ağzımdan bu kelimeler dökülüyor. Gözucuyla onu takip ederek arabanın arkasına geçmesini izliyorum.

“Bagajı açar mısınız, lütfen?”

Bayan Haskell bir düğmeye basıyor ve bagaj açılınca adam çöp poşetlerini oraya yerleştiriyor.

Nessa'nın yanına girip kapıyı çekiyorum. Bayan Haskell bazı düğmelere basınca farklı renkte ışıklar yanıyor. Adam poşetleri yerleştirdikten sonra yolcu koltuğuna oturuyor. Bayan Haskell son olarak bir tuşa daha basıp tüm kapıları kilitleyor. Bunun bizim için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu o an kestiremiyorum. Arabayı çıplak ayak kullanıyor. Topuğu kırılmış ayakkabıları öndeki iki koltuğun arasında duruyor.

“Kemerlerinizi bağlayın.”

Uzanarak önce Nessa'ninkini, sonra kendi kemerimi bağlıyorum. Bu işin nasıl yapıldığını hatırlamak yalnızca bir dakikamı alıyor. Hareket eden aracın farları, sevdiğim ormanı son bir kez aydınlatıyor. Göğsüme bir ağırlık çökünce yutkunmakta zorlanıyorum. *Nessa olmasaydı...*

Karşıdan gelen arabaların ışığı içeriye vurdukça arkadan adamı inceliyorum. Arada sırada Bayan Haskell'e dönüp başını salladığında profilden daha iyi seçilebilir hale geliyor.

En sonunda havadan, haberlerden ve hakkında hiçbir

şey bilmediğim konulardan söz eden yetişkin konuşmalarını dinlemekten sıkılıyorum. Şehirleri vuran hortumlar ve kasırgalar. Adını daha evvel hiç duymadığım uluslardaki savaşlarda ölen insanlar... Nessa'yı rahatlatmak istercesine elini tutuyorum ama şu an asıl rahatlaması gereken kişi benim. Avucunun sıcaklığı beni rahatlatıyor. Sanki bir ipekböceği ellerimizin etrafında koza örüyormuş gibi hissediyorum. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu his oluyor.

Bir ara gözümü aralayınca arabanın kontrol panelindeki saatin 10.15'i gösterdiğini fark ediyorum. Hiç kıvıldamadan olduğum gibi kalıyorum. Ness bir ara koltuktan kayıp zeminde kıvrılıp kalmış. Emniyet kemeri bağlı değil ama onu uyandırma korkusuyla takmaya hiç yeltenmiyorum.

“Kızların içinde yaşadığı koşulları düşününce yeni durumlarının onlar için çok zor olacağını sanmıyorum,” diyor Bayan Haskell.

Sonra da önümüzde yavaş yavaş giden kereste yüklü bir kamyonun önüne geçiyoruz.

“Dürüst olmak gerekirse neyle karşılaşacağımızı hiç bilemiyordum. Eski karınızın mektubu yanlış bölüme yönlendirilmiş. Durum böyle olunca da gönderildikten haftalar sonra elime geçti.”

Adam ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra omzunun üzerinden arkaya bakıyor. Hemen uyuyormuş gibi gözlerimi kapatıyorum.

“Joelle kızları bir bilinmez in ortasına bırakmış,” diyor sanki benim onları dinlediğimi anlamış gibi kelimelerini dikkatle seçerek. “Ama tüm bu zaman dilimi boyunca burada, Tennessee’de burnumuzun dibinde lermiş.”

“Hakkında arama emri varmış,” diye fısıldıyor Bayan Haskell. “Bu gibi durumlarda hemen arama emri verilir.”

Arama emri mi? Arama emri de ne demek?

“Kızları sakladığı gibi saklanmayı becerebilirse onu bulmaları imkânsız.”

Adamın ses tonunun bu kadar kaygısız olması beni şaşırtıyor. Gerçi ne bekliyordum ki? Öfke mi? Pişmanlık mı? Bizi seviyor ve istiyormuş numarası yapmasını mı? Bizi, yani annemi ve beni isteseydi bize vurmazdı. Ya da bunca yıldır uzak kaldığımız için sesinde en azından bir üzüntü kırıntısı olurdu. Fakat ne hissettiğini bilemiyorum. Onu, annemin tepkilerini ve ses tonunu rahatlıkla çözebildiğim gibi çözemiyorum.

“Bulurlarsa,” diye devam ediyor Bayan Haskell, “sizin durumla ilgili çok fazla şey söylemenize gerek yok. Çünkü velayetine sahip olmadığı halde Carey’i de alıp ortadan kaybolmuş. Tennessee yasalarına göre bu çocuk kaçırma anlamına geliyor.”

“Çocuk kaçırma mı?” diye kaçırıyorum ağzımdan. Nessa yattığı yerde kımıldanmaya başlayınca sesimi alçaltıyorum. “Yani bu adamın annemi hapishaneye göndereceğini mi söylüyorsunuz.”

Hapiste olması gereken asıl kişi bu adam.

Adam iini çekince omuzları kalkıp iniyor. Başının arkasını izliyorum. Arkasını dönmeden konuşmaya başlıyor.

“Ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorum, tatlım, ama annen yasalara karşı geldi.” Bayan Haskell bir düğmeye basıp penceresini açarken, “Neler olacağını yaşayıp göreceğiz,” diyor.

Tüm vücudumun ayak parmaklarımdan kulaklarımdan ucuna kadar yandığını hissediyorum. Başı belada olan kişi annem değil, o olmalıydı. Bizi ondan korumaya çalışan annem değil. Kahrolasıca bizi arama zahmetine bile katlanmamış. şimdi de yalnızca mektuptan ötürü bizimle ilgilenmek zorunda kalmış.

Asık suratla oturup sayısı gittikçe artan arabaların hızla yanımızdan geçmelerini izliyorum. Yola çıktığımızda tek tük olan arabalar şu an uzaktan otoyola raptiyelenmiş gibi duran ışık kümelerine benziyor. İçimden yüzlerce duygu geçiyor. Her biri rüzgârda uçuşan yaprakları andırıyor fakat tek tutunabildiğim duygu fke.

Annem neden o mektubu gönderdi? O adamı arayıp bizi ona vereceklerini hiç mi düşünmedi? Başka nereye gidebiliriz ki? Bizi ayıracaklarını, tıpkı yanlış yapboz parçaları gibi bize hiç uymayan evlere yerleştirme olasılıklarını hiç mi düşünmedi?

Bayan Haskell’in sesi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi güçlü ve kendinden emin. “Her şey güzel olacak, Carey, göreceksin.”

Hiç cevap vermiyorum. Sessizliğin ne kadar güçlü ol-

duğunu ilk kez şu an anlıyorum. Kelimeler silahtır ve silahlar güçlüdür. Dile getirilmeyen kelimeler ve kullanılmayan silahlar da öyle.

Bayan Haskell en sevdiğimden olan koca bir paket ekşi krema soslu ve soğanlı cipsi bana doğru uzatırken, “Acıktın mı?” diye soruyor. Sanki eski yaşantıma ait parçaları yenisine dahil etmek istiyor gibi.

Cipsi görünce ağzım sulanmaya başlıyor. Paketi alıyorum.

Gözlerimi kapatıp bu tuzlu ve çıtır çıtır güzellikleri en son ne zaman yediğimi hatırlamaya çalışarak her bir parçanın tadını çıkarıyorum. *Şu anda cennet ağzımın içinde olmalı.* Koca paketi saniyeler içinde yalayıp yutmamak için kendime hâkim olmalıyım. Annem bize üç ya da dört kez cips getirmişti ama çoğunlukla daha fazlasını yemeye paramız hiç yetmiyordu.

Bayan Haskell omzunun üzerinden bakarak gülümsüyor. “Bahse girerim en son cips yemenizin üzerinden epey bir zaman geçmiştir. Torpido gözünde bir paket daha var. Barbekü soslu olanlarını da sever misin?”

Evet anlamında başımı sallıyorum.

İkinci paketi de bana uzatıyor. Şu an arabadaki tek ses yağlı ellerimle kavradığım pakete ve ağzıma attığım cipslere ait. Tıpkı ilk pakette yaptığım gibi ikinci paketin de yarısından fazlasını Nessa’ya ayırıyorum.

“Çok zayıfsınız ama yaşam koşullarınızı düşününce bu çok da şaşırtıcı değil. Biraz kilo almanızı sağlamamız gere-

kiyor. Özellikle de Jenessa'nın. Bir an evvel normal şartlar altında büyüyen yaşlıtlarının boy ve kilo oranlarına ulaşmasını sağlamamız lazım."

"Fasulyeyi pek sevmiyor," diyorum. Fakat ağzım cipsle dolu olduğu için ne dediğimi anlamıyorlar.

"Neyi sevmiyor, tatlım?"

"Fasulye, efendim. Annem gittiğinden beri o kadar fazla fasulye yedik ki artık görmek bile istemez sanırım. Konserve raviolimiz ve Campbell çorbamız bitince elimizde yalnızca fasulye kalmıştı. Bu yüzden artık fasulyeyi hiç sevmiyor."

"Yalnızca değil tatlım *yalnızca* demelisin. Doğru kullanımı bu."

Biliyorum. Halbuki kendi kendime kelimeleri doğru kullanacağım konusunda söz vermiştim. Yüzüm Jenessa'nın kırmızı boya kaleminden bile daha fazla kızarıyor. "Evet, efendim."

Adamla birbirlerine baktıklarını fark ediyorum ve gördüğüm şey... Ne? Acıma mı? Endişe mi yoksa? Bırak acımayı, birisinin bizim için üzüleceği bile hiç aklıma gelmemişti. Çünkü biz iyiydik. Gayet de iyi idare ediyorduk. Nessa'ya annemden bile iyi bakıyordum. Onların bakacaklarından da iyi.

Bunu Ness de biliyor. Ona sayıları, harfleri, toplama ve çıkarma yapmayı ben öğrettim. Ona ait olan kitapları bitirdikten sonra benim kitaplarımdan okudum. En sevdiklerini tekrar tekrar okudum. Sonra benim okuduklarımı ona okuttum. Pooh kitaplarını okuduk. Onu keman çalarak uyuttum. Tıpkı annemin dediği gibi ormana biraz kültür geldi.

“Tereyağını seviyor,” diye ekliyorum. “Yalnız bezelyeyi sevmiyor. Yaş pastayı da seviyor.”

Bayan Haskell gülümseyince ben de gülümsüyorum.

Ness tıpkı kendi yaşındaki diğer küçük kızlar gibi yaş pastayı çok seviyor ama hayatında yalnızca birkaç kez yedi. Biri benim dokuzuncu doğum günümde, diğerleri de kendisinin üçüncü ve beşinci doğum gününde. Her seferinde pastanın üstündeki kabarık pembe kremayı yerken kendinden geçmişti.

Yine aynı acıma ifadesiyle birbirlerine bakıyorlar. Benim yüzümdeki gülümseme siliniyor. *Buna hakları yok.*

“Motele gidince Jenessa’yla sıcak bir duş yapıp güzel bir akşam yemeği yersiniz. Patates kızartması ve hamburger seviyor musunuz?”

Hamburger ve kızartma kelimeleri ağzından çıkar çıkmaz midem guruldamaya başlıyor.

“Her türlü yemeği severiz, efendim, ama daha önce o bahsettiğiniz şeylerden yediğimizi sanmıyorum.”

Kırmızı ışıktaki bekleyen Bayan Haskell bu kez arkasını dönüp gözlerini dikerek bana bakıyor.

“Yani annen sizi hiç kasabaya götürmedi mi? Yemek yemek için bile?”

“Götürdü. Kasabaya iki kez indik. Birinde Nessa konuşmayı bırakınca konuşma terapistine gitmiştik. Diğerinde de ikimiz de suçlu geçince doktora gittik.”

“On yıl içinde yalnızca iki kez mi yani?”

“Evet, efendim.”

Bayan Haskell inanmayan gözlerle bana bakarken adamın derin bir nefes aldığını duyuyorum.

“Ne olmuş, efendim?” diyorum koltuğumda kımıldanıp huzursuzlanarak.

Tepkileri ve sözleri beni rahatsız etmeye başlıyor. Herkesin pahalı ve havalı yerlerde yemek yemek için parası olmaz. Bunun farkında değil mi?

“O halde on yıl boyunca neredeydiniz?”

Ne kadar saçma bir soru bu böyle. Gerçekten çok saçma.

“Ormanda. Sizin bizi bulduğunuz yerde...” diyorum. Cümlemin sonuna doğru sesim iyice alçalıyor.

“Yiyecek ve gerekli malzemeleri nereden aldınız?”

“Annem her ay kasabadan bir şeyler getiriyordu. Konserve yiyecekler. Bir de konserve açacağımız vardı,” diye ekliyorum. Ağzımdan çıkan kelimeler bana bile o kadar yetersiz ve küçük geliyor ki!

“Aman Tanrım! Peki size kim eğitim verdi? Annen mi?”

“Ben. Annem bize eski okul kitaplarından getiriyordu. Ben oradan çalıştım. Sonra da Nessa’nın öğrenmesine yardım ettim.”

Bayan Haskell önüne dönüyor. Yeşil ışık yanıyor. Yeşil geç demek. Benim yerime dikkatini yola vermesi gerektiği için memnunum. Yabancıların gözlerini dikip size bakması çok tuhaf bir his ama şu anda hissettiğim tuhaflığın da ötesinde.

Ne söyledim? Yanlış bir şey mi söyledim?

Stresten midem ağrıyor. Cips paketlerini yana koyuyo-

rum. Ağzımdan çıkan kelimeler daha sonra, yani onu bulduklarına anneme zarar verir mi?

Umarım seni bulamazlar. Kaç anne, kaç! Nessa bana emanet. İkimiz de iyi olacağız.

Nessa'ya sahip çıkmak kolay. O benim bebek kardeşim, ailem. Aile insanın her şeyidir.

Araba yolda ilerlerken yeniden gözlerim kapanıyor. Arabayla bir yere gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Annesinin kucağında yavaş yavaş sallanan bir bebek gibi uykuya dalıyorum. Gözlerimi açtığımda bir otoparka girmek üzereyiz.

“İşte geldik. Sosyal Hizmetler binası.”

Asfalt yolun kenarındaki bina soğuk ve metal rengi upuzun ağaçlara benziyor. Kapı önündeki soluk sarı ışıklar titrek bir şekilde yanıyor.

Ness hâlâ parmağı ağzında uyumaya devam ediyor. Tişörtü sıyrılmış, göbeği açıkta kalmış. Kardeşimin tahta gibi olmuş kaburga kemiklerine bakarken Bayan Haskell'in söylediklerini düşünüyorum. Hatırladığım kadarıyla hep zayıftık. Annem de zayıf zaten. Adam da öyle.

Burada ne yaptığımızı sormak istiyorum çünkü görünüşe göre bina kapalı. Sırada ne olduğunu, bize ne olacağını sormak istiyorum ama sorularım boğazımda düğümleniyor.

Nessa'ya doğru uzanıyorum.

“Bebegim, geldik.”

Omzuna dokunuyorum ama hiç tepki vermeden mışıl mışıl uyumaya devam ediyor. Yavaşça doğrulmasına yardım ediyorum. Başını koltuğa yaslayıp bir şeyler mırıldanıyor. Gözkapakları hafifçe aralanıyor.

“Nessa, uyan. Geldik. Artık uyanmalısın.”

Bayan Haskell’le adam arabadan inip bizi yalnız bırakıyorlar. Bu, işime geliyor. Çünkü Nessa yabancılara alışkın değil. İsteksizce gözlerini açıyor. Parmağını ağzından çıkarıp bana bakıyor. Nerede olduğunu ve arabada ne yaptığımı zı hatırlamaya çalışıyor. Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum.

“Ormana gelip bizi alan Bayan Haskell’i hatırlıyor musun? Bizi çalıştığı yere getirdi. O yüzden durduk.” Koltuk altlarından tutarak onu koltuğa oturtuyorum. “Dur, bağcıklarını bağlayalım.”

Ness esniyor. Gözyaşları içinde bana karşı koymasını bekliyorum. Çünkü ona göre artık koca bir kız oldu ve ayak-kabıllarını kendini bağlayabilir. Fakat hiçbir tepki vermiyor. Küçük ayaklarını dizlerimin üzerine alıp kirlenmiş beyaz bağcıklarını ne çok sıkı ne çok gevşek, yani tam da istediği gibi bağlarken sessizce oturuyor.

“Elimi tut, tamam mı?”

Onu da çekerek Lexus’tan çıkıyorum. Elimi bırakmadan arabadan çıkmak üzere koltuğun ucuna geliyor. Soğuk hava vücudunu yalayınca tereddüt ediyor.

“Sorun yok, Nessa. Her şey güzel olacak. Ben buradayım.” Onu sakinleştirmek için elini sıkıyorum. “Hadi.”

Paltosunu alıp giydirdikten sonra Bayan Haskell'e dönüyorum.

"O henüz küçük bir çocuk. Uykuya ihtiyacı var. Çok uzun ve yorucu bir gün oldu."

"Aynı fikirdeyim, Carey. Baban arabasını otoparktan çıkarmaya gitti. Hemen ileride yol üzerinde bir motel var. Siz benimle kalırsınız, baban da yan odada kalır. Bu akşam evrak işlerini bitirip sabah mahkeme işini hallederiz."

Jenessa elime sımsıkı yapışıyor. Şüpheli görünüyor olmalıyım. Çünkü Bayan Haskell iç çekiyor. Alnı da kırmış.

"Tüm yaşadıklarınızdan sonra bunun, sizi kalabalık bir yatakhaneye bırakmaktan daha iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Motel yalnızca yarım saat uzaklıkta. Ayrıca biraz uyumaya ihtiyacınız var."

Daha kötüsü de olabilirdi, diye kendimi avutuyorum. Daha fazla yabancıyla ya da o adamla kalmaktan iyidir.

Diz çöküp gözlerinin içine bakarak Nessa'nın elini tutuyorum.

"O haklı. Bu şekilde biraz bir şeyler yersin, sonra da gece yarısından önce yatağa girmiş olursun."

Söylediklerimden ikna olmayan Nessa elini çekip kollarını göğsünün üzerinde birleştirip dudaklarını sarkıtıyor.

Evimize, yani ormana geri dönmek istiyor ve bundan beni sorumlu tutuyor.

Fakat artık hiçbir şey benim elimde değil.

"Ness, lütfen? Ben de *yorgunluktan ölüyorum,*" diyorum tıpkı onun söylediği gibi konuşarak. "Uzun bir gün oldu ve bence bu çok iyi bir fikir."

Kalın kirpiklerinin ardından kapkara gözlerini dikip bana bakıyor. Neyse ki en sonunda başını sallıyor. Ben ayağa kalkınca hemen elime yapışıyor.

Soluk mavi arabasına dayanmış sigara içen, duman altındaki adamı görmezden gelerek Bayan Haskell'e dönüyorum.

"Tamam, gidelim ama biz sizinle geleceğiz."

"Pekâlâ," diyor Bayan Haskell arabanın arkasını işaret ederek. Sonra da adama dönüp, "Biz sizi takip ederiz," diyor.

Adam sigarasından son bir nefes alıp yere fırlatırken gözlerini ayırmadan bana bakıyor. Sonra da ayakkabısının ucuyla üzerine basıp söndürüyor.

"Bunu ormanda yapsaydınız yangına neden olabilirdiniz," diyorum.

Mahecup bir gülümsemeyle bana bakıp izmariti yerden aldıktan sonra yakındaki sigara çöpüne atıyor.

"Şimdi oldu mu?" diye soruyor sanki benim ne düşündüğümün bir önemi varmış gibi.

Sanki bir şeyler daha iyi olabilirmiş gibi.

Umursamadan Jenessa'ya dönüp yeniden arka koltuğa oturmasına yardım ediyorum.

Süklüm püklüm bir vaziyette arkaya oturuyorum. Kendimi o kadar küçük ve çaresiz hissediyorum ki. Etrafımızı çevreleyen ağaçlar olmayınca dünya o kadar sonsuz bir yer ki. Gökyüzü bizi bütün olarak yuttuktan sonra kemiklerimizi geri tükürecekmiş gibi devasa ve ürkütücü görünüyor.

Geri dönmek istiyorum. Kalbimde bir, sonra iki, sonra yüzlerce ağustosböceği ağıt yakıyormuş gibi geliyor. Tüm dünya bu ağıtla ve içimdeki özlemle titriyor adeta.

Tek ihtiyacımız olan şey daha fazla konserve yiyecek, daha fazla battaniye ve daha fazla tüfek saçmasıydı.

Kendi kendimize gayet iyi idare ediyorduk.

3

En uzak köşesinde, üzerinde kırışık beyaz çarşaf-
lar ve onunla uyumlu kocaman yorganlar bulunan iki yataklı
odamız oldukça büyük. Odanın ortasında, etrafında dört san-
dalye olan yuvarlak bir masa, tepede, limon yeşili duvarların
tavanla buluştuğu köşede de bir televizyon var. Banyo kapısı
açık. Döşemeler üzerlerine güneş vuruyormuş gibi parlıyor.

Bayan Haskell, Jenessa'ya gülümsüyor. Bu, yapmacık
değil, gerçek bir gülümseme. Ness ufak bir gülümsemeyle
karşılık verdikten sonra gözleri televizyona çevriliyor.

“Dur bak sana ne göstereceğim, Jenessa.”

Bayan Haskell adına “uzaktan kumanda” dediği dik-
dörtgen bir şeyi eline alıp düğmelerinden birine basınca
televizyon açılıyor. Birkaç düğmeye daha basınca, sağ alt
köşesinde *sprout* yazan bir kanal açılıyor. Kafalarının üze-
rinde anten olan şişman yaratıklar, tavşanlarla dolu çiçekli
arsalarda kıkırdayarak badi badi yürüyorlar.

Ben farkına bile varmadan gözlerim doluyor. *Teletabiler*. Geçmişe ait anılar, tıpkı buzla dolu koca bir kova su gibi başımdan aşağı dökülüyor. *Teletabiler*'i hatırlıyorum. Kırmızı bir Po bebeğinin belli belirsiz görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Jenessa kocaman gözlerle televizyona bakıyor. Birden, kemikleri erimiş gibi haliya çöküyor ve inanamayan gözlerle bana baktıktan sonra yeniden gözleri duvardaki televizyona kilitleniyor.

Gözleri parlayan Bayan Haskell'le birbirimize bakıyoruz. Boğazını temizliyor. Ben de kardeşime dönüyorum.

“Bu televizyon, Ness. Kısaca TV de denebilir. Sevdin mi?”

Ness sanki bir rüyadan uyanır gibi söylediklerimi dinledikten sonra gözlerini ekrandan ayırmadan evet anlamında başını sallıyor.

“Ayağını kaldır bakalım.”

Bağcıklarını çözüp ayakkabılarını çıkarıyorum. Rahatlayan parmaklarını kıpır kıpır oynatıyor.

“İyyyy,” diyorum ona takılarak. “İğrenç koktu, Bayan Jenessa.”

Kıkırdıyor.

Paltosunu çıkarırken, açık pembe tişörtünün üzerine parlak harflerle yazılmış *Diva* yazısına bakarak gülümsüyorum. Anneme bu kelimenin anlamını sorduğumda omuzlarını silkerek hiçbir cevap vermediğini hatırlıyorum. Ness parlak şeyleri o kadar seviyor ki ne yazdığının onun için hiçbir önemi yok.

“Şimdi de pantolonu çıkaralım.”

Bayan Haskell’in önünde soyunmaya itiraz etmesini bekliyorum ama kıkırdayarak Tubby muhallebisi yapan Teletabiler’den o kadar büyülenmiş ki hiçbir şeye aldırdığı yok.

Kıyafetlerini sandalyelerden birinin üzerinde koyduktan sonra ona sımsıkı sarılıyorum. Onu o kadar seviyorum ki kalbim sevgiden patlayacakmış gibi hissediyorum. Sarı bukleleri, boğumlu dizleri, yüzündeki meraklı ifade, poposundan sarkan beyaz iç çamaşırı. Zayıflığına rağmen çok güzel görünüyor.

O an, bizi kimsenin ayırmasına izin vermeyeceğime dair kendi kendime yemin ediyorum. Birlikte olduğumuz sürece o adamla ilgili her şeye katlanırım.

Eğilip onu kucağıma aldıktan sonra iki kabarık yastığa yaslanacak şekilde yatağa oturtuyorum. Bayan Haskell bakarken boynu ağrımam diye televizyonu Nessa’ya doğru çeviriyor. Rahatlayarak derin bir nefes alan Ness ilk kez böyle bir yatakta yatacak. Bu, ikimiz için de çok büyük bir lüks.

Bayan Haskell, bavulunun içindeki tişörtünü işaret ederek, “İstersen bunu sana ödünç verebilirim,” diyor. Burnunun üzerine doğru düşmüş kalın gözlüklerinin üzerinden kocaman gözleriyle bana bakıyor.

O an Bayan Haskell’in arabanın bagajından indirdiği küçük bavulunun ilk kez farkına varıyorum. Göğüs kısmında *Chicago* yazarı leylak rengi tişörtü bana doğru atıyor.

Chicago’yu biliyorum. Illinois, Amerika’da bir şehir.

“Orada mı yaşıyordunuz?” diye soruyorum.

“Chicago’nun güzel bir yer olduğunu duydum ama daha önce oraya hiç gitmedim. Bu, üniversitedeyken dinlediğim bir müzik grubunun adı.”

Yanından geçerek üzerimi değiştirmek üzere banyoya giriyorum. Müzik grubu olan Chicago’yu hiç duymamıştım. Bildiğim tek müzik kemanımdan gelen seslerden ibaret. Bunu ve bilmediğim daha bir sürü şeyi düşününce midemde bir ağrı oluşuyor. Eminim günler geçtikçe bilmediğim şeylerin listesi gittikçe daha da uzayacak.

Elimde spor ayakkabılarım ve kıyafetlerim, üzerimde ise dizlerime kadar uzanan tişörtle banyodan çıkıyorum. Nessa ekrandaki agulayan Teletabi bebeğine dokunmak için kıkırdayarak elini uzatınca Bayan Haskell de ona bakarak gülümsüyor.

Başparmağını yeniden ağzına sokan Nessa’nın gözkapakları gittikçe ağırlaşıyor. Yanma süzülerek, ayağını uzattığı battaniyeyi üzerimize doğru çekiyorum. Hemen bacağına uzatarak benimkine değiştiriyor.

O kadar çok uykumuz var ki yemek yemek için bile uyanık kalamayacağız. Gün boyunca zihnimde dolaşan seslerden, görüntülerden ve kokulardan sonsuza dek kurtulmayı hayal ederek uykuya dalıyorum.

Gördüğüm rüyadan uyanmak istemiyorum. Kuştüyü gibi yumuşacık bir yatakta, kabarık yorganlar altında uyuyorum. Gece ısınmaya çalışan Nessa daracık yatağımızda üstüme doğ-

ru çıkararak beni daha çok sıkıştırmamış. Bebekken yatağa daha rahat sığabiliyorduk ama bebekler asla aynı kalmıyor.

Adamın sesini duyar duymaz kim olduğunu, neler olduğunu ve nerede olduğumuzu hatırlıyorum. Adamla Bayan Haskell alçak sesle bir şeyler konuşuyorlar. Ellerindeki beyaz kupalardan çıkan buharı görüyor, tuhaf aromayı içime çekiyorum. Karşılıklı oturdukları masanın üzerine yayılmış kâğıtlar var.

“Ee, yani öğle vakti gelmeden yargıçtan önce gittiğimizde ne olacak?”

“Evrakları mahkemeye vereceğiz. Böylece yargıç kızların velayetini direkt size verecek. Duruşma kısa sürmüş ve hemen karara bağlanmış olacak.”

“Sonra da benimle birlikte eve gelecekler.”

“Evet. İkisinin de bir pediatri uzmanı ve mahkemenin atayacağı bir psikolog kontrolünden geçmesi gerekiyor. Ayrıca hangi aşamada olduklarını anlamak için bir de akademik sınava tabi tutmamız gerekecek. Mümkün olduğunca çabuk okula yazılmaları lazım. Bekledikçe onlar için daha zor olur. Sosyal hizmet uzmanları olarak, süreç boyunca size destek olacağım.”

Hafif araladığım gözkapaklarımın arasından adamın ellerini bir tarak gibi saçlarının arasından geçirmesini izliyorum. Önümüzde, her anlamda aşmamız gereken dağlar kadar mesafe olduğunun ben bile farkındayım. Bayan Haskell gayet tasasız bir edayla gülümsüyor.

“Kızlar için bir uyum süreci olacaktır elbette, Bay Benskin.

Hatta hepiniz için. Bu konuda yalan söyleyemem.”

Adam gözleri uzaklara dalmış bir halde çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. Benim uyandığımı anlamasını istemiyorum. Bu yüzden de hiç kımıldamadan durmalıyım. O konuşurken dudaklarını izliyorum.

“Bu konuyu Carey’le de konuştunuz mu? Ormanda çok fazla zaman geçirdi. Joelle’in onun kafasını nelerle doldurduğunu bilmiyorum ama bana sıcak davrandığını söyleyemem.”

Benim ne hissettiğim konusunu kafasına taktığını hiç düşünmezdim. Bu durumu hazmetmeye çalışıyorum. Duyduklarım derenin dibine doğru batan bir taş gibi içime oturuyor.

“Sizinle gelmeyi kabul etti. Elbette tereddütleri vardı ama sizi temin ederim ki bunun Jenessa için en iyi seçim olduğunun farkında.”

Adam başını sallıyor.

“Lütfen kişisel olarak algılamayın. İsteksizliği gayet anlaşılır. Çünkü sizin onun, yani duygusal anlamda...” Bayan Haskell duraklayınca sözünü adam devam ettiriyor.

“Beni babası olarak görmüyor. Biliyorum,” diyor derin bir iç çekerek. Bu iç çekiş aynı Ness’in zaman zaman yaptığına benziyor. “Babasıyım ama kızların ikisi için de bir yabancından farkım yok.”

“Sizi temin ederim ki kızlar Tennessee eyalet hizmetlerinden sonuna kadar yaralanabilecekler. İkisi de okula başlayacak ve kısa sürede yaşıtlarına yetişecekler. Uyum sağlamaları için yardımcı olacağız. Söylediğim gibi, çocuklar farklı durumlara çabucak uyum sağlayabilirler.”

“Peki, ya haberciler. Bu hikâyeyi duymak için bizi rahatsız etmezler mi?”

“İsimlerini Carey ve Jenessa Blackburn olarak kayıt altına aldırıyorum. Bu isimleri zaten kullandıkları için sorun olmaz. Ayrıca karınızın kızlık soyadının, özellikle Carey’le ilgili durumdan ötürü aranma olasılığı çok daha yüksek. Onları okula yazdırırken de aynı ad ve soyadlarını kullanmayı tavsiye ediyorum.”

Babam çaresizce başını sallıyor. Neler hissettiğini *anlayabiliyorum*. Çünkü bu yüz ifadesini ben de çok kez takınmışım.

Zamanında annemin gelmesini ümit ederken. Birileri ya da daha da kötüsü aç bir ayı yavrusuyla birlikte yanıma gelirse Ness’i nasıl koruyacağımı düşünürken. Ness’i sağlıklı ve normal –normalin anlamı her ne ise– biri gibi yetiştirmeyi ümit ederken. Karnını doyuramazken zihnini doldurmayı ümit ederken... Önu gecenin karanlığında, yalnızca yıldızların ışığıyla uyuturken ve işleri kontrol altına alamadığımda beni affetmesini ümit ederken hep bu yüz ifadesini takınıyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

“Çok sabırlı olmanız gerekecek, Bay Benskin. Jenessa’nın sessizliğinin çözülmesi zaman alacak. Şüphesiz Carey’in de kendine göre problemleri olacak. Çocukların yaşadıklarını düşününce buna çok da şaşırmamak lazım.”

Babam elindeki kupanın ağız kısmıyla oynuyor. Bayan Haskell’e baktığında gözlerinin geçmişte bir şeylere takıldığını anlayabiliyorum. İçini yakan, kalbinde derin yaralar

bırakan bir şey. Bayan Haskell'in bakışları yumuşuyor. Bu konuda gayet başarılı ama şu anda bu tepkisinin içinden geldiğini anlayabiliyorum.

“Kızlar birbirlerinin ailesi olmuş. Bunu unutmamalısınız. Sahip oldukları tek şey yine kendileri. Başlangıç olarak buna saygı duymak gerekiyor. Carey yaşma göre çok olgun. Bu durum Jenessa için de bir avantaj elbette. Çok önemli kararlar söz konusu olmadığı sürece Carey'in liderlik etmesine izin verebilirsiniz. En azından kızlar size alışana kadar. Onunla ilgilenen kişi Carey olursa Jenessa da duruma daha çabuk uyum sağlayabilir.”

Adamın çene kemiği kasılmış ve yanak kasları seğiriyor. Bunun ne anlama geldiğini, Bayan Haskell'le aynı fikirde olup olmadığını, tavsiyelerine öfkelenip öfkelenmediğini ve neler hissettiğini bilmiyorum. Çünkü onu tanımıyorum.

Adam hızla sandalyesini geriye ittikten sonra ayağa kalkıyor.

“Gidip kızlara kahvaltılık bir şeyler alsam iyi olur. Uyandıklarında kurt gibi acıkmış olurlar.”

“Bu şahane bir fikir. Birazdan onları kaldırmak zorunda kalacağız. Mahkemenin başlamasına birkaç saat var.”

Adam ıslığa benzer bir sesle açılan kapıdan dışarı çıkınca yeni uyanıyormuş gibi sesler çıkarıp kollarımı tavana doğru uzatıyorum. Jenessa yanımda sere serpe yatıyor. Tatlı bukleleri yüzüne doğru düşmüş. Tüm küçük çocuklar gibi derin bir uykuda. Dikkatle ağzına yapışan saç tutamını çekiyorum. Yemek gelene kadar onu uyandırmamın gereği yok. Ayrıca onu uyandırmadan Bayan Haskell'le konuşsam iyi olur.

“Günaydın, Carey.”

Bayan Haskell saçlarını düzleştirmiş. Lens yerine gözlüğünü takmış. Lensin ne olduğunu da yeni öğrendim. İnsanların gözlerine plastik bir şeyler koymaları tuhaf, bunlar aracılığıyla görmeleri ise daha da tuhaf geliyor.

“Bu senin için.”

Buruşuk, plastik bir pakete sarılmış sarı bir fırçayı ve küçük tüpte bir şeyi bana uzatıyor. Fırça neredeyse Nessa’nın Barbie bebeğinin saçını tarayacak kadar küçük. Tüpün üzerindeki yazıyı sesli söylüyorum: *Crest*.

Duygusuz gözlerle bana bakıp zaten bilmeyeceğimi düşünerek açıklama yapmaya başlıyor. Bu, benim de işime geliyor.

“Bu *diş fırçası*, içi dolu şu tüp ise *diş macunu*. Macundan fırçanın üzerine biraz koyup bununla dişlerini ovalıyorsun.”

“Ah, evet. Hatırlıyorum.”

Aklıma belli belirsiz bir anı gelince yanaklarım yanmaya başlıyor: Ben küçük, beyaz bir tabureye çıkarak lavaboya uzanmışım. Annem de elindeki fırçayla dişlerimi nasıl fırçalayacağımı gösteriyor.

“Bu çok rahatmış. Bir Ness’le ormandayken dişlerimizi karbonatla temizliyorduk. Annem karbonatın dişlerimizi temizleyeceğini ve beyazlatacağını söylemişti.”

“Diş macunu olmayınca karbonat iyi bir seçenektir. Annen haklı.”

Rahatlayarak başımı salladım. *O kadar da* geri kalmış olmadığım için rahatladım.

Lavaboda dişlerimi fırçalarken Jenessa’nın kendine has

sesler çıkararak uyandığını duyuyorum. Bayan Haskell yatağa doğru ilerlerken ben dişlerimi fırçalamaya devam ediyorum. Aynada, diş macunu tadının yüzümde oluşturduğu ifadeye bakmaktan kendimi alamıyorum.

“Tamam, Jenessa. Carey banyoda dişlerini fırçalıyor.”

Yataktan kayarak inmesini ve çıplak ayaklarının zeminde çıkardığı sesleri duyuyorum. Janessa banyonun kapısında durmuş, altdudağı titriyor.

“Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim. Buradayım,” diyorum ağzımda beyaz köpüklerle. “Şuna baksana! Bugün şanslı günündesin.”

Lavabonun kenarındaki soluk pembe diş fırçasının plastik kabını yırttıktan sonra üzerine bir parça diş macunu sıkıyorum. Jenessa fırçayı alıp diş macununu kokluyor. Sonra da dilini bir kertenkele gibi çıkararak tadına bakıyor.

“Bu *diş macunu*. Dişlerini temizlemek için. Burada insanlar dişlerini temizlemek için diş macunu kullanıyor. İzle.”

Yavaş ve abartılı hareketlerle fırçayı sağa sola kaydırarak dişlerimi fırçalıyorum.

Jenessa parmak uçlarında yükselerek elindeki fırçayla dikkatli bir şekilde gösterdiğim şeyi yapmaya çalışıyor. Ağzında oluşan köpükleri görüp gülümsedikten sonra bana bakıyor. Şu haliyle yeni bir şeyler deneyen modern şehirli kızlara o kadar benziyor ki. Aynada kendini izlemesini seyre diyorum. Aynadaki yansımasına en az benim kendi yansıma-ma şaşırdığım kadar şaşırdığı belli.

Adam geri geldiğinde masada oturmuş onu bekliyoruz.

Kapı çalınca açmaya gidiyorum, elindeki poşetlerden ikisini alıyorum.

Bir süre sonra tüm yiyecekleri masanın üzerine koyuyoruz. Önümüzde duran ziyafete bakınca ağzımız sulanıyor. Masada duran yiyeceklerin hepsinin adını bilmiyorum ama kokular baş döndürücü.

Bayan Haskell tabaklarımızı doldururken bir yandan da yiyeceklerin isimlerini söylüyor: Fransız usulü yumurtalı ekmek ve ekmekleri batırmak için akçaağaç şurubu. Omlet. Domuz pastırması. Mücver. Kızarmış elma. Bazılarını zaten biliyorum: ketçap, elma suyu ve tereyağı. Gerçek tereyağı. Birkaç kare yağı kendi omletime, daha fazlasını da Nessa'nınkine ekliyorum. Ben yağı ekledikçe yumurtalar soluk sarı bir denizde yüzen adalara benziyor.

Nessa'yı böylesine bir iştahla yerken daha evvel hiç görmemiştim. Çenesinden yapışkan şurup damlarken üç porsiyon sıcacık, tuzlu pastırmayı birkaç dakika içinde midesine indiriyor.

“Yavaş ol, Ness, bu kadar hızlı yersen miden bulanır.”

Yetişkinler önce birbirlerine sonra bana bakıyorlar. Ayağa kalkıp Jenessa'nın tabağını önünden alıp havaya kaldırıyorum.

“Yavaş olmazsan kusacaksın.”

Ellerini yumruk yapıp sandalyesinin ayak desteğini tekmeliyor.

“Tekme atmadığımızı biliyorsun. Bu hiç de medenice değil. Hatırlıyorsun, değil mi?”

Duruyor. Dolu dolu gözlerle itaatkâr bir şekilde çatalını masanın üzerine bırakıyor.

“Tabağını geri verdiğimde yemeğini insan gibi yemeli-sin, boz ayı gibi değil. Duydun mu?”

Jenessa çatalını yeniden eline alıyor. Evet anlamında başını sallayınca bukleleri hopluyor. Ben başını öptükten sonra yemeğine geri dönüyor. Ayaklarını masanın altında ritmik bir şekilde sallayarak neşe içinde kahvaltısını etmeye devam ediyor.

Bayan Haskell bana gülümsüyor. Dünkü kusma olayını düşündüğüne bahse girerim.

“Ness’in mahkemede giyeceği temiz bir elbisesi var ama kırıışık,” diyorum.

Bayan Haskell elini uzatarak “Bir görelim bakalım,” diyor.

İsteksizce kahvaltımı bırakıp, pastel pembe bir elbiseyle bilekleri büzgülü, soluk ama temiz bir çift beyaz çorap bulana kadar çöp poşetlerinden birini karıştırıyorum. Artık ayaklarına biraz dar gelen ama bir iki saat idare edebileceği eskimiş babetlerini de çıkarıyorum.

Bayan Haskell bavulundan tepesinde kanca olan üçgen, metal bir şey çıkarıyor. Onu takip ederek arkasından banyoya giriyorum. İkimiz de içeri girince kapıyı kapatıyor. Duş perdesini çekip musluğu son seviyesinde açıyor.

“Bu bir askı,” diyor benim incelediğimi görerek. “Kı-yafetleri asmak için kullanıyoruz.”

Perdeyi kapatarak Nessa’nın elbisesini askıya sonra da demir çubuğa asıyor.

“Sıcak sudan gelen buhar işimizi görür. Elbise getirmen iyi olmuş. Sen ne giyeceksin bakalım?”

Elbisem olsa bile asla giymem. Neyse ki yok.

“Derede yıkadığım blucinim ve biraz yeni, mavi bir tişörtüm var. Elimdeki en temiz kıyafetler bunlar.”

Duvar kâğıdını incelemeye başlıyorum. Krem rengi zeminin üzerindeki kirazlar o kadar gerçekçi ki yalamak istiyorum. İçinde bulunduğum duruma aldırılmıyormuş numarası yapıyorum. Esasında düne kadar, sahip olduğum ya da olmadığım kıyafetler umurumda bile değildi.

“Spor ayakkabılarım yerine botlarımı giyebilirim,” diye bir teklifte bulunuyorum.

Bayan Haskell sıcak bir gülümsemeyle, “Bence bu güzel bir seçim olur,” diyor.

On beş dakika sonra beni banyoya çağırıyor. Elinde elbise var. Kırısklıkları düzelmiş gibi görünüyor. Jenessa bir çöp misali ormana fırlatılıp atılmış bir öksüz gibi değil, gerçek bir kız çocuğu gibi görüneceği için memnunum.

“Suyu açık bırakır mısınız?”

Bayan Haskell tamam anlamında başını salladıktan sonra suyun sıcaklığını ayarlayarak banyodan çıkıyor.

Nessa’yı televizyonun önünde, annesinin kucağında sırtan bir ayıyı izlerken buluyorum.

Soyunarak insan yapımı bir şelaleyi andıran suyun altına giriyoruz. Vücudunu sabunlarken banyonun içi buharla doluyor. Saçlarımızı küçük şişedeki sarı şeyle, tıpkı Bayan Haskell’in öğrettiği gibi yıkıyoruz. Aklıma başka bir anı

geliyor: Köpüklerle dolu bir banyodayız. Annem rahat ve gülümseyen bir yüzle bana bakıyor. Bu hali ormandaki hallerinden o kadar farklı ki.

Jenessa kaymamak için bana sımsıkı sarılmış ve bir bebek gibi sulara şap şap vurmaya çalışıyor. Sonra onu yerleri süpüren, şeftali rengi yumuşak bir havluya sarıyorum.

Uzun zamandır böyle gülümsediğini görmemiştim. Dün olan bitenin etkilerinden kurtulduğu için şu anda her şey ona bir oyun gibi geliyor. Hayal bile edemeyeceği tatlarla, seslerle ve görüntülerle dolu, mükemmel bir maceranın içine girmiş gibi sanki.

Kapının aralığından Bayan Haskell'in uzattığı paketlerin içindeki yepyeni iç çamaşırlarını alıyorum. Adamın bu kadar gecikmesinin nedeni belli oldu. Demek ki yalnızca kahvaltılık bir şeyler almamış. Vücuduma havluyu sardıktan sonra Ness'e, mağazadan alınmış gibi kokan bembeyaz iç çamaşırını giydiriyorum. O da merakla yeni gelen çamaşırları koklarken burnunun üstü kırışıyor.

"Kollarını kaldır bakalım." Yeni atletini başından geçiriyorum. Boyun kısmındaki pembe çiçekleri parmağıyla okşuyor. Onu Bayan Haskell'in yanına göndermeden önce, "Tennessee bülbülleri gibi tertemiz oldun," diyorum.

Aynadaki buharı temizleyerek yeniden kendime bakıyorum. Neyse ki bir saat evvel dişlerini fırçalayan yabancı gibi görünmüyorum. Saçlarım hâlâ bal rengi ve dümdüz. Burnum aynı Nessa'ninkine benziyor ama dikkatimi en çok çeken şey gözlerim. İç içe geçmiş halkalar tıpkı dereye taş atınca oluşanları andırıyor.

Şu an kimim? Daha önce kimdim? Aynı kız mıyım?

Ağzımın kenarına doğru akan gözyaşını yalıyorum ve tıpkı eskiden de yaptığım gibi Aziz Joseph'e dua ediyorum.

Yıllar evvel Aziz Joseph'e "Fasulyelerin Koruyucu Azizi" derdim. Bu ismi, annemin kasabadaki mezattan getirdiği eski kitapların içindeki hikâyelerden birinde görmüştüm. Aziz Joseph bir zamanlar İtalya ve Sicilya'nın her yerinde bakla yetiştirilmesini sağlamış.

Nessa, daha önce hiç yememiş olmasına rağmen baklayı sevdiğini söylüyor. Ormandayken o kadar çok fasulye çeşidi yedik ki fasulye türleri olmasa açlıktan ölebilirdik.

Aziz Joseph, bizi hâlâ dinliyorsan lütfen bize sahip çık. Artık ormanda değiliz ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Lütfen bizi koru ve benim Nessa'yı korumama yardım et. Cümlelerdeki "r" harflerini unutmamamı sağla ve düzgün cümleler kurmam için bana yardım et.

Her şeyden evvel lütfen annemi koru. Yaptıklarına rağmen onu koru.

Fasulyeler aşkına duamı kabul et.

4

erkes ayağa kalsın.”

Yargıç hızla mahkeme salonundan Bayan Haskell’in yargıç odası olarak adlandırdığı, bir nevi kişisel ofise benzeyen odaya girerken Jenessa’yı ayağa kaldırıyorum.

“İşte bu kadar,” diyor Bayan Haskell gülümseyerek.

Bana hiçbir şey ifade etmeyen bir sürü konuşma, öksürerek temizlenen boğazlar, hışırtılı kâğıtlar ve birkaç önemli detayın dile getirilmesinden sonra her şey bitiyor:

1. Doğru. Annem bizi kaçıracak yasalara karşı gelmiş oldu.

2. Bayan Haskell’in söylediği gibi velayetimiz adamdaydı. Yargıç resmi bir şekilde dile getirene kadar aslında buna tam olarak inanmıyordum.

3. Şu anda adamın koruması altındayız.

4. Bayan Haskell mahkemeye aylık rapor gönderecek. Ay-

rica her hafta bizim ne kadar ilerlediğimizi kontrol edecek.

5. Koruyucu ailelerin yanına ya da ormana gönderilmeyeceğiz. ne-

İşte bu kadar.

Bayan Haskell koridorda buğulu gözlerle bana bakıyor. Bizi önemseydiğini hissedebiliyorum.

“Sana sarılabilir miyim, Carey?”

Tıpkı bir alageyik yavrusu gibi nasıl bir tepki vereceğimi bilmez halde omzumu silkip beni kollarının arasına almasına izin veriyorum.

“İkiniz için de çok güzel olacak,” diye fısıldıyor beni biraz daha sıkarak.

Sonra geri çekilip cüzdanından krem rengi sert ve kare bir kâğıt çıkarıyor.

“Bu benim kartvizitim. Üzerinde adresim ve telefonum var. Herhangi bir sorunuz ya da probleminiz olursa veya bir şeye ihtiyacınız olursa hiç tereddüt etmeden arayabilirsin.”

Nessa’nın buklelerini alnından geriye doğru itmesini izliyorum. Yüksek pencerelerden içeri sızan güneş ışınları kardeşimin başının üzerinde bir hale oluşturmuş gibi görünüyor.

“Birbirinize iyi bakın kızlar, tamam mı? Tıpkı ormanda yaptığınız gibi. Çok iyi bir iş çıkarmışsın, Carey. Gerçekten çok iyi.”

Başımı öne eğip gülümsüyorum. İçim tuhaf hislerle doluyor.

“Her şey güzel olacak, biliyorsun.”

Derin bir nefes alıp gözlerine bakıyorum. Gözleri tıpkı anneminkiler gibi yeşil ama çok daha net ve keskin bakışları var. Adamın bulunduğu yöne doğru bakınca ben de isteksizce başımı sallıyorum, yüzümdeki gülümseme soluyor. Elimizde başka seçeneğimiz yok.

Bayan Haskell yerdeki parlak karoların üzerinde sekssek oynar gibi tek ayağıyla zıplayan Nessa'ya bakarak gülümsedikten sonra kartını elime sıkıştırıyor.

“Unutma, Carey. İstedğin zaman arayabilirsin. Kartın arkasına bak.”

Kartı çevirip arkasındaki rakamlara bakıyorum.

“Bu da ev telefonum. İhtiyacın olursa onu da kullanabilirsin.”

Bayan Haskell arkasını dönmeden omzunun üzerinden el sallayıp koridorda uzaklaşırken hepimiz ardından bakıyoruz. O gidince, aynı DNA'ları paylaşan ama birbirine farklı gezegenlerden gelen yaratıklar kadar yabancı olan üç kişi olarak kalıyoruz.

“Kardeşinin elini tut, Carey. Siz merdivenlerde beklerken ben de arabayı otoparktan çıkarayım.”

Sözlerine itaat ederek Jenessa'nın ılık elini soğuk elimle kavıyorum. Birkaç adım gerisinden onu takip ediyoruz. O kadar uzun süre oturduktan sonra, yürürken bacaklarım titriyor ama Nessa gayet iyi görünüyor. Yüzünde bir şeyler istermiş gibi bir bakışla karnını ovalıyor.

“Acıktın mı yoksa?”

Bir yandan zıplarken bir yandan da evet anlamında başını sallıyor.

“Ketçaplı fasulyeye ne dersin?”

Öfkeyle ayağını yere vuruyor.

“Şaka yapıyorum! Adamın ne diyeceğine bir bakalım ama eminim güzel bir şeyler yeriz.”

Koridorda sekerek ilerlerken beni de arkasından çekiştiriyor.

Kelimeler olmasa bile her zaman olduğu gibi ne demek istediğini biliyorum. Ben de milkshake ve *hamburger* denemek için sabırsızlanıyorum. Milkshake hatırladığım kadarıyla içilebilen dondurma gibi bir şeydi. Fakat hamburgerin ya da Fransız usulü patates cipsinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Hamburger elle yenilen bir şey olmalı. Ormanda yediklerimizden çok farklı olduğunu sanmıyorum. Fransız da Fransa’dan gelen anlamında. O halde bu cips de Fransa’ya ait olmalı.

Bazı açılardan geri kalmış olabiliriz ama Ness de ben de ülkeleri biliyoruz. Ness’in dünya haritasını gösteren yapbozunu belki yüzlerce defa yapmışızdır.

Pizzanın ne olduğunu biliyorum. Jenessa’nın kitaplarından birinde yer alan küçük kızın en sevdiği yiyecek. Ekmek, beyazpeynir ve domates sosundan yapılıyor ve üçgen biçiminde kesiliyor. Bir keresinde de annemin sürpriz yaparak karavana getirdiği funnel kekten yemiştik. Onca kahkaha ve neşeli zaman annemin uyuşturucu etkisi altında olduğunu gösteriyordu.

Arabayla binanın önünde gelen adam bize el sallayarak içeri girmemizi işaret ediyor. Jenessa'nın arabaya binmesine yardım edip kemerini bağlıyorum. Onu ikimizin arasına oturtuyorum.

“Acıktınız mı, kızlar?”

Jenessa neşe içinde oturduğu yerde gülümseyerek zıplarken dişleri görünüyor.

“Hamburger ve Fransız usulü patates cipsi yiyip yiyemeyeceğimizi merak ediyor.”

Adam –yani resmi olarak babamız– bize gülümsüyor. Yüzünde ilk kez bu kadar büyük bir gülümseme görüyorum.

“Tabii ki yiyebilirsiniz. En güzelleri Rustic Inn’de yapılıyor ama oraya gitmek yaklaşık yarım saat alır. O kadar sabredebilir misiniz?”

Jenessa sesli bir şekilde derin bir nefes alıp veriyor. Sonra da kaşlarını çatıyor. Bu haldeyken yüzündeki gamzeler de belirginleşiyor. Adam gülümsemek için kendisini zor tutuyor ve bu tutumunu takdir ediyorum. Şımarık, küçük bir kızı kimse sevmez. Kahvaltıda o kadar yemişken yeniden böyle acıkabilmesini hayretle karşılıyorum. Fakat bu haliyle sevimli olduğunu düşünmüyorum.

Nessa’yı dirseğimle dürtüp, “Tabii ki sabredebiliriz, efendim,” diyorum

“Güzel. Beklediğinize degecek.”

Huysuzluğuna ortak bulamayan Jenessa başını omzuma yaslıyor. Başının üzerinden yanımdan hızla geçen manzara bakıyorum. Her şey o kadar yabancı görünüyor ki etra-

fımızı saran azametli ağaçlar olmadan kendimi çıplak gibi hissediyorum. Ağaçların her yeri gölgeleyen milyonlarca yaprağı olmayınca güneş bile daha çok ısıtıp terletiyor sanki.

Nessa ön camdan dışarıyı izliyor. Her şey onun için o kadar yeni ve şaşırtıcı ki. Hiçbir şeyi tam anlamıyla idrak edemiyor ama ben edebiliyorum. Yıllarca ormanda gizlenmiş halde yaşadıktan sonra onun her şeyi yine de heyecan verici bulması iyi bir şey. Hâlâ dünkü gibi de hissediyor olabildi. Dünkü hali beni o kadar korkutmuştu ki.

Hâlâ endişeliyim. Buna engel olamıyorum. Sessiz ve tatlı olmak, şehirde yaşayan insanlar arasında yani medeni hayatın ve gerçek dünyanın içinde o kadar da iyi bir şey olmayabilir.

Babamın açık penceresinden içeri giren havanın çıkarıldığı ses dışında arabaya sessizlik hâkim.

Nessa'nın buklelerinden birinin içine elimi sokunca beni bir sinek kovalar gibi eliyle ittiriyor.

Şu anda benimle ilgilenmek istemiyor.

Kendimi kötü hissederek yeniden yapıyorum.

Kameralar hakkında bir şeyler biliyorum. Annemin Brownie marka eski bir kamerası vardı ama içine hiç film koymamıştık. Ness onu bir kafes gibi kullanıp içine böcek koyuyordu. İçine koyduğu şişman böcekleri –hatta bir keresinde kelebek de koymuştu– beş on dakika sonra yeniden serbest bırakıyordu. Şu anda Nessa neredeyse kafası kadar büyük bir hamburgeri, ağzının kenarına annemin rujuna benzeyen kırmızı ketçabı

bulaştırmış vaziyette kıkırdayarak yemeye çalışırken, *keşke yanımızda bir kamera olsa*, diye düşünüyorum.

Medeniyet, yalnızca yiyecekler için bile görülmeye değer. Tuzlu patates cipsleri çok lezzetli. Burgerler de çenemizin hizasına gelen “orta boy içecek”lerle çok iyi gidiyor.

“Yavaş ol, Nessa. Güzelce çiğne,” diyorum ve bir yandan da gözlerimle durmaksızın yiyen küçük kurdun kusma ihtimaline karşı tuvaletlerin nerede olduğunu arıyorum.

Bir an gözlerim yüksek bir sandalyeye oturmuş, elindeki kaşığı masaya vurarak dudaklarını yalayan tombul bir bebeğe takılıyor. *Ness’in o yaşlardaki halini hatırlıyorum. Annem onu sandalyenin üzerine koyduğu sararmış gazete kümesinin üzerine oturtuktan sonra düşmesin diye beline ip bağlamıştı.*

Hamburgeri Nessa’nın elinden alıp iki parça halinde kestikten sonra daha küçük olanı tabağına koyuyorum. Önce protesto edercesine ellerini çırttıktan sonra yemeye geri dönüyor.

“Bayan Haskell dikkatli olmamızı söyledi, efendim. Ness’in yavaş yavaş gelişimini tamamlaması lazım.”

Babam hiçbir şey söylemeden beni onaylar şekilde başını sallıyor. Çok ama çok kısa bir an, tıpkı kameranın flaşını patlayıp sönmeye kadar kısa bir an için bakışlarında gurur görüyorum. Benimle gurur duyuyor. Kalbime kanatlanarak pır pır eden bir sıcaklık yayılıyor. Kaldıramayacağım kadar fazla bir sıcaklık bu.

Kardeşıme dönüyorum. Gözleri kapalı, yavaş yavaş

çiğneyerek yemeğini yiyor. Ben de hamburgerimden birkaç ısırık aldıktan sonra birkaç cipsi ketçaba batırıyorum. Karnım çoktan doydu.

“Biraz kendine de bakmalısın, Carey,” diyor. Ses tonunun bu kadar yumuşak olması durumu daha da kötü hale getiriyor. Bu sıcaklık gözlerimin önüne bir sahneyi getiriyor. *Hayır*. Hemen gözlerimi kırparak o sahneyi geldiği yere geri gönderiyorum.

“Evet, efendim.”

Hamburgerimden bir, sonra bir ısırık daha alıyorum.

“Ev yalnızca kırk dakika uzaklıkta. İkiniz için gerekli her şey hazırlandı. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım üstesinden geleceğimize eminim,” diyor.

Bu kez gözlerimi kaçırmadan ona bakıyorum. Her ikimiz de bu yeni yaşamın neler getireceğini merak ediyor, endişe duyuyoruz.

Mama sandalyesinde oturan bebeğin annesi Nessa ve bana gülümseyerek, “Ne kadar da güzel kızlarınız var böyle,” diyor.

“Teşekkürler. Oğlunuz kaç yaşında.”

“On dört aylık. Daha şimdiden önüne ne koyarsak silip süpürüyor.”

Jenessa’nın önündeki son cipsi yiyip milkshake’ini hõpürdeterek bitirmesini izlerken kelimeler başımızın üzerinde uçuşuyormuş gibi hissediyorum.

Ben hamburgerimin neredeyse yarısını yedim. Babamın “garson” diye çağırdığı pembe yanaklı bir kız masanın

üzerindekileri topladıktan birkaç dakika sonra beyaz karton bir kutuyla geri geliyor.

Gözünü kırparak, “İşte burada. Eminim, siz yemeseniz bile köpeğiniz bayılacak,” diyor.

Milkshake’imden son yudumunu höpürdeterek içerken başımda durmuş bekliyor. Kulaklarımın yandığını hissediyorum. *Görgüsüz gibi davranma*. Adama, babama bir bardak daha istediğimi söylemek istiyorum ama bunun düşüncesi bile beni rahatsız edince vazgeçiyorum.

Garson kız, babama küçük siyah tepsi üzerinde bir kâğıt parçası ve tükenmezkalem getiriyor.

“Ne zaman hazır olursanız o zaman alabilirim.”

Babam cevap olarak elini kaldırıyor. Kâğıdın üzerine bir şeyler yazıp kıza uzatıyor.

“Hazır mısınız, kızlar?”

Jenessa bir cevap ararcasına yüzüme bakınca başımı sallıyorum. Bardağımın içine mendilimi batırdıktan sonra masanın üzerinden uzanarak kardeşimin ağzını siliyorum. Yüzünü buruşturup elimi ittiriyor.

“Hazırız, efendim.”

“O halde artık *eve* gidebiliriz.”

Ev. Bu iki harfli kelime bana yirmi bin filden bile ağır geliyor. Sanki ağzından çıkan tek bir kelime patlıyor ve içinden henüz söylenmemesi gereken bir sürü kelime etrafa saçılıyor. Yüz ifadesinin değişmesi bana Nessa’nın kaleydoskobundaki renk değişimlerini hatırlatıyor.

“Hadi, gidelim.”

Nessa gözlerini ondan alamayan aileye gülümseyerek en önden yürüyor. Elimde strafor kabın içine koyduğumuz yiyecekleri taşıyarak onu takip ediyorum. Fakat babamın kolunu uzatarak bizim için açtığı kapıdan çıkınca adımları yavaşlıyor ve ayaklarını sürümeye başlıyor. Suratı, ona ilk kez nohut tırtıldığım zamanki gibi yeşilimsi bir renge bürünüyor.

Hiç vakit kaybetmeden onu otoparka doğru giden yolun kenarındaki çalılara doğru ittiriyorum. Sendeleyince kolundan yakalıyorum. Tüm yediklerini kusmadan evvel elimdeki kutuları bırakıp saçını toplamak için yalnızca birkaç saniyem var.

Babam şaşkına dönmüş vaziyette bizi izliyor.

“Sorun yok, efendim. Onu yavaşlatmaya çalıştığımı gördünüz. Yalnızca şeye çok alışkın değil...”

“Gerçek yiyeceklere, biliyorum,” diyor babam cümle-mi tamamlayarak. Gözlerindeki o ifade. *Öfke*. Bu yüz ifadesini diğer hepsinden daha iyi biliyorum.

“Lütfen, ona kızmayın efendim. Lütfen?”

“Kızmak mı? Neden kızayım ki? Zavallı. O kadar aç ki. Daha hafif bir şeyler sipariş etmeliydim. Izgara peynir gibi. Bu benim hatam, onun değil.”

Nessa’nın sırtını sıvazlıyorum.

“Sen nasılsın? Miden iyi mi?”

Omzuma dokunmak üzere bana doğru uzanınca hemen geri çekiliyorum. Aslında böyle davranmak istemiyorum ama neden böyle davrandığımı ben de anlamıyorum. Kolu bir an öylece havada kaldıktan sonra aşağıya iniyor.

“Evet, efendim,” diye mırıldanıyorum. Aslında benim midemin de pek iyi olduğunu söyleyemem.

Nessa ya yediği tüm lezzetli yiyecekleri kaybettiği için ya da kustuğu için ağlıyor. Kusmaktan nefret ediyor.

“Ağlama, bebeğim. İstersen sonra benim hamburgerimin kalanını yiyebilirsin.”

Babam restorana geri dönüp elinde bir rulo kâğıt havluyla geri geliyor. Kâğıt havluları biliyorum. İçi su solu strapor kabı bana uzatıyor.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Jenessa’yla ilgilenmeye o kadar alışkınım ki. Bir parça havluyu üzerine su dökerek ıslattıktan sonra ağzını ve çenesini siliyorum.

“Burnundan nefes alıp dilini çıkar.”

Sözümü dinliyor. Dilinin üzerini de siliyorum. Normalde tatlı bir kokuya sahip olan nefesi kötü kokuyor.

Ben bir parça kâğıt daha koparıp gözyaşlarını silerken o da hıçkırıp burnunu çekiyor. Yaşlı gözleri kıpkırmızı olmuş.

“Çok bitkinleşti, efendim,” diyorum.

İkimiz de ona bakıyoruz. Yüzü buruşmuş, olduğu yerde sallanıyor. Koltuk altlarından tutarak onu kendime doğru çekiyorum.

Bu kez ben ortada oturuyorum, Nessa cam kenarında. Kusacak olursa hemen uzanıp camı açabilirim.

Kardeşimin ve adamın aldığı her bir nefesi duyuyorum ama kendim güçlükle nefes alabiliyorum. Kollarımızın birbirine değmemesi için dikkat ediyorum. Bronzlaşmış kolu-

nu vites değiştirmeyeceği zamanlar dizine koyuyor. Sağ ren-
gi güneşten aılımlış. Elleri büyük ve çalışmaktan sertleşmiş
ama tırnakları temiz. Radyonun sesi kısık. Radyoları hatırla-
yabiliyorum. Benim ezbere çaldığım keman parçası –Men-
delssohn’un keman konçertosu, E minör– arabanın içinde
yankılanmaya başlıyor.

Kelimeleri sıradan ama dikkatle seçilmiş gibi. Sanki bir
sorun olduğunu bildiğiniz ama öyle değilmiş gibi davran-
mak istediğiniz zamanlardaki gibi.

“şuradaki keman kutusu,” diyor başıyla arka koltuğu
işaret ederek.

“Evet, efendim.”

“alıyor musun?”

Jenessa’nın pozisyonunu değiştirmesini bekliyorum.
Başını kucağıma koyuyor. Nefes alış verişleri daha yavaş
ve düzenli.

“Evet, efendim.”

“Joelle öğretti, değil mi?”

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin
olamadan başımı sallıyorum.

“Annen keman çalınca kemanın telleri kuş gibi şakırdı.”

Annemin keman çalışını hatırlıyorum. Zihnimin için-
de yıllarca birikmiş sesler var. Aslında keman şu anda bana
annemi çok fazla hatırlatıyor ve hatırladıım ayrıntılar hep
olumsuz. Açlık çektiğimiz zamanlar... oysa bu sadece yeme-
ęe duyulan bir açlık değil. Beyaz yıldızlarla dolu gece... Bir
daha keman çalmayı isteyip istemeyeceğimden emin değilim.

Bambaşka hayatlara sahip insanların arabalarıyla yanımızdan vızır vızır geçmelerini izliyorum. Arkamızdaki arabada bir baba kız var. Kız, başını babasının omzuna yaslamış. Her araç benim için bir bilinmez olan kendi gerçekliğine doğru hızla ilerliyor. Onlara bakmak canımı acıtıyor.

Onu sevecek olsam bile –ki öyle olduğunu söylemiyorum– anneme ve bana yaptıklarından sonra bu çok zor. Yine de beni o kadar çok korkutmadığı için minnettarım.

“İyi mi?” diye soruyor Nessa’yı görmek için başını hafif uzatarak. Nessa kıvrılmış kucağımda yatıyor.

“Evet, efendim.

“Bu nasıl sorulur bilmiyorum ama...”

Ne diyeceğimi bilmez halde bekliyorum.

“Babasının kim olduğunu biliyor musun, Carey?”

Oturduğum yerde kımıldanıyorum. Yüzüm yanmaya başlıyor.

“Annem ona ‘üçkâğıtçı’ ya da ‘uyuşturucu harikası’ derdi...” Sesim cümlelerin sonuna doğru iyice alçaldı.

Yüzü kıpkırmızı olunca, başka insanların özel şeylerine bakmaktan kaçınır gibi bakışlarımı kaçırıyorum.

“Annen hâlâ o uyuşturuculardan kullanıyor mu?”

“Evet, efendim.”

İnsanın karnından geliyormuş gibi hissettiren o uzun derin nefeslerden alıp veriyor.

“Ormandayken her gün yemek yiyebiliyor muydunuz?”

Gözücüyla ona bakıyorum. Gözleri, sanki kelimelerimizin pek bir anlamı yokmuş gibi yola mıhlanmış.

“Hayır, efendim,” diye yanıtlıyorum doğruyu söyleyerek. “Ben kuş ya da tavşan öldürdüğüm zaman Nessa ağlıyordu. Bu yüzden ona öldürdüğüm hayvanları yedirebilmek neredeyse mucize gibiydi. Konserve yiyeceklerden yiyorduk ama anem her zaman geleceğini söylediği zamanlarda gelmiyordu. Öyle zamanlarda ben payıma düşeni Nessa’ya veriyordum. Bizi bulduğunuz zaman yiyeceklerimiz neredeyse bitmişti. Nessa, karnı tıpkı deprem oluyormuş gibi sesler çıkarmasına rağmen artık ağzına fasulye sürmek istemiyordu.”

“O noktadan buraya gelmek çok büyük bir değişim, öyle değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Benimle birlikteyken asla yiyecek sıkıntısı çekmeyeceksiniz. Bu konuda sana söz veriyorum. Ne istiyorsanız onu yiyebilirsiniz.”

Midemin endişe kelekleriyle dolu olduğunu, biraz daha yemeye kalksam kusabileceğimi ona söylemiyorum. Ona nehre, ağaçlara ve ağaç dallarında saklambaç oynayan nar bülbüllerine büyük bir özlem duyduğumu, asıl açlığımın onlara olduğunu da söylemiyorum.

Frene basınca istemsizce öne doğru eğiliyoruz. Araba, üzerine zift dökülmüş eski bir yola girerken yavaşlıyor.

“Bu yol bizi çiftliğe götürecek. Orayı seveceğinizi düşünüyorum. Koşup oynamak için yeterince çok alan var. Tıpkı sizin orman gibi.”

Kısa süre sonra girdiğimiz yol iyice tozlu ve engebeli bir hal alıyor. Araba gürültüyle ilerlemeye çalışıyor.

“Tennessee, Amerika’dayız öyle değil mi?”

“Evet. Sizin yaşadığımız yerin batısında bir yerdeyiz.”

İlerledikçe duyduğumuz uluma sesi de artıyor. Ness sesin kaynağını anlamak için heyecanla doğrulup etrafa bakmaya başlıyor. Daha iyi görebilmek için kucağıma çıkıp ön camdan dışarıya bakıyor. Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyor.

Auuuuuu! Aaaaauuuuuu!

Bana bakıyor ama ben de bir cevap vermiyorum.

Auuuuu? Aaaaauuuuuu!

Onun kitaplarında gördüğümüz bir hayvan karşımıza çıkınca, yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle zıplıyor.

“Bu benim av köpeğim Bücür. Radar gibi kulakları vardır. Muhtemelen daha biz asfalt yoldan dönmeden arabanın geldiğini anlamıştır.”

Ness’i daha sıkı tutarak koltuğa iyice yaslanıyorum.

“Cinsi mavi benekli rakun tazısı. Ne oldu? Köpekleri sevmiyor musunuz yoksa?”

“Bilmiyorum, efendim. Ness’in resimli kitaplarının dışında hiç köpek görmemiştik.”

Gözleri kocaman açılıyor. İçimden, *keşke bunu söylemeseydim*, diye geçiriyorum.

“Çok büyük,” diyorum sesim titreyerek. “Neden ona Bücür diyorsunuz?”

Gözlerini kısarak sevgiyle köpeğine bakıyor.

“Çünkü bir bacağı kısa.”

Biraz daha dikkatli bakınca kısa bacağına görüyorum. Av

köpeğinin sol arka bacağı diğerlerine göre oldukça kısa ama buna hiç aldırmadan arabanın yanında büyük bir hızla koşuyor.

“Onu sokakta buldum. Tıpkı seninle Jenessa gibi zayıftı. Bir ayı kapanına kısılmıştı. Veteriner Samuels bacağını kurtaramadığı için kesmek zorunda kaldı. Fakat kısa süre içinde kesilen bacağını kontrol etmeyi öğrendi. Kısa bacağı nasıl altına doğru çektiğine baksanıza.”

Bücür’ün arka bacağını tıpkı öyle doğmuş gibi rahat kullanabilmesini izliyorum. Sanki eksikliğini telafi etmek için değil de zaten bacağı o şekildeymiş gibi rahat hareket ediyor.

Babam bakmadığı zaman bana doğru yaslanan Jenessa’ya bakarak, “Zeki yaratık,” diyorum. Janessa’nın nefesini kulağımda hissedebiliyorum.

“Benim köpeğim,” diye fısıldıyor babamın duyamayacağı kadar kısık bir sesle. “Benim.”

Onu sımsıkı kucaklayıp gülümsüyorum. Tam da o an karşımıza daha önce gördüğüm tüm evlerden büyük, havanın etkisiyle sarı rengi solmuş eski çiftlik evi çıkıyor. Evi çevreleyen bir veranda ve üzerinde sallanan sandalyeler var. Fakat ağzımı açık bırakan şey bu değil.

Merdivenlerde, simsiyah örgülü saçları bir yılan gibi omzundan dirseğine kadar uzanmış, hoş bir kadın var. Yanında ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü tıpkı fırtınalı hava gibi karartmış bir kız var. Jenessa’nın köpeğin kendisine ait olduğuna kararına varması gibi o da bizimle ilgili kararını vermiş gibi görünüyor.

Nessa'nın gözlerini kocaman açılıyor.

“Belki size daha önce söylemeliydim ama sizi korkutmak istemedim, kızlar. Onlar karım Melissa, üvey kızım Delaney.”

Jenessa'yla önce birbirimize bakıp ardından karşımızda duran tuhaf figürleri incelemeye devam ediyoruz. Aziz Joseph'e dua bile edemiyorum çünkü ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da şu an fasulyeler azizinin bizim için neler yapabileceğini hiç bilmiyorum. Boğazımda beyzbol topu büyüklüğünde bir fasulye kalmış gibi hissediyorum. Babam arabanın kapısını açıp aşağı zıpladıktan sonra, uzun süre sıkışmış bacaklarını esnetmeye çalışıyor.

Yüzünü buruşturmuş ama bu kötü bir anlam taşıyor. Jenessa gözlerinde bir sürü soru işaretiyle bana dönüyor. Omzumu silkiyorum. Bu iş beni bile aşıyor. Dere sularının taşması gibi içim hüznle dolup taşıyor. O an yaprakların ayaklarımın altında çıtırdamasını, kamp ateşimizden çıkan dumanı, dış dünyayı yalnızca hayallerimde yaşatmayı ve hatta fasulye yemeyi bile özlüyorum.

5

Nessa'nın elbisesini düzeltip buklelerinin arasından parmaklarımı geçirerek saçlarına şekil veriyorum. Artık hazırız. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Kızın gözleri tıpkı bir lazer gibi ön camdan üzerimize mıhlanmış.

Ness olayları anlama konusunda bana her zaman güveniyor. Bu hep böyle oldu. Ben ne yaparsam onu yapıyor, tepkilerimi taklit ediyor, ben rahat olduğum zaman rahatlıyor, güvenli olduğum zaman kendisine güven duyuyor. Küçük çocuklar insanlara güvendikleri zaman böyle davranırlar.

Yalnızca bir yaşındayken o kocaman gözleriyle bana bakmasını hatırlıyorum. Onu çoğu su olan mamasıyla besliyordum. Annem üç haftadır yanımıza gelmemişti ama Ness'in buna aldıracağı yoktu. Çünkü ben yanımdaydım. Kendisini *benim* bebeğimmiş gibi hissediyordu. Onu kollarımda sevgiyle sallıyordum. Kucağımdayken neşeli sesler çıkarıyor, sanki ben Aziz Joseph'mişim gibi bana bakarken gözlerinin içi parlıyordu.

Ben iyiysem o da iyi. Şu anda da buna göre davranmalıyım.

“Hazır mısınız?”

Ness tıpkı bir osmoz gibi güvenini topluyor. (Tabii ki osmozun ne demek olduğunu biliyorum. Annemin getirdiği on birinci sınıf fen bilimleri kitaplarını yalayıp yutmuştum.)

Arabadan önce ben iniyorum. Sonra Nessa’yı koltuk altlarından kavrayarak çakıltaşı zemine bırakıyorum. Nemli elleriyle elimi tutup yüzümü kontrol ediyor.

“Her şey güzel olacak. Birbirimizin yanındayız, tamam mı?”

Verandaya doğru giden yolda ilerlerken iyice yanıma yapışıyor. Delaney gözlerini kısmış, ağzının kenarında alaycı bir gülümsemeyle baştan aşağı pembe giyinmiş Jenessa’ya ve benim eski kıyafetlerime bakıyor. Soluk tişörtümün bazı yerleri iyice incelmış ve blucinimin rengi dereye yıkanmaktan solmuş. Çuval gibi durmasın diye pantolonun belini çekiyorum. Sanki gözleri vücudumun her yerinde parmak izleri bırakıyormuş gibi hissediyorum.

Saçım bir türlü olduğu yerde durmuyor. Keşke tel tokayla tuttursaydım ya da bir bere taksaydım. Makasımız olmadığı için kesemediğimden belime kadar uzamış saçlarımı geriye atıyorum. Derin ve titrek bir nefes alıp veriyorum.

“Nasılsınız, hanımefendi? Ben Carey. Bu da kardeşim Jenessa.”

Elimi uzatınca parmaklarımın kenarındaki kurumuş ketçabı fark ediyorum. Fark etmişse bile bunu belli etmiyor. İki eliyle elimi kavrayıp bize gülümsüyor.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Carey. Tabii seninle de, Jenessa. Ben Melissa.”

Ness pantolonumun kemer yerlerinden tutup beni kendisine siper ederek başını uzatıyor. Çekmeye biraz daha devam ederse pantolonum düşebilir.

“Yolculuk sizi yormuş olmalı. Fırında yemeğimiz pişiyor. Delaney de sizi odanıza çıkarsın.”

Kızının bize nasıl baktığını görmemiş olmalı. Delaney’in bakışları önce boynumun sonra yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Delaney bunu fark edince ilk kez gülümsüyor.

Babam içinde kıyafetlerimizin olduğu çöp poşetlerini almak üzere arabaya doğru gidince içim utançla doluyor. Sudan çıkmış balık gibiyiz ve kendimizi hiç rahat hissetmiyoruz. Bu huzursuzluğun Delaney’in gözünden kaçmadığını görebiliyorum. Bu durumdan oldukça *hoşnut* görünüyor.

Pat pat yürüyerek merdivenleri çıktıktan sonra kapının önünde durup önce kendi botlarımı sonra da Nessa’nın ayakkabılarını çıkarıyorum. İkisini de girişteki paspasın sağ tarafına düzgün bir şekilde koyduktan sonra Melissa’ya bakıyorum.

“Çok düşüncelisin, Carey. Sence de bu çok düşünceli bir hareket değil mi, Delly?”

Delaney omuzlarını silkip topuklarını girişe takarak ayakkabılarını çıkardıktan sonra içeriye alıyor.

Eve girince Nessa çay tabağı gibi olmuş kocaman gözleriyle *içeride* yanan ateşi ve üzerlerinde büyükanne tarzı tığ işi battaniyeler olan koltukları inceliyor. Bir an gözleri

şömine rafında duran ve oyuncak sandığı porselen figürlere takılıyor. Ben oyuncak olmadıklarını biliyorum çünkü büyükannemde aynılarından vardı. Nessa'ya, burada kaldığımız süre boyunca sorun çıkmaması için hatırlatmam gereken kuralları zihnimin bir köşesine yazıyorum.

“Çık dışarı, uyuz köpek!”

Arkamızdan pat pat gelen Bücür, Delaney'in sözleri tokat gibi çınlayınca sinip kalıyor. Köpeği görünce neşe içinde kocaman bir nefes alan Nessa elimi bırakıp kollarını açarak köpeğe doğru gidiyor. Kuyruğu yeri süpüren Bücür, Nessa'nın parmaklarını kokluyor. Nessa yanına çöküp uzun zamandır görmediği bir arkadaşını görmüş gibi ona sarılıyor. Köpek yanağını yalarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor.

Delaney yüzünde midesi bulanmış gibi bir ifadeyle Jenessa'yı izlerken, “Neyse ki banyo yapacaksınız. Köpeğin yüzünü yalamasına izin vermemesi gerektiğini bilmiyor mu?” diyor. Bu kez ben omuz silkiyorum.

Delaney annesine dönüp, “Ne? Bir de konuşamıyor mu?”

“Delly, lütfen.”

Nessa yanağını Bücür'ün başına dayayıp son bir kez ona sıkıca sarıldıktan sonra ayağa kalkıyor. Uzattığım elimi tutunca yeniden merdivenleri çıkmaya devam ediyoruz. Delaney, *siz çok oldunuz*, dercesine sesli bir nefes alıyor. Dilimi ısıyorum. Sabrım tükenmek üzere.

“Bize odamızı göster, lütfen,” diyorum. Bunu öyle bir tonda söylüyorum ki daha içimde söylemediğim bir şeyler olduğunu da anlamasını istiyorum.

İkinci kattaki ahşap zemin cam gibi parlıyor. Koridor-
da kan kırmızı renkte kenarlarında karmaşık desenler olan
uzun ve ince bir halı var. Delaney karşılıklı duran iki kapının
önünde durup kapıları işaret ediyor.

“Bu iki oda sizin.”

Bizi orada bırakıp atkuyruğu saçını sallaya sallaya yü-
rüyerek koridorun sonundaki en son kapıdan içeri giriyor.

Geldiğimiz yola gözlerini dikmiş Jenessa’ya bakıyo-
rum. Bücür’e ıslık çalınca –ki bunu yapabildiğini hiç bil-
miyordum– köpek kaygan zeminde hızla koşarak üst kata
çıkıyor. Sonra Nessa’ya gözlerini dikip yavaş hareketlerle
ona doğru yaklaşıyor.

Tereddütle elimi uzatıp başını okşayınca kadife gibi yu-
muşak kürkünü fark ediyorum. Fakat o benimle ilgilenmi-
yor. Nessa kıkırdayarak pat diye halının üzerine kendini atıp
köpeğin sırtını kaşımaya başlıyor.

Bücür bir odadan diğerine arkamızda gölge gibi dola-
şıyor. Daha önce içindeki eşyalardan bana ait olduğunu an-
ladığım, odaya benzer bir yer görmemiştim. İçeride gerçek
bir yatak var ve *kocaman*. Nessa, üzerinde vahşi çiçekler
ve küçük güneşler olan kırmızı renk kırk yama battaniye-
nin dikişleri üzerinde parmaklarını gezdiriyor. Bu, benim de
şimdiye dek gördüğüm en güzel şeylerden biri ve ben de ona
dokunmak istiyorum.

Yüksek duvarda üzeri kitaplarla dolu bir raf ve dantel
örtüler üzerinde, tıpkı alt kattakilere benzeyen porselen fi-
gürler var.

Karşı duvarda, koyu renk bir çerçeve içindeki tabloda yazan yazı şu: *Yüreğin neredeyse evin orasıdır.*

“Hadi, şimdi de senin odanı görelim.”

Başka bir dünyaya girer gibi Nessa’nın odasına giriyoruz.

YALNIZCA PRENSESLE GİREBİLİR! Duvarın üzerinde asılı levhada böyle yazıyor. Nessa odayı görünce neşe içinde ellerini çırpıyor. Dügün çiçeği sarısı duvarlarla çevrelenmiş oda pembe ve beyaz renk eşyalarla doldurulmuş. Duvarında, tıpkı benimki gibi üzeri kitaplarla dolu bir raf ve yatağının üzerinde kelekli, açık pembe renk kırk yama yorgan var. Kollarını uzatıp rafın üzerindeki porselen köpek ve kız biblosuna ulaşmaya çalışıyor. Biblolar altı yaşındaki küçük ve atik bir kızın kolaylıkla ulaşamayacağı bir yere konulmuş.

“Daha sonra görmem için indirebiliriz ama bu tip bebekler oyuncak değildir, Ness. Cama benzer malzemelerden yapılırlar. Annemin karavana getirdiği kavanozun yere düşüp kırılarak her yana dağılmasını hatırlıyor musun?”

Ness donakalmış vaziyette yavaş başını sallıyor. Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadığından eminim.

“Senin pembe sevdiğini nereden biliyorlardı acaba? Bana ihtiyacın olursa hemen karşı odada olacağım, tamam mı? Kapıyı da açık bırakacağım.”

Ben odama gince, daha iki saniye geçmeden yanımda belirip yatağıma tırmanarak çıplak ayaklarıyla yatağın üzerinde zıplatmaya başlıyor.

Duvarda küçük bir kapı daha var. Gömme dolap kapısı. Tıpkı sedir ağacı gibi kokuyor. Bu koku zihnimin gerilerine

attığım bir anının ortaya çıkmasına neden oluyor: Ormana gitmeden evvel annemin hatıralarını sakladığı sedir ağacından yapılmış sandık. Annemin kısa saçlı genç bir kızken çekildiği resital fotoğrafları, eski keman yayları, üzerine gazete kupürleri yapıştırılmış bir albüm, büyükannemin yazmış olduğu mektuplar ve babamdan gelen eski kartpostallar.

Fakat bu dolap boş. İçinde bir sürü boş metal askı var. Dokununca birbirine çarparak şingır şingır ses çıkarıyorlar.

“Nessa, bak! Sadece kıyafetlerimizi koymak için bile küçük bir oda var. Neredeyse karavandan bile büyük!”

Arkamı dönüyorum. Kardeşim karyolanın başucundaki tahtaya başını dayanmış, kocaman bir oyuncak bebek gibi yavaşça horlayarak uyuyor. Ona iyice sokulmuş olan Bücür gözlerini dikmiş bana bakıyor.

“Pekâlâ, oğlum. Benim için sorun yok.”

Onayımı alan köpeğin gözleri kapanıyor.

Yavaşça, dolabın en üst rafından örgü battaniyeyi alıyorum. Nessa’nın ayakları kirli. Fakat bu, annemin dediği gibi doğru işler sonucunda bulaşmış bir kir. Terli kokuyor ama bu, tatlı bir ter. Battaniyeyi kullanmamın doğru olup olmadığını düşünerek üstünü örtüyorum. Kardeşim planlara programlara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı.

“Yatmadan evvel duş yapması gerekmiyor mu? Ayakları pis.”

“Çünkü ayaklarında ormanın izleri var. Ayrıca bu sabah duş yaptı.”

Delaney elleri belinde kapının eşiğinde öylece duruyor.

“Burası onun odası değil.”

“İsterse onun olur.” Ne de olsa tüm hayatımızı birlikte geçirdik. “Burada benimle kalmak isterse de bu hiç sorun değil.”

“Annem Bücür’ün yatağa çıkmasından hoşlanmayacaktır. Daha önce içeride hiç uyumamıştı.”

Babam ağır hareketlerle kapıdan girince Delaney kenara çekiliyor. İçeri girdikten sonra elindeki çöp poşetlerini duvara yaslayarak yere koyuyor.

Birlikte horlayan Nessa ve Bücür’e bakıp gülümseyerek, “Jenessa’nınkileri kendi odasına koydum,” diyor. Ses tonu yumuşak. “İçindeki bir sürü pembe şeyi ve Pooh kitabı görünce diğer poşetin Nessa’ya ait olduğunu anladım.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Delaney çöp poşetini inceliyor. Dudakları ince bir çizgi halini almış.

“Yarın daha dinlenmiş olur. Banyo bekleyebilir,” diyor babam Delaney’e sert bir bakış fırlatarak. “Ayrıca Melissa’nın Bücür’ün burada olmasını çok büyüteceğini de sanmıyorum.”

“Onun nesi var?” diye soruyor Delaney bakışlarını Nessa’dan bana çevirerek.

Kelimelerimi dikkatle seçerek, “Hiçbir şeyi yok. Yalnızca uyuyor. Çünkü yorgun,” diyorum.

“Hayır. Neden *konusamıyor* demek istedim.” Delaney yalan söylememi bekliyormuş gibi yüzümü dikkatle inceliyor.

“İsterse konuşabiliyor. Yalnızca çoğu zaman bunu yapmak istemiyor.”

“Annem bu konuda kesin bir şeyler yapar.”

“Senin ödevin yok mu, Del?” diyor babam. Bu bir sorudan ziyade emir gibi.

Konuşmaya zorlanırsa Nessa’nın nasıl tepinerek sinir krizine gireceğini hayal ediyorum. Ona istemediği bir şeyi yaptırmak mümkün değil. Özellikle de haklı olduğu zamanlar. Kelimeler ona ait. Kullanıp kullanmamak da tamamen ona kalmış.

Delaney onu duymazlıktan geliyor.

“Neden babana ‘efendim’ diyorsun?”

Sinirlerimi tepeme çıkarıyor ama en azından çöp torbalarını unuttu.

“Annem erkeklere ‘efendim’ kadınlara ‘hanımefendi’ demenin bir saygı göstergesi olduğunu söyler.”

Delaney sanki ormanda yaşadığım için bunu bilecek son kişiymişim gibi dudak bükerek bana bakıyor.

“Ben onlara anne ve baba diyorum. Çünkü ikisi de aileden, yabancı değiller.”

Ona göre öyle olabilir ama benim için bu geçerli değil.

İçimde bir parçası eksik bir yapboz var ve o boşluk canımı acıtıyor. Aynı kana sahip olmamıza rağmen o adamın babası olduğuna inanan kişi ben değilim, Delaney. Belki de o haklıdır. Onun annemi ve beni dövdüğünü bilip bilmediğini merak ediyorum. Bir de acaba Delaney’i de hiç dövdümü? Fakat bu birilerine, özellikle de yabancı birilerine soracağınız türden bir soru değil.

“Sanırım biz üvey kardeşiz. Annem öyle diyor. Fakat ben

geri zekâlı bir kızla kardeş olmak istediğimden emin değilim.”

“O geri zekâlı değil.”

İçimdeki öfke damarlarımda bir şimşek gibi çakarken ses tonum öfkemi ele vermiyor. Delaney gibi kızları okuduğum kitaplardan tanıyorum. O, insanlarla alay etmeyi seven bir zorba. Diğer kızlar düştüğünde ya da ayakları takıldığında onlara gülen bencil biri.

“Bize biraz müsaade edebilir misin, lütfen?” diyorum.

Ayağını yere vurup gözlerini kısıyor. *Şahin gibi bakışları var*, diye düşünüyorum. *Güvenilmez. Küçük ve güçsüz olanları av gibi gören bir şahin.*

“Lütfen, dışarı çık dedim!”

Delaney çenesini kapatıp hışımla kapıdan çıkıyor. Yağın kenarına yığılarak yeni hayatıma uyum sağlamaya çalışıyorum. Ormandayken bazı şeyleri değerlendirmek için çok uzun zamanım olurdu. Günler ve geceler boyu bir konu hakkında düşünebiliyordum. Fakat burada her şey çok farklı. Zaman çok az.

“Tanıdıkça o kadar kötü biri olmadığını göreceksin.” Babam yavaşça kapıdan içeri giriyor.

Konuştuklarımızın ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

“O da zor yıllar geçirdi. Olan biten benim hatam. Bu yüzden ona değil de bana kız, olur mu? Kapı açık mı kalsın kapalı mı?”

“Kapalı, efendim.”

Nefes verip, gözlerimden akmak üzere olan yaşlara engel

olmaya çalışıyorum. Ormandan ayrıldığımızdan beri midemde tuhaf bir ağrı var. *Burada yaşamayı beceremezsem ne olur?*

Bücür alçak sesle iniltieler çıkararak Nessa'nın kolunun altından çıkıp, göbeğinin üzerinde sürünerek yanıma gelip bana yaslanıyor. Kırçillı kafasını iç çekerek dizime yaslayınca içime güzel bir his doluyor. Eğilip onu kokluyorum. Sabun gibi kokuyor. Bana Bayan Haskell'in saçlarını hatırlatan yasemin kokulu bir sabun.

Gözlerimden süzülen yaşlar, derenin yaz mevsimindeki hali gibi sıcak. Modern yaşam hakkında doğru dürüst hiçbir şey bilmiyorum. Zihnim eşyalarla dolu bir oda gibi kalabalık. Sandalyelerin kolları ve koltukların bacakları beni dürtüyor, yastıklar ve kırlentler ise boğuyormuş gibi hissediyorum. Hareket edecek ve *düşünecek* hiçbir yer yok.

Pencereye doğru dönüyorum. Cam nefesimizden buğulanmış. Zihnimin içindeki ağaçlar rüzgârda ışığa benzer sesler çıkararak nazlı nazlı sallanıyor. Bunu düşünmek bile yetiyor. Çünkü ben o ısıklara karşılık veremeyecek kadar uzaktayım. Annemi özleyince ve konserve yiyeceklerimiz azalınca duyduğum his bunun yanında hiçbir şey.

Uzayıp Bücür'e sarılıyorum. Bana oradaki yaşamımı hatırlatıyor. İkimiz de vahşi hayatlarından çekip koparılmış iki yaratık gibiyiz. Bir kayıp bacak. Bir kayıp kız. Diz kısmının aşağısında bir delik olan blucinimi inceliyorum. Balık tutmaya gidip de eli boş dönerken kalın bir dikene takıp yırtmıştım. Delaney'in bizimle alay etmesine şaşırmamak lazım. İkimiz de zavallı yoksul çocuklar gibi görünüyoruz.

Kapı çalınca, hızla doğrulup gözlerimdeki yaşları silerek, “Gir,” diyorum.

Delaney’in yüzünü görünce, “Yine de oldu?” diye soruyorum.

Tığ işi bir battaniyeyi bana doğru atarken, “Yakala,” diyor. “Kız kardeşini uyandırmamak için altından diğer battaniyeyi çekmezsin diye düşündüm. Bunu kullanabilirsin.”

“Teşekkürler.”

Bu kez farklı bir yüz ifadesiyle çöp poşetlerine bakıyor.

“Bu ne?” diye soruyor ayağıyla poşetin yanındaki keman kutusunu işaret ederek.

“Keman.”

Bu kelime boğazımda tıkanıp kalıyor sanki. Devam edersem içimdeki her şey, tıpkı büyükannemin reçelli kekinin içindeki reçeller gibi her yana akacak gibi hissediyorum.

Birbirimize bakıyoruz.

“Çalabiliyor musun?”

Onu inceliyorum: Parlak ve mükemmel küllü sarı saçlar, parlak taşlarla süslü bir blucin ve derede yıkanmadığı her halinden belli olan beyaz çoraplar.

“Dört yaşından beri çalıyorum. Annem öğretmişti. Kendisi de eskiden orkestrada keman çalıyormuş.”

“Babam söylemişti. Bir de şeye bulaşmasaydı çok ünlü biri olabileceğini söyledi. Hani o şey...”

“Çok yorgunum,” diyorum. Bu kez yanakları kızaran kişi Delaney oluyor. “Ayrıca Nessa’yla benim kıyafetlerimi de yerleştirmem lazım.”

“Ah. Tamam.” Duraklıyor. Sonra da “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyor.

Çöp poşetlerine tıkılmış eşyalarımızı düşünüyorum.

“Ah, hayır, teşekkürler. Ben hallederim.”

Kapıyı kapatıp çıkınca kendimi adı Yeni Yatak Odası olan bilmediğim topraklar üzerindeki bu yabancı krallıkta yapayalnız kalmış gibi hissediyorum. Her şey o kadar temiz ki başımı ağrıtıyor. Eşyalarımı yerleştirirken poşetin içindekileri halının üzerine dökmemeye dikkat ediyorum. Poşetin içinden çıkan bir yaprağı elime alıp göğsüme bastırıyorum. *Yuva*. Bu yaprak benim yuvama ait. Bücür yeniden Nessa’ya yaslanarak uykuya dalıyor.

“Güzel köpek,” diyorum tek gözünü açıp beni anladığını ifade etmek isteyen bir ifadeyle bana bakınca.

Gömme dolabın kapısı bir şeye yapışıyormuş gibi bir ses çıkararak kapanıyor. Kokluyorum. Bu, boya kokusu. *Dolabı bizim için boyamışlar*.

Eşyaları yerleştirmek son derece kolay. Kısa süre içinde birkaç parça eşyam dolabın içindeki metal askılarda sallanıyor. Alt raflar terk edilmiş bir yer gibi boş kalıyor. Annemin albümü ve benim karalama defterim haricinde hiçbir şey yok. Keman kutusunu, kimsenin görmemesini umut ederek en üst rafa yerleştiriyorum.

Askıdaki paltomun dolabın içindeki aynadan yansımasını birden görünce korkuyla geri çekiliyorum. Koyu mavi paltomun dirseklerinde yamalar var ve rengi solmuş. Bu haliyle blucinimden farklı görünmüyor. Paltoyu ormanda bulduğum

zaman üzerindeki ıslak yapraklar ve kedi idrarından ötürü berbat kokuyordu. Defalarca derede yıkamama rağmen idrar kokusu asla tam olarak geçmedi.

“Bu çok da önemli değil,” diyor annem sert bir bakışla. “Kendine sıcak tutacak bir palto bulmuşsun işte. Ben de karşımıza böyle bir şey çıksa diye dua ediyordum.”

Keşke mağazadan alınmış, yepyeni, kenarlarında tüyler olan, rengi solmamış ve bazı düğmeleri kopmamış bir palto için dua etseydi, diye geçiriyorum içimden.

“Ama senin mağazadan aldığın fermuarlı bir palton var.”

“Sözlerine dikkat et, ufaklık. Ben yetişkinim, ayrıca size bakmakla yükümlüyüm.”

Bunu dile getirmiyorum ama söylediğine hak vermiyorum. Çünkü hiç bize bakıyormuş gibi bir hali yok.

“Sahip oldukların için şükret, Carey,” diyor. Beni o kadar iyi tanıyor ki gözlerimi kaçırmam bile bir işe yaramıyor. “Palto tam dizine kadar. Zaten burada kimseye hava atmaya da gerek yok. Asıl önemli olan sıcak tutması, nasıl göründüğünün bir önemi yok.”

Ya da koktuğunun, diye geçiriyorum içimden gücenerek.

Fakat aslında haklıydı. Kış geldiğinde karavanın içinde tıklılıp kalmak yerine Jenessa’yla eldiven yerine ellerimize çorap geçirip paltolarımızı giyerek karda oynayabilecektik. Ayrıca tüm gece soğuktan titreyip birbirimizi uyandırmayacaktık.

Nefes alıp vererek uyuyan Nessa’ya ve kulaklarını dikmiş etraftaki en ufak sese bile dikkat eden Bücür’e bakıyorum.

“Burada kal. Hemen döneceğim.”

Kapıyı aralık bırakıp Nessa’nın odasına giriyorum. Oyuncaklarını ve son gece yaktığımız ateşin is kokusunu hâlâ taşıyan kıyafetlerini poşetten çıkarıyorum. Beline kadar inen soluk pembe paltosu Kurtuluş Ordusu’ndan gelmişti. Elime alıp kokusunu içime çekince duyduğum özlem daha da artıyor.

Kısa süre içinde yapboz kutularını ve oyuncaklarını raflara yerleştiriyorum. Burnu lekelenmiş, çıplak Barbie bebek rafta ağırbaşlı bir edayla oturuyormuş gibi görünüyor. Spor ayakkabılarını bir kenara koyup içi doldurulmuş oyuncak köpeğini ve tek kollu ayıcığını çocuklar için tasarlanmış minik sallanan sandalyenin üzerine koyuyorum. *Temizlendikleri zaman yatağın üzerinde daha güzel görünecekler.*

Yatağın karşısındaki boş raflardan birini ona sayısız kez okuduğum ve kalbimize dokunan hikâyelerle dolu Pooh kitaplarıyla dolduruyorum.

Çorapları, külotları ve atletleri çekmeceye giriyor. İşim bitince çöp poşetlerini katlarken aklıma annemin mektubu geliyor. Cebimdeki kâğıdı hareket ettikçe hissediyorum. Poşetleri en alt çekmeceye koyup yeniden odama dönerek kapıyı kapatıyorum.

Başucumdaki saat dijital rakamlarla sekiz otuzu gösteriyor. Böyle saatler sayesinde insanın saat okumayı bilmesine bile gerek kalmıyor.

Şaşkınlık içinde lamba anahtarlarına bakıyorum. Karavandakilerden hiçbiri çalışmıyordu ama buradakilerin hepsi gayet sağlam. Işıkları kapatınca her yer kapkaranlık oluyor.

Yalnızca fişe takılmış, dikdörtgen şeklindeki, heykele benzeyen porselen gece lambası yanıyor. Nasıl bir şey olduğunu görebilmek için yere çömeliyorum. Yüzeyinde iki tombul çocuğun köprüden geçmesine yardım eden güzel bir melek figürü var. Meleğin açık kanatları bana baykuşların ve kartalların görkemli kanatlarını hatırlatıyor.

Nessa'nın yanına kıvrılıyorum. Bir yanında ben, bir yanında da Bücür olan Nessa tıpkı *sandviçe* benziyor. Delaney'in bana verdiği battaniye tertemiz, sıcacık ve yumuşak. Mis gibi de çiçek kokuyor. İçine girince kendimi bir çiçek gibi hissediyorum.

Bücür'ün nefes alış veriş tıpkı ninni gibi geliyor. Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor. Önce annem için dua ediyorum. Onun da bizim gibi güvenli ve sıcak bir yerde olmasını, karnının doymasını diliyorum. Sonra düşünmeyi bırakıp kendimi uykunun kollarına bırakıyorum. Koynumda tüfekle uyuduğum o geceler şu an o kadar uzak geliyor ki... Kendimi o yıldızlı gecedan, hatta belki de Jenessa'nın bebekliğinden beri hiç böyle bırakmamıştım. O zamandan beri, sanki tüm dünyanın yükü benim omuzlarımdaymış gibi... o kadar yorgundum ki...

El yordamıyla silahımı arıyorum ama yerinde değil. Ormandaki devasa gölgeler şekil değiştirerek hantal adımlarla yaklaştıkça kalp atışlarım artıyor. *Kim, kim?* Sözcükleri yaprakların arasında yankılanırken bir baykuş göz kırıyor.

Soruya cevap veriyorum: *Yalnızca benim*. Yalnızca ben. Jenessa gitti. Korku içinde kamp yerindeki karavanımızı arıyorum. Kıvrılarak ilerleyen Obed Nehri'nin suları bulanık bulanık akıyor.

Kim, kim?

Bilmiyorum!

Yataktan düşerek kendimi yerde buluyorum.

Delaney, “İyi düşüştü,” diyerek kapının eşiğinde pişmiş kelle gibi sırtıyor. “Annem sizi kahvaltıya çağırmanı istedi. Akşam yemeğinden beri uyuyorsunuz.”

Burnunu buruşturarak, “Tüm gece o pire torbasıyla aynı yatakta mı uyudunuz? Yuh!”

Aslında *yuh* ifadesinin anlamını bilmiyorum ama yüz ifadesi nasıl bir anlama sahip olduğunu gayet açık bir şekilde anlatıyor. Rap rap adımlarla odaya girip Bücür’ü tasmasından yakalıyor. Ölü gibi uyuyan köpek Nessa’ya doğru kendini çekerek ağlamaya benzer sesler çıkarıyor.

“Onu rahat bırak,” diyorum uyku mahmurluğunu atamamış kalın sesimle. “Biz aşağı inerken getiririz.”

“Keyfin bilir. Artık kalksanız iyi olur. Annem size yemek hazırlama zahmetine girmişken siz de en azından yemek sıcakken aşağı inin.”

Söylediklerini duymazlıktan gelerek yavaşça Jenessa’nın omzuna dokunuyorum.

“Kalkma zamanı, bebeğim! Yeni bir gün başlıyor.”

Delaney kişnemeye benzer itici bir sesle kıs kıs gülüyor. Ness’i oturma pozisyonuna getiriyorum. Tıpkı akşam

uykuya dalmadan önce olduğu gibi başını karyolanın ucundaki tahtaya yaslıyor.

Sallanan sandalyenin üzerine koyduğum blucini dün de giymiştim. Pantolonumu giyerken Delaney'in kapının eşisinde beni izlediğini fark edince yanaklarım yanıyor. Tişörtümü onun önünde değiştirmeye hiç niyetim yok.

"Tahta gibisin. Ormandakilerin göğüsleri olmuyor mu?"

"Senin gibi insanların mı demek istiyorsun?"

"Pes!" diyor keskin bir gülümsemeyle. Aslında kızmasını bekliyorum ama hiç kızmış gibi bir hali yok. Örgü battaniyeye sarılıyorum. Bücür az sonra söyleyeceğim şeyi biliyormuş gibi tek kulağı havada bekliyor.

"Hadi dışarı çıkalım, oğlum," diyorum.

Bücür yavaşça doğrulup dikkatle yataktan aşağı atlıyor. Onun gerinmesini izliyoruz.

"İhtiyar itin eklemlerinde sorun var. Sanırım daha önce hiç köpeğiniz olmadığını söylemiştin."

"Sabah dışarı çıkmaya ihtiyaç duyacağını anlamak için bir dâhi olmaya gerek yok."

"Burada kalıp Jenessa'nın giyinmesine yardımcı olmamı ister misin?"

Gözlerinin içine bakıyorum. Bir kötülük ya da fesatlık yok.

"Keyfin bilir ama sabahları biraz huysuzdur. Yeniden uykuya dalmamasını sağla. Uyursa üzerinden battaniyeyi çek. Temiz çorap, külot ve atlet giymesini söyle. Hepsî odasındaki en üst çekmecedeki. Pantolonu ve gömlekleri de dolapta. Dişle-

rini de fırçalasın. Tüm bu işleri yaparken onu izlemen gerek, yoksa kaytaracaktır.”

Delaney temiz iç çamaşırı ve fırçalanmış dişin bizim için önemli bir şey olmasına şaşırılmış gibi görünüyor. Gözlerimi devirip Bücür’ün arkasından koridora çıkıyorum.

Doğru: Çok fazla şeye sahip olmamış olabiliriz. Güzel bir evimiz, pahalı kıyafetlerimiz ya da gösterişli eşyalarımız yok. Fakat her zaman temiz olduğumuzdan emin olmaya çalıştım. Çünkü temizlik parayla alınabilen bir şey değil.

Annem bir keresinde dişlerin ebeveynlere benzediğini söylemişti. Elinde yalnızca bir çift vardır. Yoksul olmamız onlardan vazgeçeceğimiz anlamına gelmiyormuş. Ness’le tüm yıl boyunca güneşte ısıttığımız suyla yıkanırdık ama kış mevsiminde haftada bir duş yapmak bile cesaret işiydi. Kış geçince haftada iki kez banyo yapardık ama derede yüzdüğümüz zamanlar banyo yerine geçerdi. Annem, kişinin sahip olduklarıyla bir şeyler yapması gerektiğini söylerdi. Bizim elimizdekilerle yaptığımız da buydu.

Merdivenden inip kendimi babam, Melissa ve medeni dünyanın seslerine ve konuşmalarına hazırlamaya çalışırken Bücür de merdivenlerin başında gözlerini dikmiş bana bakıyor. Fakat babam ortalıkta değil. Mutfaktan gelen kokular karnımın guruldamasına neden oluyor.

Domuz pastırması.

Tavadan cızırtı sesleri geliyor. Bir kadın kendi kendine şarkı mırıldanıyor. Tıpkı bir hayalet gibi parmak uçlarımda merdivenleri inip Bücür’ün tasmaından tuttuktan sonra ön

kapıdan dışarı çıkarıyorum. Av köpeği verandaya sıralanmış kuş sürüsüne doğru koşarak onları dağıtıyor. Havada süzülen patilerinin etrafında toz bulutları uçuşuyor. Omuzlarımdaki battaniyeyle dayanılır hale gelen keskin ekim ayı sonu soğuşunu içime çekiyorum. Keşke Delaney gibi kalın ve sıcak tutan bir sabahlığım olsaydı.

Delaney tişörtle uyumuyor. Geçen gece üzerinde uzun kollu, yaka kısmı düğmeli, üzerinde kıvrımlı kediler olan krem rengi pijama takımı vardı. Ona bakınca bile benim gibi atlet giymek yerine, annem gibi sutyen taktığını anlayabiliyorum.

Kendi göğsüme bakıyorum. Tıpkı Jenessa gibi ben de tahta gibi kuruyum. Zayıf olduğum için göğüslerim de neredeyse yok gibi.

Bücür ağzında bir çubukla nefes nefese dönüyor. Uzak-tan inek sesi duyunca babamın dün yolda söylediklerini hatırlıyorum. Burası içinde inekler, keçiler, yaşlı bir at, bir katır ve eşekler olan bir çiftlik. Geçimini bunlardan sağlamıyor ama gezinecek yeterince alan var.

Sesini arkamda aniden duyunca irkiliyorum. “Uyanmış-sın.”

Ona dönüp de yüzüne bakınca utanıyorum. Elinde bir kupa var. İş eldivenleri de koyun derisinden yapılmış olan paltosunun cebinden sarkıyor.

“Bücür’ün çıkması gerekiyordu. Jenessa da giyindikten sonra aşağıya inecek.”

“Anladım. İyi dinlendiniz mi?”

Ona ne kadar iyi uyuduğumuzu söylemeye utanıyorum. İki kişi için oldukça dar bir karyola üzerinde, birbirine dikilmiş iki eski battaniye ve içi sararmış gazetelerle doldurulmuş yastıklar yerine ayrı ayrı iki yastıkta, gerçek bir yatakta uyumanın nasıl bir şey olduğunu söyleyemiyorum. Kışlık paltolarımız yerine sıcacık battaniyelerle uyumanın nasıl güzel olduğunu dile getirmiyorum... Bunun yerine Delaney'in nasıl kıkırdayarak güldüğünü hatırlayıp yalnızca başımı sallıyorum.

“Güzel. İkiniz de öyle derin uyuyordunuz ki uyandırmak istemedik.”

İçimde bir sıcaklık hissediyorum. Gözlerimi botlarımdan kaldırıyorum.

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, efendim.”

Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O da uzaklara bakarak başını sallıyor.

“Yeni bir arkadaş edinmişsin.”

Delaney'i kastettiğini düşünerek içimden, *çok yanı-
lıyor*, diye geçiriyorum. Fakat bakışlarını takip ettiğimde kendi kendine oynayan Bücür'ü görüyorum. Şapşal köpek.

“Bu yaşlı köpeğe minnettarım,” diyorum kız kardeşimi düşünerek.

“Kahvaltı ettiniz mi?”

Hayır anlamında başımı sallayıp Nessa'yı düşünüyorum. Onun da henüz bir şey yemediğini düşününce içim cız ediyor. Üstüne üstlük onu bir de Delaney'le bıraktım.

“Gidip Jenessa'ya baksam iyi olur,” diyorum. Soğuk havaya dayanmak için kamburlaştırdığım omuzlarımdan üze-

rinden arkama dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Tıpkı benim gibi o da beni seslerle, yürüyüşümüzle, kelimelerle, yani sözlü ve sözsüz ipuçlarıyla tanımaya çalışıyor.

Dünü düşünüyorum. Bayan Haskell haklıydı. Ness ve benim bir arada olmamız gerekiyor. Görmediği şeylerle dolu bu yeni dünyayı anlayabilmek için benim yardımına ihtiyacı var. İçine gazyağı konulmadan yanan alevsiz ışıklar ve marketten alınan parlak streç filmle kaplı etler hakkında hiçbir fikri yok. Bu etleri dereden yakaladığımız balıklardan, avladığımız sincaplardan ya da güvercinlerden daha fazla seveceğinden eminim.

Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama yatak ve yiyecekler bile burada olmaya değer. En azından denemeye değer. Yine de keşke silahım yanımda olsaydı. Fakat karavandan ayrılırken onu ağacın oyduğuna sakladığımı unuttum. Ona ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden de Bayan Haskell'den ya da babamdan oraya gidip silahımı almak üzere izin isteyemedim.

Zihnimde sürekli dolaşan bir sahne ise Melissa'yı merdivenlerde gördüğüm o ilk an. Bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılaması, annemin sigaranın etkisiyle kalınlaşmış öfkeli sesi ve yarım yamalak cümlelerinin aksine yumuşak ve içten ses tonu...

Melissa gibi birinin babamın bizi incitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Belki de geçmişte anneme kızdığı için öyle davranmıştır. Belki annemi uyuşturucu ya da alkol kul-

lanırken bulmuştur. Belki ben de Nessa gibi pişik olmuşumdur. Nessa pişik olup ağladığında hemen üzerini değiştirip onu güzelce yıkardım.

Aslında anneme kızmak o kadar kolay ki. Bazen haftalarca yanımıza uğramaz, bize sarılmayı ya da kıyafetlerimizi yıkamayı unuturdu. Onun yapmadığı işleri tamamlamak hep bana düşerdi çünkü Nessa için elimden gelen her şeyi yapabilirdim. Yine de annemin gaza gelip arkamızı topladığı zamanlar da oluyordu.

Sekiz yaşına girmemle birlikte kasabadan getirdiği adamları düşününce nefes alış verişlerim hızlanıyor. Zımpara kâğıdı gibi sert ve kirli elleriyle en gizli saklı yerlerimi okşamaları... Sonra anneme para verirlerdi. Ertesi gün de annem elinde sıcak patlamış mısırla ya da çikolatayla gelirdi. Bir keresinde de Kurtuluş Ordusu'ndan verilen palto ve spor ayakkabıyla gelmişti.

Neyse ki erken regl oldum. Çünkü o zamandan sonra yabancı adamlar bir daha özel yerlerimi ellemediler. Krampolar ve her yerin batması bile o adamların dokunmalarından iyiydi.

Bu adamı, yani babamı zihnimde kalan haliyle karşılaştırıyorum. Bizi incittiği, hiç umursamadığı ve evi terk etmek zorunda bıraktığı için ondan nefret ediyordum ama belki de bize asıl zarar veren kişi annemdi. Belki de her şeyi berbat eden kişi oydu.

Annem, *insan yedisinde ne ise yetmişinde de odur*, derdi.

Sanırım bu durum annem için de geçerli.

el bakalım, Carey. Bir şeyler ye.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Melissa, gözlerinin içi gülerek bana bakıyor. Bunu içinden gelerek yaptığımı anlayabiliyorum çünkü yüzü tıpkı gökyüzü gibi aydınlık. Biraz rahatlıyorum ama bu kibarlığı bir yandan da bana dengemi ve gücümü kaybettiriyormuş gibi hissediyorum. *Nessa için güçlü olmak zorundayım. Hiçbir şeyin gücümü azaltmasına izin vermemeliyim.* İçimdeki özlemi, tıpkı bir sincabın elindeki cevizi saklaması gibi saklamaya çalışıyorum.

Melissa eliyle geniş masanın etrafındaki boş sandalyelerden birini işaret ediyor.

Nessa blucini ve tişörtüyle sandalyesinde oturuyor. Delaney’in krepleri tek lokmalık kesmesini izlerken büyülenmiş gibi onu izliyor.

“Nessa kendi krepini kesebilir,” diyorum. Ses tonum umduğumdan daha sert çıkıyor.

Delaney, pes edermiş gibi ellerini iki yana açıp benim geçimsiz biri olduğumu teyit etmek istercesine Melissa'ya bakıyor. Sonra da bana bakarak tam karşımızdaki sandalyeye kendini bırakıyor.

“Bozulmana gerek yok, Delly. Carey, kardeşi için en iyi olanın ne olduğunu biliyor.”

“Pekâlâ. Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum.”

Melissa ve Nessa beni izliyor.

“Özür dilerim, efendim, ama onun kardeşime bebek *muhamlesi* yani muamelesi yapmasına gerek yok. Zaten konuşmaması yeterince kötü. Dünya çaresizler ve güçsüzler için çok zor bir yer.”

“Neden öyle konuşuyor, anne? Okulda da böyle konuşmaya devam ederse beni de alay konusu haline getirir. Bu şekilde konuşmasındansa Jenessa gibi hiçbir şey söylememesi daha iyi.”

Melissa kızını duymazlıktan gelip bana dönüyor.

“Bunlar zekice kelimeler Carey, endişeni anlıyorum. Fakat herkesin zaman zaman biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Jenessa ve Delaney artık kardeş. Onların birbirlerine alışmasına izin versen ne güzel olur.”

“Bu mu yani, anne? Benimle o şekilde konuşup sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin mi vereceksin? Benden ona karşı kibar davranmamı istemiştin. Belki ondan da *bana* karşı kibar olmasını isteyebilirsin!”

“Varsın bu kez böyle olsun, Delly.”

Delaney'e karşı kaba olduğumun, ormandaki gibi ko-

nuştüğümün farkındayım. Sanırım bundan sonra konuşmadan evvel biraz düşünmem gerek. Bu yeni dünyanın konuşma biçimine alışmam lazım yoksa çok göze batarım.

“Affedersin, Delaney,” diye mırıldanıyorum gözlerimi tabağımdan ayırmadan. “Jenessa için endişeleniyorum, hepsi bu. Ayrıca başkalarının bize yardım etmesine alışkın değilim.”

Çatalımı alıp krepî iki parçaya bölüyorum.

“En azından bana normal bir insan gibi konuşabildiğini söyle. Seksen yaşında bir nine gibi konuşuyorsun.”

“Annemin sözlerini aktarıyordum. Yoksa fevkalade iyi konuşabilirim.”

“Fevkalade mi?! Anne!”

Uzanıp masanın üzerindeki tatlı şurubu Nessa’nın dilimlenmiş kreplerinin üzerine döküyorum. Nessa, dilimlenmemiş kocaman bir parçayı ağzına tıkarak burnuna şurup bulaştırdığında hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Daha küçük dilimlerden al, Ness. Sonra ne oluyor biliyorsun.”

Melissa’nın gözlerindeki üzgün ifadeyi görünce bakışlarımı kaçırıyorum. *Acımaya hiç gerek yok. Kendine acımamanın insana hiçbir faydası olmaz.*

“Onu normal konuşma konusunda biraz çalıştır, anne. Çünkü böyle tuhaf davranıp konuşursa okulda çok zorlanır.”

Melissa, yüzünde sert bir ifadeyle uzun uzun Delaney’e bakıyor.

“Ne?” diyor Delaney dudak bükerek. “Sadece söylü-

yorum.” Sonra da çatalını masanı üzerine koyup, “Müsaa-denizle, ben kalkıyorum. Kara, yeni trambolinini denemek üzere beni evlerine davet etmişti.”

“Bu ne kadar da eğlenceli olur kim bilir, Delly.”

Delaney bir annesine bir bana bakıp iç çekerek, “İster-sen sen de gelebilirsin,” diyor.

Melissa, gülümseyerek Delaney’e bakıyor ama cümle-sinin ardında gizlenmiş isteksizliği çok iyi anlayabiliyorum.

“Teşekkür ederim ama burada Jenessa’yla kalsam iyi olur. Ona banyo yaptırmam gerekiyor.”

Delaney annesinin yanağına bir öpücük kondurup sof-radan kalkarken, “Tabii ya haklısın,” diyor ağzının ucuy-la. Yukarı koşarken çıkardığı ayak seslerini duyuyoruz. O masadan kalkınca rahatlayarak sandalyeme yaslanıyorum. Neyse ki Nessa yediği yemekle büyüklerin çene çalmalarını dinlemeyecek kadar meşgul.

“Efendim, tabii ki Ness’in biraz kilo alması gerek ama yemeğe bir başladı mı da kendisini durduramıyor. Acaba krepin geri kalanını masadan kaldırsak mı? Biz onu izleme-yip durdurmadığımız sürece her şeyi yer yoksa.”

“Pekâlâ, Carey.” Melissa tabağı alıp tezgâhın üzerine koyuyor. “Buna dikkat ederim.”

Tabağın kalktığını gören Nessa yalvaran gözlerle bana bakıyor.

“Bir tane daha, ama bu son,” diyorum kendi krepimden bir parçayı tabağına koyarak. Sanki ona dünyaları vermi-şim gibi sandalyesinin üzerinde dans ederek yiyor. Üzeri-

ne şurup almak için kalmaya yeltendiğimde Melissa eliyle kahvaltıma devam etmemi işaret ediyor. Nessa'nın krepine şurubu döktükten sonra kardeşimin tişörtüne üzerini kirletmesin diye peçete sıkıştırıyor.

Sonra gazete okuyormuş gibi yapıyor ama gözlerinin bizde olduğunu hissedebiliyorum. Ben de tabağıma yoğunlaşp Nessa'ya tembihlediğim gibi yavaş yavaş yemeye çalışıyorum ama özellikle domuz pastırmasını yerken bu hiç de kolay olmuyor. Tadı o kadar güzel ki Nessa gibi oturduğum yerde dans etmemek için kendimi zor tutuyorum. Yiyeceklerin bu kadar lezzetli olacağını tahmin etmezdim. Midemin, tıpkı annemin geyik derisinden yapılma el çantası kadar genişlediğini hissediyorum.

Babam arkasında soğuk hava dalgasını da getirerek içeri girdiğinde Nessa ve bana ait olan bulaşıkları lavabonun içine koyuyorum. Üzerine sinen koku bana kış sabahlarında ormanın kokusunu hatırlatıyor. Zihnim soğuk kış sabahlarında ateşin üzerinde sıcak su kaynarken ellerime üşümesin diye giydiğim çoraplarla keman çalmaya çalışarak Ness'i kıkır kıkır güldürdüğüm günlere gidiyor.

“Selam, kızlar,” diyor boğuk bir ses tonuyla. Melissa ve Jenessa aynı anda gülümsüyor. Bense başımı eğerek ağızımdaki son lokmaları çiğniyorum.

Delaney'in sofradan kalkarken kullandığı sözü hatırlayıp onu kullanıyorum.

“Müsaadenizle.”

“Tabii ki,” diyor Melissa sesinde onaylayan bir tonla.

“Güzel bir banyoya ihtiyacınız olur diye düşündüm. Jenessa için köpüklü bir banyo hazırlayayım. Senin için bir sakınca-sı yoksa yıkanmasına yardım edebilirim, Carey.”

Bir an aklıma Nessa'nın sırtı gelince duraksıyorum ama bunu sonsuza kadar saklamamızın imkânı yok. Yine de içim-den, *keşke olsaydı*, diye geçiriyorum. Zorla konuşarak, “Teşekkür ederim, efendim,” diyorum.

Yalnız yıkanabileceğim için memnumum. Kendimi o kadar kirli hissediyorum ki sıcak suyla yıkanma düşüncesi beni heyecanlandırıyor. İnsan rahatlığa ne kadar da kolay alışıyor. İçinde yıkandığımız metal küvet şu an bana sanki dinozorlardan bile önceki zamana aitmiş gibi geliyor.

“Daha önce hiç duş yaptın mı? Çeşmeyi ayarlayabilir misin?”

Yanaklarım kızarmış bir şekilde başımı eğiyorum.

“Otelde bir kez aldım. Sıcak ve soğuk su birbirine karışıyor.”

“Doğru. Sol taraf sıcak, sağ taraf soğuk akıyor. İsted-iğin sıcaklığa gelince ortadaki topuzu kaldırırsın. Böylece su tepedeki başlıktan akar.”

“Teşekkürler, efendim,” diyorum Nessa'ya bakarak. Burnuna bulaşan şuruba gülmemek için kendimi zor tutuyorum. “Sana Melissa banyo yaptıracak. Onu üzme, oldu mu?”

Nessa başını sallayıp yapış yapış iki eliyle Melissa'nın elini tutuyor. Birden içimin acıdığını hissediyorum çünkü eskiden yalnızca ikimiz vardık. Yalnızca ben ve o... Fakat bu normal değil. Yani dış dünyada yaşayan insanlar için nor-

mal değil ve ben, Nessa'nın normal bir insan olmasını istiyorum. Kendi ayakları üzerinde durmasını ve etrafında gerçekten güvенеbileceğı insanlar olmasını istiyorum. O artık bir bebek değil. Melissa gibi gerçek bir anneyi hak ediyor.

Üzgünüm, anne.

Melissa ve Ness el ele uzaklaşırlarken ben de mavi renkli, köpüklü deterjan ve bir tarafı yumuşak bir tarafı sert olan süngere hayran kalarak lavabonun içinde tabaklarımı yıkamaya çalışıyorum.

“Bu bulaşık makinesi,” diyor babam arkamdan seslenerek.

“Bulaşıkları elinde yıkamak zorunda değilsin. Lavaboda sudan geçirdikten sonra bunun içine koyabilirsin. Kupalar ve bardaklar üste, tabaklar ve kâselerle tencereler de alta. Geri kalanını makine halleder.”

“Elektrikle mi?”

“Zeki kız.”

Sonra masanın üzerindeki bulaşıkları bana getiriyor. Ben de sıcak sudan geçirdiğim bulaşıkları tıpkı tarif ettiğı gibi makineye yerleştiriyorum. Islıkla bilmediğim ama bazı melodilerin tanıdık geldiğı bir şarkı çalıyor.

Ben uzattığı tabağı nerede düşürecekken havada yakalayınca bana uzatıyor. Hiçbir şey olmamış gibi çatal kaşıkları makineye yerleştirmeye devam ediyorum.

“Islanınca kayganlaşıyorlar, değil mi?” diyor boğuk ses tonuyla.

Gözlerimi botlarından ayırmadan evet anlamında başı-

mı salladıktan sonra son çatalı da sudan geçirip makineye koyuyorum.

“Tamam mı?”

Sonra dolaptan açık mavi bir kutu çıkararak içinden renkli kristallere benzeyen şeyleri makinenin içindeki ufak bölmeye döküp çıt diye kapağını kapatıyor. Üzerinde normal yıkama yazan düğmeğe basarken ben de onu seyrediyorum. Makine çalışmaya başlayınca ben ne olduğunu anlamadığımdan korkup bir adım geri atınca ikimiz de gülümsüyoruz.

“Şimdi sen de yukarı çık ve duşunu yap. Saat ikide Bryan Haskell’le randevumuz var. Ofisi buraya on kilometre uzaklıkta. Sizi okula hazırlamak için birtakım testlere tabi tutacak.”

Sesim çıkmayınca tamam anlamında başımı sallıyorum. *Okul. Tıpkı kitaplarımdaki kızlar gibi okula gideceğiz.* Midem karman çorman olurken, Melissa bulunduğumuz kattaki banyoda, dizlerinin üstüne çökmüş etrafa köpükler sıçratan Nessa’yı yıkamaya çalışıyor.

Nessa’nın sırtını düşünerek hızla merdivenleri çıkıp yeni odama girdikten sonra ayağımla kapıyı iterek kendimi odamın içindeki banyoya atıyorum. Sabah yediğim tüm krep ve pastırmayı tek seferde tuvalete kusuyorum.

Okula gitmek istemiyorum. Benim okulum orman.

Motel çıkışında yediklerini kusan Nessa’ya tuvaleti nasıl kullanması gerektiğini öğrettiğim zamanı hatırlıyorum. Tuhaf, karanlık ve soğuk yerlerde yürümek zorunda kalmadığını düşününce gözlerime yaşlar doluyor. Tuvaletin sifonunu, yü-

zünde kocaman bir sırtıyla defalarca kez çekmesini, suyun tıpkı sihirli bir şeymiş gibi döne döne kaybolmasını zevkle izlemesini hatırlıyorum.

Bir kez daha, diye bağıyor gözleri. Bir kez daha!

Derenin balık kokulu ama alıştığım, hatta bir süre sonra sevdiğim kokusuna sahip olmayan suyu açıyorum. Akan suyu avuçlarımda toplayarak yüzüme çarpıyorum. Kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi iki kez kontrol ettikten sonra duş kabininin arkasındaki boy aynasında kendime bakıyorum. Daha önce kendimi hiç boy aynasında görmemiştim.

Kemikli vücudumu inceliyorum. Sonra arkamı dönüp sırtımdaki beyaz yara izleriyle omzumun hemen altında annemin sigaralarından kalan mor-kırmızı karışımı bir renk almış yara izlerine bakıyorum. Bu izler eskiden kalmıştı. Üst kolumdaki yeni yara, bıldırcının peşinden koşarken kayaların üzerinden düştüğüm zaman olmuştu.

Sıcak suyun altında öylece dikiliyorum. Burada sonsuza kadar kalabilirim. Rafta duran şeftali rengi şişenin içindeki sıvı sabuna benzer şeyi yumuşak süngerin üzerine sıkıyorum. Şampuanın üzerinde siyah harflerle *saçınızı masaj yaparak yıkayın* yazıyor. Saç kremi adı verilen diğer şişede ise *şampuandan sonra saçınıza uygulayın, birkaç dakika bekledikten sonra durulayın* yazıyor.

İkisini de kullanıyorum. Baştan ayağa tertemiz olana dek sıcak ve buharlı banyoda kalıyorum. Aziz Joseph'i düşünüp her şey için ona şükrediyorum: tonla yiyecek, elektrik gibi bir mucize, sifonlu tuvaletler, çeşmeden akan su, Jenessa'nın köpüklü

banyosu, sıcak ev ve battaniler, neredeyse ayak bilekleri-me kadar uzanıp vücudumu saran kalın, yumuşak havlu...

Kapı birkaç kez hafifçe tıklıyor. Melissa'nın sesi tıpkı ormandaki bir hayalete aitmiş gibi geliyor.

"Kardeşin tertemiz oldu. Şimdi de üzerini giyiniyor. Yalnızca yarım saatimiz var."

"Tamam, efendim."

"Üst çekmeceye senin için bir fırça ve tarak koymuştum, Carey."

"Teşekkürler, efendim."

Ayak sesleri uzaklaşınca lavabonun altındaki çekmeceyi açıyorum. İçinde antika tarzda gümüş rengi bir fırça ve metal sapı üzerine ismimin baş harfleri kazınmış bir tarak var: C.V.B.

Carey Violet Blackburn. Büyükannemin adı.

"*Dur da saçını tarayalım, minik kurabiyem.*"

"*Pekâlâ, büyükanne.*"

"*Gel de buradaki tabureye otur. Güzel çocuk. Ben de işimizi bitirdiğimizde tatlı kurabiyeme kurabiye vereyim.*"

"*Seni seviyorum, büyükanne.*"

"*Ben de seni, tatlım.*"

Büyükannemin de aynı böyle bir takımı vardı. Gerçek bir kız çocuğu olan Jenessa bunu görünce çıldıracak.

Son birkaç yıldır kullandığımız eski at kılı fırçayı ve aralıkları diş sayısından fazla olan tarağı düşünüyorum. Melissa ya da Delaney'in onları görmesindense ölmeyi yeğlerim. Hiç zaman kaybetmeden odama koşup tişörtlerimin altındaki fır-

ça ve tarağı banyodaki çöpe atıyorum. Sonra da Jenessa'nın odasına gidip dün en alt çekmeceye koyduğum poşetleri alarak görünmesinler diye tarakla fırçanın üzerine koyuyorum.

Orada öylece durup çöp kutusuna bakarken enseme ve yanaklarıma sıcaklık yayıldığını hissediyorum.

“Senin durumun var ya,” diyor annem hiç de nazik olmayan bir ses tonuyla, “tam kel başa şimşir tarak. Hem ormanda yaşıyorsun hem de bu duruma hiç uygun davranmıyorsun.”

Sanki gümüş rengi fırçalar beni bu ortama uygun hale getirecekmiş gibi davranıyorum, öyle değil mi?

Annem bir de, “İstediklerini ve hayallerini elde edene kadar, zaten onlara sahipmişsin gibi davran,” da derdi kasabadaki toplantılara gittiği o bir aylık dönemde. Ayrıca yaşından büyük gösteriyordu.

“İlk kez ortamdaki tek dişsiz kadın ben değildim,” diyor nedensiz kıkırdaması uzun ve kuru bir öksürüğe dönerken.

“Toplantı nasıldı?”

“Art arda ot ve bedava çay içtik, sonra da insanın kalbine dokunan masallar anlattık. Duymak istediğin şey bu muydu? Hatta yeni uyuşturucu bağlantıları bile kurdum.”

Annemin bana oldukça zekice gelen sloganını takip edeceğime kendi kendime söz veriyorum. Jenessa'nın da aynısını yapması gerekecek. İstediklerimizi ve hayallerimizi elde edene kadar, zaten onlara sahipmişiz gibi davranacağız. İkinci bir şans verilmiş normal ve modern kızlar olacağız.

“On beş dakika kaldı!” diye sesleniyor Melissa kapıyı tekrar tıklatarak. Sonra daha yumuşak bir tıklatma daha duyunca Nessa’nın da dışarıda olduğunu anlıyorum.

Saçlarımı geriye doğru taradıktan sonra uçlarını açmak için omzuma doğru alıyorum. Havlumu katlayıp banyodaki radyatörlerden birinin üzerine düzgünce asıyorum.

Giyebileceğim yalnızca bir tane pantolon var ve zaten üç gündür de onu giyiyorum. Diğerini giymem için beline kemer niyetine ip gibi bir şey bağlamam gerekir. Melissa diğer kıyafetlerimizin tümünü yıkadı ama bu blucini on iki dakikalık yıkama süresi için bile çıkaramadım.

Pantolonu koklayınca burnuma o tanıdık orman ve is kokusu geliyor. Kötü kokmak istemiyorum. Ne yapacağımdan emin olamayıp bir avuç bebek pudrasını elime alarak pantolonun ağını onunla ovalıyorum.

Giyebilecek tek tişörtümün üzerinde barış işareti var. Annem tişörtüme bakıp, “Tıpkı altmışlar gibi,” derdi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. *Altmış ne? Altmış elma mı? Altmış fil mi? Altmış barış işareti mi?*

Biraz dikkatle inceledikten sonra tişörte benzeyen atletlerimi de çöp kutusuna atıyorum. Diğer attıklarımın üzerinde bir dağ gibi duruyorlar ama buna aldırdığım yok. Bunun yerine Melissa’nın “yumuşatıcı” dediği şeyle yıkadığı çam kokulu kolsuz atletin üzerine tişörtümü giyiyorum. Temiz çoraplarımı ve kovboy botlarımı da giydikten sonra, temiz yerlere botlarımdan çamur dökülmesin diye dikkatle yürüyerek odadan çıkıyorum.

Koridorda önünde turuncu renk bir kukla olan pembe-sarı tişörtüyle Nessa'yı görünce onu alkışlıyorum. Annem bu kuklaya "Elmo" derdi. Ayaklarında mavi renk Keds ayakkabılar var. Melissa, Delaney'in eski ayakkabıları olduğunu söylüyor. Ayağına tam oturmuş ve yepyeni görünüyorlar. Alnının sağ tarafında pembe renk bir tokayla tutturulmuş sarı bukleleri ışıltıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum gözlerim dolarak.

Jenessa koşup bacaklarıma sarılınca bir dakika orada öylece kalıyoruz. Sonra el ele Melissa'nın arkasından aşağı iniyoruz.

"Teşekkürler, Mel. Kızlar harika görünüyor," diyor babam sırtarak. "Herkes hazır mı?"

Jenessa başını buklelerine dokunmak üzere ona uzanan babamın eline sürünce o da gözünü kırparak, "Tam bir aşk böceğisin, değil mi?" diyor.

Nessa verandada ağzında bir kemikle bekleyen Bücür'ü görünce koşarak kapıdan dışarı çıkıyor. Bücür de ağzındaki kemiği kenara bırakıp Ness'e sokulunca Ness yüzünü köpeğin kürküne iyice gömüyor.

"İnanamıyorum. Birbirlerine ne kadar da çabuk alıştılar," diyor babam başını sallayarak.

"Ormanda hayatımıza giren tek hayvan akşam yemeğinde yediğimizdi," deyince babamın yüzündeki gülümseme parmaklarımızı ve dudaklarımızı morartacak kadar soğuk kış geceleri gibi buz kesiyor.

Jenessa yeniden içeri girip babamın elinden tutarak

onu dışarıya doğru çekiyor. Babamın gözlerinden aynı anda mutluluk, üzüntü, şok ve pişmanlık gibi hisler geçtiğini görüyorum. Sonra hemen gözlerini benden kaçırıyor.

Otoyola çıkan dar yoldaki çakıltaşları arabanın tekerlekleri altında gıcırıyor. Nessa arka koltukta dizlerinin üzerinde doğrularak gözden kaybolana dek verandada duran Melissa'ya el sallıyor.

“Ness, önüne dön de kemerini bağlayalım.”

Önce ayaklarını bana doğru uzatınca, ayakkabılarının bağcıklarını tavşan kulağı gibi bağlıyorum.

Babam şaşkınlık içinde, “Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye soruyor.

“Sizden,” diyorum sessizce. Zihnimin bir köşesine atmış olduğum anı, tıpkı yerini bilen bir yapboz parçası gibi kendi kendine yerine oturuyor.

Babacığıyla araba gezintisine çıkmış olan ve şu anda bana sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi gelen o küçücük kız çocuğunu hatırlıyorum.

“Yaaa, ayakkabılayım bozulduuu.”

Arka koltukta oturmuş suratımı asarak ayaklarımı sallıyorum.

“Sana tavşan kulağı yapmamı ister misin?”

“Tavşan kulağı, tavşan kulağııı!”

Babam gözlerini yoldan ayırmadan, eklem yerleri sarı-beyaz bir renk alana kadar direksiyonu sıkıyor.

Sonra zihnimde annemin sesi yankılanıyor.

“O orospu çocuğu bizi kendi başımıza bırakıp çekip gitti.

“Ama daha önce onu bizim terk ettiğimizi söylemiştin.”

Elinin tersiyle bana vuruyor.

“Benimle böyle küstahça konuşamazsın.”

“Özür dilerim, anne.”

Dokuz yaşındayım. Gözlerimden yaşlar akarken yan-
ğımı tutup, bir sincaptan bile ince sesimle ağlıyorum.

*“Lanet olsun! Onu biz terk ettik çünkü kızımı kurtar-
mak zorundaydım.”*

“Biliyorum, anne.”

*“Sakin yabancılara bunlardan bahsetme. Aile içinde
olan her şey orada kalır.”*

Eliyle mengene gibi kolumu sıkarken ben de hızla evet
anlamında başımı sallıyorum.

Sonra elleriyle yüzümü sımsıkı kavrayıp, “Ormanda
birilerini görürsen mutlaka saklanın. Kimsenin sizi görme-
sine izin verme kızım ve ne olursa olsun kimseye isminizi
söyleme.”

“Ne olur, anne?” diye soruyorum yüzüm acırken.

Nessa ağlayarak beni yanına istiyor ama annem gitme-
me izin vermiyor.

*“Seni benden alıp o adama verirler yoksa. O zaman da
yanında olup seni koruyamam.”*

“Pekâlâ, anne.”

“Şimdi git de beni çileden çıkarmadan kardeşini sustur.”

Sosyal Hizmetler otoparkı, tıpkı yere dökülen fasulye

konservesine üşüşen karıncalar gibi arabalarla dolu. Babam boş yer bulabilmek için aynı yerde dönüp duruyor.

“Kardeşinin elini tut,” diyor hep birlikte arabadan inerken.

Kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp göstererek, “Zaten tuttum, efendim,” diyorum.

“Tabii ya, hep unutuyorum...”

“Önemli değil, efendim.”

“Belki de bir şeyleri sürekli unutmam iyidir, ha?”

Ne demek istediğini biliyorum.

Ben, başından beri üzerine bu kadar sorumluluk verilmemesi gereken bir kız çocuğuyum.

Jenessa başını geriye doğru atıyor. Kocaman gözlerinde bir sürü soru var.

“Melissa yalnızca birkaç yapboz ve ona benzer bir şeyler yapacağımızı söyledi, hatırladın mı? İstemezsen konuşmak zorunda değilsin.”

Nessa’nın elime sımsıkı yapışan eli biraz gevşiyor. Uzanıp arka koltuktan, Melissa’nın evden hemen çıkmadan evvel ona hediye ettiği sırt çantasını alıyorum. İçinde iki sandviç, bir çift temiz iç çamaşırı ve birkaç tane de çocuk dergisi var.

“Üzerinde Pamuk Prenses’in resmi var,” diyor Melissa çantayı bize doğru çevirerek.

Boş gözlerle ona bakıyoruz.

“Pamuk Prenses’i bilmiyor musunuz? Disney prenseslerinden biri?”

“Nessa yalnızca, tişörtünün üzerinde resmi olan Cinderella’yı biliyor, efendim.”

“Tabii ya! Cinderella da prenseslerden birisi. Delly’nin eski prenses kitaplarını senin için bulup çıkarmam lazım, Jenessa.”

Nessa ellerini çırpıp tuhaf bir dans yapıyor.

Cinderella’nın yaşadığımız orman ve uygarlık arasında bir köprü oluşturmaya gülümsüyoruz. Bir an hepimiz eşitleniyoruz sanki. Bir an kendimizi çok rahat ve bu ana ait hissediyoruz.

Nessa uzanıp babamın elini tutunca arka arkaya sıralanıp, dengesiz tren vagonları gibi olan binanın merdivenlerini çıkıp cilalanmış koridorlarda ilerliyoruz. Ben ormanda fasulye pişirip dereye çamaşırlarımızı yıkayıp küçük tezgâhımızın üzerinde dolaşan hamamböceklerini ezerek öldürürken, babamın bej rengi kapısında BAYAN HASKELL yazılı odaya girdikten sonra birlikte annemin gönderdiği mektup hakkında konuşmalarını hayal ediyorum.

Bayan Haskell bizi gördüğü için gerçekten mutlu görünüyor.

“Ooooo,” diyor Nessa koşarak kollarına atılırken.

Tanıdık suratlar görmek kardeşim için paha biçilemez bir şey. Etrafının yabancı insanlar ve eşyalarla dolu olduğu bir dünyada tanıdık demek her şey demek.

“Hoş geldin, tatlım. Selam, Carey. İçeri girsenize.”

Babam eliyle bana yol veriyor. Hepimiz Bayan Haskell’in karşısındaki sandalyelere sıralanıyoruz.

“Şu ana dek nasıl gitti, Bay Benskin?”

Masa üst üste dizilmiş dosyalarla dolu. Duvara yaslan-

mış boş bir sandalyenin üzerinde bile neredeyse tavana kadar uzanan dosyalar var.

“Sanırım gayet iyi idare ediyoruz, öyle değil mi kızlar?”

Jenessa, Bayan Haskell’in kollarından ayrılıp babamın kucağına tırmanıyor. Bayan Haskell bana bakarak bir cevap bekliyor.

“Evet, efendim. Gayet iyi idare ediyoruz,” diyorum gülümsemeye çalışarak.

“Bunu duyduğuma sevindim. O halde mutlu sona doğru ilerliyoruz demek istiyorum. Hani masallar öyle biter ya: ‘Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar’. Mutlu sonları kim sevmez ki?”

Jenessa’yı düşünüyorum. *Biz hep bir arada kalmalıyız.* Bizim için mutlu son bu.

“O halde işimize dönelim. Bugün Jenessa’yla çalışacağım. Sen de sana ait bir odada olacaksın,” diyor masasındaki birkaç sayfayı işaret ederek. “Bunlar birtakım yazılı sınavlar. Yapabildiğin kadarını yap.”

Sonra tereddüt ederek duruyor. Bir şey sormak istiyor gibi bir hali var. Hiçbir şey yapmadan bekliyorum.

“Sorduğum için üzgünüm ama okuma yazman var, öyle değil mi?”

Yanaklarım yanıyor.

“Evet, efendim. İkimizin de var. Nessa’ya elimizdeki kitaplardan öğretmiştim. Ayrıca ona toplama yapmayı da öğrettim. Annem ikinci el bahçe satışlarından bize tebeşirli bir tahta getirmişti. Ayrıca eski okul kitaplarımız, Winnie-the-Pooh kitapları, Hopkins, Wordsworth, Lord Tennyson, Tagore ve Dickinson’a ait kitaplarımız da vardı.”

Bayan Haskell rahat bir nefes alıp veriyor.

“Bu çok güzel, Carey. Jenessa senin gibi bir ablası olduğu için çok şanslı. Çocuklara henüz küçükken okuma, yazma ve sayıları öğretmek çok kolay olur.”

Nessa çok zekiymiş de her şeyi kendi başına halletmiş gibi sırtıyor.

“Sizden tek istediğim,” diye söze başlıyorum anne gibi bir tavırla, “istemediği sürece onu konuşmaya zorlamayın.”

“Konuşabildiğinden emin misin?”

“Evet, efendim.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü benimle konuşuyor.”

Sanki Nessa’nın sırrını ele vermişim gibi sandalyemde rahatsızca hareket ediyorum. Fakat onun sessiz kalma konusundaki bu kararı beni de endişelendiriyor. *Fakir ve geri kalmış çocuklar olduğumuz yetmezmiş gibi bir de konuşmaması onu diğer insanlar için iyice ucube biri haline getirebilir*, diye düşünüyorum. O kadar güven duymaya hazır ve masum ki. Beni en çok endişelendiren şey de bu zaten.

“Seninle konuşuyor mu? En son ne zaman konuştu?”

Çantasından çıkardığı *Highlights* dergisini karıştıran Jenessa’ya bakıyorum. Hipnotize olmuş gibi açtığı sayfadaki Bücür’e benzeyen köpeğe bakıyor.

“Dün.”

Babam önce bana sonra Jenessa’ya bakıyor. Yüzünde hem şaşkınlık hem de ferahlama ifadesi var. Başındaki şap-kayla oynarken sesli bir şekilde nefes veriyor.

O da Jenessa'nın bir ucube gibi olmasını istemiyor.

“Ne söyledi?”

Son derece rahat görünen ve etrafında olup bitenlere hiç aldırmayan Nessa'ya tekrar bakıyorum.

“Bücür'ün ona ait olduğunu söyledi.”

Babam gözleri yaşarıp yüzü barbunya kırmızısı olana dek gülüyor. En sonunda kendini toparlayabildiğindeyse ağzından kelimeler zorla dökülüyor.

“Bu doğru, tatlım. O yaşlı av köpeğini ormanda bulduğumuzda ölmek üzereydi. Nessa'nın onu herkesten daha iyi anlayabildiğine eminim. Tabii ki onun köpeği.”

Küçük çocuklar dinlemiyor gibi göründükleri zaman bile aslında dinliyorlardır.

Nessa da konuşulanları duyunca koşarak babamın kucağına atılıp kollarını boynuna doluyor. Babamın kucağındaki bu haliyle, kalm bir ağaç gövdesindeki sürgün vermiş ince bir dalı andırıyor.

Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir hisle boğuşuyorum. Bu, zorluk ve endişenin dışında bir his. *Sigara yanıklarından, gittikçe azalan yiyeceklerimizden, dere suyunda donunca hissettiklerimizden çok farklı.*

Gözleri parlayan Bayan Haskell boğazını temizliyor. “Pekâlâ. Carey, sen yan taraftaki odada işini halledebilirsin. Bay Benskin, siz bekleme odasında vakit geçirebilirsiniz. Ben de burada Jenessa'yla çalışacağım. Carey, bunları unutma.”

Oturduğum yerden uzanıp bana uzattığı kâğıtları alıyorum.

“Adını ve yaşını sağ üst köşeye yaz ve mümkün oldu-

ğunca çok soruya cevap vermeye çalış. Bu sınavdan geçme ya da kalma yok. Yalnızca nerede olduğunu göreceğiz.”

“Pekâlâ, efendim.” Avuçlarım terliyor, pantolonum bacaklarıma yapışıyor. “Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Şimdi... Jenessa, senin sınavların tıpkı oyun gibi. Oyun oynamayı sever misin?”

Nessa’nın gözleri kocaman açılıyor. Evet anlamında başını sallıyor.

“Güzel. Hemen şuradaki sandalyeye oturabilirsin.”

Kapıya doğru ilerleyen babam da ben de Jenessa’yı yalnız bırakma konusunda tereddüt yaşıyoruz.

“Jenessa burada benimle hiç sıkılmayacak, söz veriyorum. Siz çıkabilirsiniz.”

Babam bekleme odasına geçiyor ama ben hâlâ ne yapacağımı bilemez halde öylece kalıyorum.

“Merak etme, Carey,” diyor Bayan Haskell gözlerimin içine bakarak. “Güzel zaman geçirecek.”

“Bana ihtiyacı olursa yanıma gönderebilirsiniz, efendim.”

“Gönderirim. Ah, neredeyse unutuyordum.”

Topuklu ayakkabılarıyla zeminin üzerinde tak tak yürüyerek yanıma gelip bana bir ucunda turuncu renk bir silindir bulunan, bir ucu da sivri ve siyah olan çubuğa benzer bir şey uzatıyor.

“Bu kurşunkalem. Tükenmez kalemin ne olduğunu biliyorsun sanırım. Karavanda tükenmez kaleminiz olduğunu görmüştüm.”

Evet anlamında başımı sallıyorum. Annem Bic adı ve-

rilen siyah renk tükenmez kalemeleri boş çay kutusunun içine koyardı.

“Kurşunkalem de ona benzer bir şey. Bu sivri kısmıyla yazıyorsun. Arkasındaki sert süngere benzeyen kısmı görüyorsun değil mi? Bu da silgi. Hata yaparsan silmek için bunu kullanabilirsin.”

Şaşkınlıkla kalemi inceliyorum. “Jenessa yazmayı öğrenirken bunlardan kullansak ne güzel olurmuş,” diyorum uzattığı kalemi alırken.

“İstersen sende kalabilir. Kâğıdın üzerinde yazılı olan şeyi okuyabiliyor musun?”

Sesli okuyorum. “TN Çocuk ve Aile Hizmetleri.”

“TN, Tennessee’nin kısaltması.”

“Yaşadığımız yerin adı,” diyorum kısık sesle.

“Doğru, şimdi odaya geçip başlayabilirsin.”

Kalemimle odaya girip kâğıtları uzun masanın üzerine koyuyorum. Ne zaman masa denilse aklıma üzerinde bir tabak domuz pastırması olan bir eşya geliyor. *Keşke burada da pastırma olsaydı*, diye düşünüyorum.

İlk kısım kolay:

Carey Violet Blackburn.

Yaş: 15.

İlk soruları yanıtlarken kendi kendime, *çok daha kötü olabilirdi*, diyorum. *Okuma yazma bilmiyor olabilirdin. Okuma kitapların ve ders kitapların olmayabilirdi. En kötüsü de Ness’e ya da kendime bir şeyler öğretme konusunda hiç istek duymayabilirdim.*

Sorulara başlayınca çoğunun yanıtını bildiğimi görüp şaşıyorum. Matematik hepsinden kolay geliyor. Annemin bahçe satışlarından aldığı cebir ve trigonometri kitaplarını, tarih, fen bilgisi ve Pooh kitapları okuyarak geçirdiğimiz sonsuzmuş gibi gelen zamanları düşünüyorum.

Yalan değil. Jenessa biraz daha büyüyüp bana eskisi kadar çok ihtiyaç duymadığında ormandan çıkıp okula gitmenin ve bir senfoni orkestrasında çalmanın hayallerini kurduğum zamanlar oldu. Asla annem gibi olmayacaktım. Benim sinirlerim çok daha sağlam. Ayrıca annem gibi bipolar değilim ve bundan eminim. Asla uyuşturucu kullanmayacağım. Kendime ve bebeğime bakabildim. Güvende olmamızı, karnımızın doymasını ve bir şeyler öğrenmemizi sağladım.

Evden çıkmadan evvel Melissa'nın verdiği kol saatine bakıp tüm sayfaları iki saatten kısa sürede tamamladığımı fark ediyorum.

"Carey, tatlım."

Odamın kapısı açılmadan hemen üzerime tişörtümü giyiyorum.

"Buyurun, efendim. Nessa konusunda yardıma mı ihtiyacınız var."

"Hayır. Nessa aşağıda hazır vaziyette seni bekliyor. Yalnızca sana bir şey vermek istiyorum. Şans getirsin diye."

Ne yapacağımı bilemez halde öylece kalıyorum. "Benim için mi, efendim?"

"Bu saati yüksek okulda okurken kullanıyordum. Babamın lise mezuniyet hediyesiydi."

Koridordan geçen Delaney durup dinliyor.

“Uzat kolunu.”

Uzatıyorum. Melissa, ince kayışlı kol saatini koluma takıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Bana verdiği inanamıyorum.

“Anne!” diye ciyaklıyor Delaney.

“Yüksekokuldan mezun olurken aldığım saat hediyesini sana verdim. Zaten bir sürü saatin var, Delly,” diye sesleniyor koridorda tepinen Delaney’e.

“Sen Delly’e bakma. İsterse ona verecek başka saatlerim zaten var.”

Neredeyse Nessa’nın saç teli kadar ince yelkovanın tik tik çalışmasını izliyorum. Altın rengi dikdörtgen çerçeveli, sarı deri kayışlı, ortası krem rengi olan saat çok zarif görünüyor.

Güzel... Çok güzel. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştım.

Son soruyu da tamamlayıp kalemimi masanın üzerine koyarken kurşunkalemleri sevdiğime karar veriyorum. Ne kadar da kullanışlı bir icat. Bacaklarımı esnetip pencereden dışarı bakıyorum. Dikdörtgen camlı pencerenin önünde boyumu geçen korkuluklar var.

Nessa’nın yaşındaki salıncakta sallanan ya da kaydırdaktan kayan çocuklarla dolu oyun parkına bakıyorum.

Bayan Haskell gibi giyinmiş kadınlar, ellerinde dosyalarla, bankların üzerinde oturmuş oyun oynayan çocukları izleyen yetişkinlerle konuşuyorlar. Kadınlardan bazıları

bana, yıpranmış kıyafetli, dağınık saçlı, hiç kimseye aldır-
madan ardı ardına sigara yakan annemi hatırlatıyor.

Annemi düşündüğümde içimden çok farklı hisler geçi-
yor. Onunla ilgili hatıralar zihnimi tıpkı ucuz bir ayı kapanı
gibi yakalıyor.

*Şu an nerede? Bizi neden terk etti? En azından Nes-
sa'yla vedalaşabilirdi.*

Kapı açılınca irkiliyorum. Kafası parlayan bir adam ka-
pıdan başını uzatmış içeri bakıyor.

“Boş bir oda arıyordum da.”

“Burayı kullanabilirsiniz, efendim.”

“Kâğıtlarını unutma,” diyor masanın üzerini işaret ederek.

Masadaki kâğıtlarımı toplayıp ona dokunmamaya dik-
kat ederek yanından geçtikten sonra odadan çıkıyorum.

Bayan Haskell'in odasındaki minik pencereden içeri
bakarken kendimi sinsice bir şey yapıyormuş gibi hissediy-
yorum. Gerçekten de tıpkı söylediği gibi Nessa'ya birlikte
sarı, mavi, kırmızı ve yeşil ahşap parçalardan yapılmış yap-
boza benzer bir şeyin üzerine doğru eğilmişler.

Bir an onları izliyorum. Nessa gülümsüyor. Görmek is-
tediğim tek şey bu. Nessa'nın iyi olduğundan emin olduktan
sonra bekleme odasına doğru ilerliyorum.

Babam köşedeki bir sandalyeye oturmuş gazetesini okur-
ken yukarıdaki camdan süzülen güneş ışınları odanın ortasına
düşüyor. Beni görünce gazetesini katlayıp kenara koyuyor.

“Nasıl geçti?”

“İyi, efendim.”

Ona en uzak olan sandalyeye oturup bacaklarımı sallıyorum.

“Bunu duyduğuma sevindim. Bakmamın bir sakıncası var mı?”

Ona doğru yürüyüp isteksizce kâğıtlarımı uzatıyorum. Kâğıdı tuttuğum yer kırışik ve nemli. Kâğıdın en üst kısmına bakınca yüzünde oluşan ifadeyi görmemek imkânsız. Önce bana sonra yeniden kâğıda bakıyor.

Hafifçe eğilip nereye baktığını anlamaya çalışıyorum. Gözleri adımın yazılı olduğu kısımda.

Babam yeniden başını kaldırıp çatık kaşlarla bana bakıyor.

“Sorun ne, efendim?”

“Yaşını buraya yazman gerekirdi...”

“Yazdım efendim. Şurada...” diye işaret ediyorum. “Tam adımın altında.”

“Ama *on* beş yazmışsın.”

“Evet efendim.”

Midemde, tıpkı onu ormanda ilk gördüğüm zamanki gibi tuhaf bir his oluşuyor.

Diş macunu ve sigara kokan nefesini kesik kesik veriyor.

“Sen on dört yıl önce doğdun, Carey.”

Kan beynime hücum ederken kalbim küt küt atıyor.

“On beş, efendim.”

Babam, içeriye vuran ikinci güneşinin etkisiyle gözlerini kısıp uzaklara bakarak hayır anlamında başını sallıyor. Sanki oda gittikçe küçülüyormuş gibi hissediyorum. Göz-

lerim yeniden ona odaklanmayı başarabildiğinde tüm enerjimi toplayıp yeniden, “On beş,” diyorum, beş kelimesini daha vurgulu söyleyerek. Sanki yeterince tekrar edersem doğrusunun bu olduğuna onu ikna edebileceğim gibi.

“On dört. Üzgünüm, Carey.”

Koridorda koşup kendimi ön kapıdan dışarı atıyorum. Otoparka giderken etrafımdaki her şeyi gözyaşlarımdan ötürü buğulu görüyorum. Nefes alamıyorum. Onun arabasının arkasına çömelip öylece kalıyorum. Sırılsıklam olmuş tişörtüm sırtıma yapışıyor.

Hayır! On dört yaşında olamam çünkü o yaşı çoktan geçtim. Annem o kadar da kafayı yemiş olamaz!

Zihnim Obed Nehri’nden gelen su sesleriyle doluyor. Fısıldayan ağaçlar beni geri çağırırken neden onları terk ettiğimi düşünüyorum. Tıpkı annemin yaptığı gibi ben de onları terk ettim.

Eve gitmek istiyorum! Evime gitmek istiyorum!

Kartal yavruları. Tüm dikkatimi kartal yavrularına veriyorum. Ness’le her gün yumurtadan çıkan kartal yavrularını seyrederdik. Ness o zamanlar konuşmaktan henüz vazgeçmemişti.

“Aah, hayır!” diye bağıyor Ness. “Kaytalin yuvası yıkılmış. Bak, Carey! Bozulmuş işte.”

“Hayır yıkılmamış.”

“Yıkılmış işte. Bak!”

Onu kucağıma alıyorum. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

“Hayır, Ness. Zamanla anne kartal otları teker teker yuvadan çeker ki yavru kartallar dalların üzerinde dengede kalabilsin.”

“Yalan söylüyorsun, Carey Blackburn! Ama bu bencillik.”

“Bencillik değil, sevgi. Anneleri onları rahat yuvalarında tutup yemek getirmeye devam ederse nasıl uçacaklarını öğrenemezler ki. Böylece dış dünyayı hiçbir zaman tanıyamazlar.”

Jenessa, kesik kesik nefes alıp vererek bir süre düşünüyor. Onu beklerken saçıyla oynuyorum.

“Bebek kuşlar da aynı bizim gibi. Öyle değil mi, Carey?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizim gibi cesur. Bizim annemiz de yanımızda değil ama biz de uçabiliyoruz, değil mi?”

Onu sımsıkı kucaklıyorum. Bundan haberi yok ama o, benim kanatlarımın yerine geçiyor

“Doğru söyledin, bebeğim, biz de kendimizce uçuyoruz.”

Ağız kısmı çatlayıp kırılmış sürahinin ve ısıtıcının hâlâ bıraktığımız yerde olup olmadığını merak ediyorum. Ağaç kovuğunun içine sakladığımız anahtarı düşünüyorum. Ya başkası onu bulursa?

Annemden nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Hangi anne çocuğunun yaşını unutabilir ki? Hangi anne doğum tarihini bile aklına tutamaz?”

“Hey.”

Babam güneşi siper ederek başımda durmuş bekliyor. İşçi çizmelerinin ucuyla benim kovboy çizmelerimi dürtüyor.

“Affedersin, ufaklık. Sana neden yalan söylediğini bilmiyorum. Belki de ikinizin kimliğini saklı tutmak istediği içindir.”

“Ya da unutmuştur,” diyorum başımı kaldırmadan. “Ama Jenessa hâlâ altı yaşında, öyle değil mi?”

“Evet. O konuda bir yanlışlık yok.”

Dizlerimi göğsüme çekerek oturuyorum. Kendimi o kadar sıkıyorum ki kollarım ağrıyor. Saatileme göre altı dakika kadar orada öylece sessizce bekliyoruz. Sonra babam yeniden binaya doğru ilerliyor. Birkaç adım gittikten sonra arkasını dönüp bana bakıyor.

“Hiçbir yere gitmiyorsun, beni duydun mu? Kaçmayı düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama kardeşinin burada sana ihtiyacı var.”

Şişmiş ve ıslak gözlerimle başımı kaldırıp ona bakıyorum.

“Burada kalman *benim* için de önemli. Ayrıca siz olmadan eve dönersem Melissa derimi canlı canlı yüzer. Henüz bilmiyorsanız söyleyeyim, ikinizi de çok sevdi. Her ikinizi de sağ salim eve geri götürmemi bekliyor.”

Neredeyse dışarıdan duyulabilecek kadar sesli bir şekilde yutkunuyorum. Geri gelip ayakkabısının burnuyla yeniden ayağımı dürtüyor.

“Anlaştık mı?”

Tıpkı Jenessa gibi hiç ses çıkarmadan başımı sallıyorum. Sonra onun yürüyerek uzaklaşmasını izliyorum.

Kalbimin en köşesinde kapkaranlık bir soru var. O yıldızlı gecede neler olduğunu bilseydi yine de bu kelimeleri kullanır mıydı?

Jenessa o gece olanları asla anlatamaz. Zaten o geceden sonra bir daha konuşmadı.

Sırrım tıpkı bedenimin bir parçası gibi gittiğim her yere benimle geliyor. O üç çöp poşetiyle birlikte sırrımı da arabaya koyup getirdim. Saatler ve kilometrelerce uzaklıkta gerçekleşmesine rağmen, tıpkı bir kene gibi her gittiğim yere benimle geliyor.

Tıpkı avladığım tavşanlar gibi hızlı hareketlerle yolun diğer tarafındaki çalıların arkasına geçip sabah kahvaltıda yediklerimin hepsini kusuyorum.

“Kuş kadar hassas miden var,” diyor annem yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle. “Sinirlerini kontrol altına almalısın, kızım. Neden bu kadar korktun? Yanında annen var.”

Geçen yıl doğru dürüst yanımıza gelmedi bile. Hatta yanımızdayken bile yok gibiydi. Yanımızda olduğu ama *keşke hiç gelmeseydi*, diye düşündüğümüz zamanları saymıyorum bile.

7

abamın çiftliğine geleli yalnızca üç hafta oldu ama bazı açılardan sanki bir yıl geçmiş gibi geliyor.

Jenessa'ya bakınca insan onun birkaç hafta önceki kız olduğuna inanamaz. Buraya geldiğimizde kupkuru olan vücudu şimdi hem daha tombul, hem de daha pembe. Melissa, yanaklarında ve dizlerinin arkasında “gamze”ler oluştuğunu söylüyor. Kocaman gözleri her zamanki gibi tatlı tatlı bakıyor ve yaşadığı endişe büyük ölçüde azaldı. Gözleri Bücür'le oynarken pırıl pırıl parlıyor. Hep birlikte oturup ikisinin oynamasını izlerken babam, “Yaşlı köpek Jenessa'nın enerjisine yetişemiyor,” diye şaka yapıyor.

Melissa geçen hafta kardeşimi saç kesimi için kasabaya götürdü. Elma yanaklarını çevreleyen sarı bukleleri omuzlarına kadar iniyor. Yeni gömlekleri, pantolonları, elbiseleleri, ayakkabıları, terlikleri ve gecelikleriyle sürekli fasulye konservesi yemek zorunda kalan o çaresiz hallerine o kadar uzak ki. Artık normal bir kız çocuğu gibi görünüyor.

Aklımda o kadar fazla şey varken ben onun kadar yol kat edemedim. Yalnızca birkaç kilo aldım. Annemin de dediği gibi sinirlerim bir kuş kadar hassas.

Kahvaltıda yumurtaları ayırıp pastirmaları yedim. Melissa'nın hediye ettiği, havlu kumaştan yapılmış, açık mavi renk sabahlığım beni sıcacık tutuyor. Yine de ormanda yak-tığımız ateşi, sabahın erken saatlerinde başlayan kuş cıvıltılarını, titreyerek harlansın diye sobadaki kömürü karıştırmayı özlüyorum. Sabahın yalnızca pencereden gözlenen bir zaman dilimi değil, insanın derisinden süzülerek ruhunu harekete geçiren bir his, koku ve tat olduğu zamanlarımızı özlüyorum.

Melissa, tezgâhın üzerindeki cam sürahidin kendisine kahve koyarken ben de daldığım hayallerden başımı sallayıp kurtuluyorum.

“Sanırım artık sıra sana geldi, Carey. Sana da yeni kıyafetler almamız lazım. Yalnızca okul için değil, normalde de giyebileceğin rahat ve sıcak tutacak bir şeyler bakmamız lazım. Kış geliyor. Her şey bir yana yeni bir paltoya ihtiyacın var.”

“Olur, efendim.”

Melissa'ya –özellikle de yeni kışlık monttan bahsederken– hayır demek imkânsız. Ancak bunun nedeni otoriter olması değil, niyetini her zaman en doğru yerde ve zamanda dile getirmesi.

Melissa arabayı çalıştırmadan evvel kemerimi bağla-

mamı bekliyor. Sobada yakmak için odun kesen babamla ön bahçede Bücür’le oyun oynayan Nessa’ya el sallıyor.

Radyoyu açınca daha önce hiç duymadığım hafif şarkılar duyuyorum. Ona kaçamak bakışlar atarken beni yakalayınca göz kırptıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Fakat Delaney’in deyimiyle devasa “alışveriş merkezi”nin önüne geldiğimizde yüzümdeki gülümseme yok oluyor.

“Ne oldu, tatlım?”

Ayaklarım asfalta yapışmış gibi öylece kalıyorum. Melissa’nın gözlerine bakamıyorum.

“Carey? Bana bak, tatlım.”

Yüzüne bakıyorum. Yanaklarım yanıyor, midemde tuhaf bir his var ve duygularım karmakarışık olmuş.

Melissa’nın da üzgün görünmesi beni şaşırtıyor. Her ikimiz yerine derin bir nefes aldıktan sonra beni rahatlatmak için gülümsüyor.

SUV aracın anahtarlarını avucuma bırakırken, “Pekâlâ. Bunları al,” diyor.

“Arabada bekleyebilirsin. Ben birkaç şey alayım sonra eve gideriz. Ne dersin?”

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Olur efendim,” diyorum. Tıpkı uzun kollu maymunlar gibi elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyorum. “Teşekkür ederim.”

“Boyunun kaç olduğunu biliyor musun?”

Ormanda yan yana duran iki ceviz ağacına Nessa’yla boylarımızı işaretlediğimi hatırlayınca duyduğum özlem içime tıpkı Pooh’un balı gibi yavaş yavaş yayılıyor.

“Bir yetmiş.”

“Ayakkabı numaranı biliyor musun?”

“Spor ayakkabılarımın altında otuz dokuz yazıyordu.”

Annemle aynı numara giyiyorum. Fakat bunu sesli olarak dile getirmiyorum.

Yolcu koltuğuna yayılıp gözlerimi kırpmadan dışarıdaki insanları seyrediyorum. Yanlarında Melissa gibi anneleyle dolaşan, benim yaşlarımda bir sürü kız var. Her biri elimde kemik tuttuğum zaman bacaklarımın arasından geçen Bücür gibi heyecanla yürüyor.

Kızların ne kadar güzel göründüğünü fark edince ben de elimle saçımı düzeltiyorum. Melissa geçen hafta benim saçlarımı tıpkı o kızlarınkı gibi güzelleştirdi.

“Tarzını değiştirmek istemezsen yalnızca uçlarından birkaç santim kısaltıp düz bir kesim yapabilirim.”

Aynanın karşında arkamı dönerek hepsi aynı hizada olan saçlarımı incelemekten kendimi alamıyorum.

Kadınların, yanlarında ceplerinden kulaklarına uzanan kablolarla başlarını belli bir ritimle sallayarak yürüyen çocuklarına yol göstermelerini izliyorum. Kablolar kemerlerine takılı küçük kare kutularda ya da ceplerinin içinde son buluyor.

Bazıları kulaklarına yapıştırdıkları “ceptelefonu” adı verilen dikdörtgen cihazlara konuşuyor ya da hırsıyla parmaklarını önlerindeki kutuya tıp tıp vuruyor. Ormanda hendeğe takılıp düşmeden ya da zehirli bir yılanı basmadan bu şekilde önüne bakmadan yürümek imkânsız. Ormanda etrafı-

na dikkat etmezsen kuru ekmek ve yabani böğürtlen yerine yavru tavşanla kızıl tilki yeme şansını kaçırabilirsin.

Delaney’de biraz evvel gördüğüm her iki cihazdan da var. Bunların ne olduğunu ilk sorduğum zaman bana gülmüştü. Tam bu konuşma esnasında Nessa, gözlerini dolunay gibi kocaman açarak bana bakınca ben de hayır anlamında başımı sallamıştım.

“Hayır, Nessa. Annemi arayamayız.”

Nessa’nın gözleri, *ama neden*, diye bağıyor.

“Çünkü annemde o pahalı telefonlardan yok.”

Delaney, kuşkucu gözlerle Melissa’ya dönüyor.

“Şaka yapıyor, değil mi? Bu yüzyılda hatta bu gezegende yaşayıp da ceptelefonunun ne demek olduğunu bilmeyen biri var mı?”

Melissa dudaklarını birbirine bastırınca Delaney ellerini havaya kaldırıyor. Bu hareketin onun pes edince sergilediği bir hareket olduğunu çoktan öğrendim. Melissa’ya dönmeden önce gözlerini dikip bana bakıyor.

“Ne? Yine ne dedim?”

Melissa yavaşça başını sallayınca aralarında kısa bir bakışma oluyor.

“Pekâlâ, ama anne, sen şimdi benim kötü biri olduğumu düşünüyorsun ama bir de okula başlayınca neler olacağını gör. Uyum sağlayamazsa okuldaki çocuklar onu çiğ çiğ yer!”

Okul.

O konuşmayı her hatırladığımda kulaklarım çınlıyor ve midem Obed Nehri’ndeki karabalık gibi ağzımdan çıkacakmışçasına zıplıyor.

Melissa'nın alışverişte geçirdiği bir buçuk saatlik sürenin sonunu arabada uyuklayarak geçiriyorum. Aynadaki yansımamı izlemekten çabuk sıkılıyorum. Gördüğüm kişi sanki ben değişmişim gibi geliyor. Melissa öyle olduğunu söyleyene kadar güzel biri olduğumu bilmiyordum. Ses tonuna bakılırsa güzel olmak, babamın haftada iki kez oynadığı Mega Milyon'u kazanmak ya da tumbul bir tavşan avlamak gibi iyi bir şey.

Fakat aynaya baktığımda güzellik göremiyorum. Tek gördüğüm kendi silüetim. Kendimi zaten biliyorum ve o kelimenin bana uymadığını düşünüyorum. Hâlâ ormanda yaşayan kız gibi görünüyorum. Bir kızı ormanın içinden çekip alabilirsiniz ama ormanı onun içinden asla çekip alamazsınız. Hâlâ baykuş gözlü, sivri çeneli ve ciddiğim. Hâlâ bilmem gerekenden daha fazla şey biliyormuşum gibi görünüyorum. Hâlâ o yıldızlı gecenin sırlarını taşıyormuş gibi görünüyorum ve kimsenin bunu anlamamasına şaşıyorum.

Tık tık tık!

Gözlerimi açınca Melissa'nın elinde kocaman beyaz alışveriş çantalarıyla içeriye baktığını görüyorum.

“Bagajı açabilir misin? Şuraya basacaksın. Dur, gösterim.”

Arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğunun olduğu kısma gidiyor.

Kapıların kilitlerinin nasıl açıldığını biliyorum. Bir düğmeye basınca hepsi tık diye açılıveriyor. Bu inanılmaz.

“Teşekkürler, Carey. Şuradaki düğmeyi görüyor musun?” O tarafa doğru eğilip başımı sallıyorum.

Melissa düğmeye basınca arkamı dönüp bagajın otomatik olarak açılmasını izliyorum.

“Artık öğrendin.”

Gülümseyerek arabanın arkasına geçiyor. Ben de oturduğum yerde doğrulup gözlerimi ovuşturduktan sonra saçlarımı düzeltiyorum.

“Şunları yerleştireyim, sonra da evimize gidelim.”

Evimiz.

Bu kelime, bilincimin üzerinde tombul bir tırtıl gibi dolaşıyor. Canını yakmak istemediğin ama bir yandan da onunla ne yapacağını bilemediğin bir tırtıl. Ev benim için Jenessa neredeyse orası demek. Aslında bu kadar basit. Ben istemediğim sürece daha fazla bir şey ifade etmek zorunda değil. Üç heceli bir kelime, ormandaki hayatımı silip atamaz. Tıpkı annemi silip atamadığım gibi. Fakat bazı zamanlar bir parçam onu gerçekten silip atmak istiyor.

Kocaman alışveriş poşetlerini odama götürüyoruz. Ben, içinde dikdörtgen beyaz kutular olan ağır bir poşeti taşıyorum. Bu kutuların içine ne koyulabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar temiz ve yeni görünüyorlar ki bir an dünyadaki her şeyin dikdörtgen beyaz kutulara sığabileceğini düşünüyorum.

İçimden, *bu kutuları çöpe atmayayım*, diye geçiriyorum.

O kadar heyecanlıyım ve kutuların içindekileri o kadar merak ediyorum ki Melissa, mutluluk içinde diz çökerek bana sarıldığında bile kendimi geri çekmiyorum.

“Hadi, ganimetleri açalım,” diyor. *Ganimet*in ne anlam geldiğini bilmiyorum ama kulağa en az dikdörtgen beyaz kutular kadar güzel geliyor.

İlk poşet hepsinin adını bile bilmediğim rengârenk şeylerle dolu. Paketten çıkan bazı kıyafetlere “iç çamaşırı” demek, tatlı renkli ve ipeksi dokunuşa sahip bu güzelliklere haksızlık olur. Külotlarla uyumlu sutyenler ve bana yarısı kesilmiş atleti andıran çamaşırlar var. Melissa bazıları renkli, bazıları beyaz, bazıları bilekte biten, bazıları uzun olan çorapları çıkarırken ben parmaklarımı hâlâ iç çamaşırlarının üzerinde gezdiriyorum. Tıpkı örümcek ağını andıran iki tane külotlu çorap bile var.

Bir diğer çantada, şu ana dek dokunduğum en yumuşak şeyden yapılmış bir çift eldiven çıkıyor. Melissa bu eldivenlerin *kaşmirden* yapıldığını söyledikten sonra kaşmirin ne olduğunu açıklıyor.

“Yumuşacık değil mi?”

“Evet.” Yavaşça eldiveni yanağıma sürerken bu malzemedен yapılmış bir yastıkta yatmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

“Kaşmir kelimesi nereden geliyor biliyor musun?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Keşmir keçisinin tüylerinden elde edilen ipeksi ve yumuşak bir yün.”

“Keçi mi?”

“Evet keçi. Dünya ne kadar ilginç bir yer, değil mi?”

Evet demek istercesine gülümsüyorum. Sonra dikkatim

daha kalın ve insanı kaşındıran bir malzemeden yapılmış ama başparmak haricinde parmak kısmı ayrılmamış eldivene kayıyor.

“Bu da yün. Koyun tüylerinden elde ediliyor. O kadar yumuşak değildir ama oldukça kalındır ve sıcak tutar. Buna ‘parmaksız eldiven’ deniyor. Kışın hava oldukça soğuk olabiliyor.”

Bunu, sanki ben soğğun nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuşum gibi söylüyor. Bizimle ilgili ayrıntıları unutmasını seviyorum. İçimize kat kat tişört ve kapüşonlu eşofman üstü giyip düğmelerimizi boğazımıza kadar ilikleyip karavanın içinde birbirimize sarılarak oturduğumuz, Nessa’nın beyaz renge dönen parmak uçlarını donmasın diye morarmış ellerimde ovaladığım o buz gibi sabahları düşünüyorum. Parmak uçlarımızı yeniden hissetmeye başladığımızda altımıza iki tane pantolon giyip, ellerimize üşümesin diye çorap geçirirdik.

Kar yağdığı zaman dışarısı karavanın içinden daha sıcak oluyordu. Böyle zamanlarda, sabahları sönen kömürleri karıştırarak yaktığım ateşin etrafında, ağaç kütüklerinin üzerine oturur, kaldıysa sallama poşet portakallı çayımızdan içerdik. Bazen elimdeki çorapları çıkarır, parmaklarımı biraz ısıttıktan sonra Ness’e keman çalardım. Böyle anlarda Bach, Vivaldi ve Beethoven’ın hayaletleriyle notalar tepemizdeki ağaç dallarından buz saçakları gibi sarkıyormuş gibi hisseddim.

Bazen de Nessa ısınabilmek için müziğe kulak verip dans eder ya da ben dünden kalan sincap etini pişirip fasulye

konservesiyle karıştırırken ayağıyla ateşin etrafında daireler çizirdi. Şanslıysak elimizde minik paketlerde tereyağımız bile olurdu.

Ne benim ne de Nessa'nın kıyafetleri ve saçlarımız artık is kokmuyor. Bunu özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama özlüyorum işte... Tıpkı evimizin çatısı gibi olan gökyüzündeki yıldızları ve yere dökülen yaprakları özlediğim gibi özlüyorum.

Melissa heyecan dolu bir sesle, “Diğer çantaya da bak-sana,” diyor.

Paketten çıkan iki çift blucini görünce büyüleniyorum. Tıpkı Delaney'in pantolonlarına benziyorlar.

“Yapay elmaslarla süslenmiş taşlı blucinler,” diye açıklıyor ben parmaklarımı pantolonun üzerindeki pırıltılı taşlar üzerinde gezdirirken. “Delaney ve arkadaşları da hep bunlardan giyiyor.”

Birkaç tane sade olmak üzere, toplam yedi adet pantolon sayıyorum. *Yedi çift pantolon*. Bunu hayal bile edemezdim. Parmaklarım diz kısmında ufak bir yırtık olan soluk mavi pantolon üzerinde dolaşıyor.

“Bu yırtık şeyin moda olduğuna inanabiliyor musun? Ormanda bile modaya uyuyormuşsunuz baksana,” diyor Melissa göz kırparak.

Gülünce çıkardığım ses beni bile şaşırtıyor ama bu gerçekten komik. Sıcak suları, sıcak evleri ve mağazadan alınmış kıyafetleri olan bu kızlar bile yırtık ve soluk renk pantolonlar giyiyor.

Diğer çanta ise süveter, kazak, gömlek ve Melissa'nın "boğazlı kazak" dediği şeylerin altına giyilecek yumuşak atletlerle dolu. Ayrıca uzun ve kısa kollu tişörtler de var. Yatağımın üzeri gökkuşağı gibi kıyafetlerle dolu. Melissa odadan çıktıktan birkaç dakika sonra elinde beyaz, açık mavi ve açık pembe askılarla geri geliyor.

Sonra içinde dikdörtgen beyaz kutular olan diğer poşete dönüyoruz. Nefesimi tutmuş bekliyorum. Kutuların içi ayakkabı dolu. Babamın çalışırken giydiği botlara benzeyen bilekte biten botlar, bir çift Keds, kenarlarında yıldız olan üzerinde *Converse* yazan bir çift ayakkabı ve en az Bayan Haskell'in ayakkabıları kadar havalı görünen ufak topuklu, parlak bir çift ayakkabı. Bir başka kutuda üst kısımları sahte kürklü kar botları var. En son kutudan koyu kahverengi, dize kadar uzanan çizimleri çıkarınca adeta nefesim kesiliyor. O kadar güzeller ki gözlerim tıpkı Jenessa'nın gözleri gibi kocaman açılıyor.

Bu gerçek olamaz. Bunların hepsi bana ait olamaz. *Çünkü şans, annem, Jenessa ve benim için tıpkı tereyağı gibi az rastlanır bir şey.*

"Bunlar başlangıçta işini görür. Dolabın artık tıpkı olmasa gerektiği gibi görünecek: güzel ve dolu. Hadi, git de üzerine yeni kıyafetlerinden birini giy."

İkinci bir öneriye gerek kalmadan mor sutyeni, onunla uyumlu külotu, parlak blucini ve üzerinde rengârenk çiçekler olan uzun kollu tişörtü kapıp odanın kapısını kapatıyorum.

Temiz ve sıcak ayaklarımla peluş paspasın üzerine bas-

tıktan sonra da kollarımı sutyenin askılarının arasından geçirerek yetmiş beş beden sutyeni, kancalarını takarken biraz zorlansam da sonunda takıyorum. Yan dönüp aynada kendimi izliyorum. Sanki göğüslerim gerçekten sutyen kadarmış gibi görünüyor. Sonra da Melissa'nın beden ölçülerimi bu kadar doğru tahmin etmesine şaşırarak külotu giyiyorum. Nefesimi tutup gözlerimi açmaya korkarak aynaya dönüyorum. En sonunda gözlerimi açıp baktığımda aynadaki kızın ben olduğuna inanamıyorum.

Çok güzel ya da Delaney'in deyişiyle “dehşet” görünüyor ama bu, olumlu anlamda bir “dehşet”.

Tiörtümü ve blucinimi de giydikten sonra aynadaki yabancıya utangaç utangaç gülümsüyorum.

Melissa kapıyı tıklatıp, “Oldu mu?” diye soruyor.

Gözlerimi aynadan ayıramadan kapıyı itiyorum. Melissa beni görünce ellerini göğsünde kavuşturup, aynadaki gözlerimden gözlerini ayırmadan nefesi kesilmiş gibi bakıyor. İkimiz de kalın örgülü, düz saçlı bu tuhaf kıza bakıyoruz. Kahverengi gözlerini kocaman açmış olan Melissa gördüğüne hâlâ inanamıyor. Ben sola, sonra sağa döndükçe pantolonumun üzerindeki minik taşlar ısıldıyor.

“Şuraya bir bak, Carey. Harikulade görünüyorsun. Dergilerdeki modellerden hiçbir farkın yok.”

Gözlerimi kendimden alamıyorum. Saçlarım biçimli ve temiz, burnumda ya da yanaklarımda is lekesi yok. Ellerim kremli ve narin, tırnaklarım ise tertemiz. Eski yaşamım kalbimin derinliklerinde ama dışarıdan bakan biri ormandan

eser bulamaz. Delaney gibi görünüyorum. Ya da otoparktaki o kızlar gibi. Karşımda yepyeni bir Carey var. Kimse ormandayken yaptıklarımı tahmin bile edemez.

Yavaş yavaş yaşlarla dolmaya başlayan gözlerimi Melissa'dan kaçırıyorum.

“Tatlım, her şeyin iyiye gitmesi seni korkutmasın. Sence de artık güzel bir yaşama sahip olmanın zamanı gelmedi mi?”

“Sanırım,” diyorum başımı eğip onun ayağındaki Keds ayakkabıları fark ederken. “Kıyafetler için çok teşekkür ederim. Benim için alışveriş yaptığınız için...” Sesim çatlayınca cümlemi tamamlayamıyorum. O, ikimiz yerine de kocaman gülümsüyor.

“Benim için bir zevkti, tatlım. Ayrıca...”

Yeniden gözlerine bakıyorum.

“Bana ‘efendim’ demediğin için de teşekkürler.”

Yeniden aynadaki kıza bakıyorum. Ormanda çekilmiş bir fotoğrafın negatifi gibi görünüyor. Kilimin üzerinde dikilen kız gülümsüyor ama aynadaki kızın kalbine bıçaklar batıyor. Melissa kollarıyla beni sımsıkı sarınca sırtımda kadınsı bir sıcaklık hissediyorum ve kalbinin atışlarını hissedebiliyorum. Çenesini başıma yaslıyor. İkimiz de aynadaki kıza bakıyoruz. Aynaya bile tam anlamıyla yansımayan o varlığa...

“Sen hepsini hak ediyorsun, Carey. Her zaman hak ettin.”

Sonra gözlerini gözlerime diyor. Sanki içimdeki gerçek *beni* görüyormuş gibi duraksıyor. Bir şeyler biliyor gibi...

“Ormandaki o kız fevkalade biriydi. Sakın o kız olmaksızın vazgeçme, beni duyuyor musun? Temiz saçların ve yeni

kıyafetlerin, içinde saklı güzelliği alamaz. Geçmişine ve sahip olduğun bu iç güzelliğine sımsıkı sarıl. Ormandaki o kız bir bebek yetiştirdi, kardeşine baktı, onu doyurdu ve korudu. O kız çok özel biri.”

Başımı sallıyorum. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. “Teşekkür ederim.”

Umarım şu anda ona teşekkür edenin ormandaki kız olduğunu biliyordur.

“Sen, yaşlılarından çok daha cesur bir kızsın. Kimsenin aksini söylemesine izin verme.”

Arkamdan ayrılıp Jenessa’yı kontrol etmeye gittiğinde az evvel sarılıp ısıttığı yerdeki serinliği hissediyorum. Jenessa’nın yanına gittiğini söylemesine bile gerek yok. Onu, nereye gittiğini bilecek kadar tanıdım.

Pencereden bakınca Jenessa’nın gülümseyip, kıkırdarak, hatta ona bir şeyler fısıldayarak Bücür’le oynadığını görüyorum. Etrafta kimse yokken çok daha rahat ve cesaretli oluyor. Bücür sırtüstü yere yatarak ayaklarını havaya kaldırmış kocaman ağzıyla Nessa’nın kolunu çekiştirirken Nessa da kahkahalara boğuluyor.

Melissa ona doğru yaklaşınca Nessa’nın ağzı neredeyse güneşi yutacak kadar kocaman açılıyor. Koşarak kollarına atılınca Melissa onu kucaklayıp döndürüyor.

Lütfen, bu rüyadan uyanmayayım. Lütfen, Aziz Joseph, bu yaşadıklarım gerçek olsun. Lütfen, uykudan aç ve üşüyor vaziyette uyanmayalım. Jenessa yine bana yalvaran gözlerle bakmasın. Lütfen. Ben tüm bunları hak etmiyor olabilirim ama Jenessa ediyor.

Melissa, Nessa'mın elini tutarak onu çimenlerin içinden geçirip mutfak kapısına doğru getirirken Bücür de babamın “tavşan zıplaması” adını verdiği şekilde bir ileri, iki geri zıplıyor. Sanki o bile bu anların çok özel olduğunu biliyormuş gibi. Bunu hissedebiliyorum çünkü ben de onunla aynı duyguları taşıyorum.

Bir an okula ilk kez gideceğim zamanı unuttuğumun farkına varıyorum.

“Aralık ayının birinde başlayacaksın. Noel tatiline kadar yalnızca birkaç hafta var, böylece ortamın nasıl olduğunu şöyle bir görmüş olursun,” demişti Melissa ikimize de yetecek kadar cesaretli bir konuşma yaparak.

Bilmiyorum. Bu yeni ortam ve insanların nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, her şeyin normal olmasını istiyorsam normal davranmaya çalışmam ve normal konuşmam gerektiği.

Her şey normalleşene kadar zaten öyleymiş gibi davran.

Saçını benimki gibi örmemi istiyorsan hareket etmeden oturmalısın.”

Jenessa kasabaya gideceğimiz için o kadar heyecanlı ki hiç durmadan, kıpır kıpır hareket ediyor. Hemen yanında yatağımın üzerinde yatan Bücür ise, Nessa sırtını kaşımayı bırakır bırakmaz devam etmesi için ıslak burnuyla onu dürtüyor.

“Hazır mısınız, kızlar?”

Babam aralık kapıdan kafasını uzatıp ikimize de sırtarak bakıyor.

“Evet, efendim,” diyorum Nessa’nın saçlarını biraz daha hızlı örerek. Bir parça saç örgüye katmayı unuttunca düzensiz durmasın diye hemen yeniden örmeye başlıyorum.

Aşağı inip koltukta otururken sınav sonuçlarını aklıma gelince kalbim küt küt atıyor. *Ya başarısız olduysak? Ya gerçekten aptalsak ve artık bizi istemezlerse?*

Salona doğru giden Delaney durup babama, “O benimle

aynı sınıfta mı olacak?” diye soruyor. “Olmaz herhalde, öyle değil mi? Çünkü ben ikinci sınıf öğrencisiyim. O ise birinci sınıftan başlar. Aslında seviyesi çok düşüğe ayrı okullarda bile olabiliriz,” diye ekliyor. Bu ihtimal onu daha da sevindirecek gibi görünüyor.

“Bayan Haskell’den öğreneceğiz bakalım. Henüz sonuçları ben de görmedim.”

Babam tıraş olmuş, jilet gibi görünüyor. *Jilet gibi*. Bu ifadeyi de ondan öğrendim. Gizli gizli onu incelerken beni yakalayınca göz kırpmıyor.

“Bazen on dört yaşındakiler bile İngilizce dersinde ikinci sınıf seviyesinde olabiliyor,” diyor Delaney somurtarak. “İngilizcesi ikinci sınıf seviyesindeyse farklı sınıfa mı koyarlar acaba?”

Babamı henüz tam anlamıyla tanımlıyorum ama Delaney’e olan sabrının taşmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Babam, “O senin kardeşin Delaney. Sence de insan kardeşine yardım etmek istemez mi?” deyince Delaney gözlerini dikip ona bakıyor.

“O benim kardeşim *değil*! Hatta üvey kardeşim bile değil. Annem babamdan aldığım soyadını değiştirmeseydi okulda kimse, onu benim kardeşim san...”

“İkisi de annelerinin kızlık soyadıyla kayıt altına alındı. Yani sırrın güvende, korkma. Şimdi git de odanı temizle, Del. Annen oranın tam bir enkaz alanı olduğunu söylüyordu.”

Bu ses tonunu benimle konuşurken kullanmasına hiçbir zaman gerek kalmamasını diliyorum.

“Ashley’in evinde arkadaşlarla toplanıp ders çalışıyoruz. Her perşembe öğleden sonra oraya gidip, akşam yemeğine de kalıyorum. Bunu biliyorsun.”

“Bugün ödevini burada, odanda yapabilirsin.”

“Ama bu haksızlık! Anne!”

Camdan Melissa’nın yaprakları tırmıkla toplamasını izliyorum.

“Zaten hayat herkese karşı haksız, değil mi? Şimdi odana marş!”

Delaney burun delikleri tıpkı kocaman bir devinki gibi açılıp kapanırken ayaklarını yere yere vura yürümeye başlayınca Nessa iyice yanıma sokuluyor. Ben de Delaney’in arkasından bakıyorum. Ormanda daha korkunç şeyler görmüştüm. Ness de öyle.

Babamın kardeş olduğumuzla ilgili söylediklerini düşünüyorum. Bu konu hakkında daha önce hiç düşünmemiştim.

Biz, Melissa’nın da söylediği gibi kan bağı taşımayan üvey kardeşleriz.

“Hadi, Ness. Geç kalmayalım.”

Ben önde, Nessa arkamda, Bücür de en arkamızda dışarı çıkıyoruz. Melissa köpeği tasmaından yakalayınca o da kendini çekip ağlama ve uluma sesleri çıkararak karşı koymaya çalışıyor.

Babam sevgi dolu bir sesle, “Bugün değil, oğlum. Seni yarın gezmeye çıkaracağım,” diyor.

Bayan Haskell’in ofisine çabucak geliyoruz. Bekleme salonunda otururken Nessa, duvardaki raftan aldığı *Perileri*

Anlama Kılavuzu adlı resimli bir kitabın sayfalarını karıştırıyor. Benim dışımda tek arkadaşları olan orman perilerini özleyip özlemediğini merak ediyorum.

“Selam, millet. İçeri gelin.”

Jenessa sarılmak üzere ona doğru koşuyor. Bayan Haskell kahvesinin son yudumunu da alınca hemen konuya giriyor.

“Her ikisinin de yaş grubuna göre daha yüksek skor yapmasına çok memnun olacaksınız, Bay Benskin. Jenessa, yaşını da göz önünde bulundurduğumuzda birinci sınıfta olman gerekiyor ama aslında üçüncü sınıfın ikinci ayındaki bir öğrenci seviyesindesin.”

Kullanılan terimleri anlamayan ama bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu hissedip tatlı tatlı gülümseyen Ness’e bakıyorum. Babam dizine bir sevinç şaplağı atarak sırtıyor.

“Benimki kesin berbattır.”

“Harika bir iş çıkarmışsın, Carey. Tam tamına on birinci sınıf öğrencisi kadar akademik bilgi birikimine sahipsin, tatlım. Her ikiniz de akranlarınızın iki sınıf üzerindesiniz.”

Babam şimdi de bana bakıp gülümseyince ben de yüzümde tuhaf bir ifadeyle kendimi gülümsemeye zorluyorum. Özellikle de Delaney’i düşününce bu durum çok hoşuma gidiyor.

“Bu ne demek?” diye soruyorum şüpheyle.

“Endişelenecek hiçbir şey yok. Ben her ikinizin de yalnızca bir sınıf atlamasını tavsiye ediyorum. Bu şekilde yaş gruplarınızdan da çok uzak olmazsınız. Kullanılan ders ma-

teryalleri çok kolay gelirse durumu yine değerlendiririz. Şu anda en önemli şey sosyal olarak uyum sağlamanız.”

Sonra babama dönüyor.

“Aslında yaşlılarından iki yıl ileride bir sınıfa yerleştirilseler bile akademik olarak idare edebilirler ama sosyal anlamda da uyum sağlamaları önemli. Geçmişlerini ve Jenessa’nın konuşma bozukluğunu düşündüğümüzde, tek sınıf atlamalarının daha olumlu olacağını farz ediyorum. Bu durumu mahkemeye de tavsiye olarak sunacağım.”

Babam Bayan Haskell’i dinlerken başını sallıyor. Hepimiz onun bir yandan sırtıtmaya devam ederken bir yandan da çenesini kaşımalarını izliyoruz.

Sonra bana dönüyor. Bunu hiç beklemediğim için şaşırtıyorum.

“Sen ne düşünüyorsun, Carey? Yapabilir misiniz?”

Ne düşündüğümünden ben de emin değilim. Ormanda geçirdiğimiz bunca yıldan sonra aptal çıkmadığımız için hâlâ Aziz Joseph’e şükretmeye devam ediyorum.

“Bilmiyorum.” Sonra ikimizi de şaşırtan bir şey söylüyorum. “Sizce ne yapmalıyız?”

Odadaki tüm gözler, kaygıdan durmaksızın zangır zangır titreyen bacağıma kayıyor.

“Bence Jenessa’nın ikinci sınıftan başlaması iyi. Zaten yeterince akıllı. Sen de lise ikinci sınıf öğrencisi olarak gayet başarılı olursun. Modern koşullar altında yetişmiş akranlarına nazaran çok olgunsun. Orman seni olgunlaştırmış,” diyor.

Uzanıp elimi tuttuğu zaman irkiliyorum. Elimi sıkıyor sonra da hemen bırakıyor.

“İkinci sınıfta gayet başarılı olabilirsin. İstersen ileri seviye derslerini alabilirsin. Önümüzdeki sene de seni bir sınıf atlatabiliriz,” diyor Bayan Haskell.

Hâlâ ne diyeceğimden emin olamadan başımı sallıyorum.

“Lise sosyal bir deneyimdir,” diye ekliyor Bayan Haskell. “Üniversiteye gitme meselesini düşünmeye başlamadan evvel sana uyum sağlamak için gerekli zamanı sağlayacaktır.”

Üniversite mi? Üniversite her daim benim için aya gitmekle eşdeğer bir şeydi.

“O halde kadar verilmiştir,” diyorum gayet net bir tonda. Belki de orman bizi olgunlaştırıp büyütmüştür. Bu duruma olumlu tarafından hiç bakmamıştım. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım, efendim.”

Güvenle Nessa’ya gülümsüyorum.

“Kesin eminsin yani?” diye soruyor Bayan Haskell yüzümü inceleyerek.

“Evet, efendim. Ormandayken Ness ve benim çalışmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. İkimiz de öğrenmeyi seviyoruz. Ayrıca Ness konuşsa da konuşmasa da kendini idare edebilir.”

“Konuşmamız gereken asıl mesele de bu. Jenessa’nın konuşma, daha doğrusu konuşmama meselesi. Carey, geçmişte ona bir teşhis konulduğunu söylemişti, değil mi?”

Yetişkinlerin konuşmalarına ilgisini yitirmiş gibi görünen Nessa pencereden dışarıyı izliyor. Kendimi onun bir sırrını açığa vuruyormuş gibi hissediyorum. Sonra birden kalp atışlarım hızlanıyor. Ardından hemen yavaşlıyor. Nessa benim sırrımı kimseye söylemez.

“Evet, efendim. Her zaman sessiz bir çocuktum ama bir yıldan biraz daha uzun süre önce konuşmayı bıraktı.”

“Annen endişelenmiş olmalı.”

Aslında endişelenmekten ziyade kızdığını söylemiyorum.

“Bir daha konuşmayınca annem onu kasabadaki bir konuşma terapistine götürdü.”

“Şimdi, bir kez daha tekrar edelim. Siz kimsiniz söyle bakalım.”

Annem mermer gibi sert bakışlarıyla cevabımı bekliyor.

“Ness’in adı Robin, tıpkı Christopher Robin gibi. Ben de Margaret’im. Goldengrove’dan geldik.”

“Siz ve kitaplarda okuduğunuz saçmalıklar. Tamam. Robin ve Margaret. Babanız?”

“Öldü.”

“Adresiniz?”

“O soruyu sen cevaplıyorsun, anne. Biz mümkün olduğunca az konuşuyoruz.”

“Aferin,” diyor annem gözleri parlayarak. “Çok güzel. Siz çok konuşuyorsunuz.”

Bayan Haskell defterine söylediklerimi not ediyor. “Doktorun adını hatırlıyor musun?”

“Hayır, ama binayı hatırlıyorum. Gri renkti. Yan tarafında da bir çocuk terapisti vardı. Bunu hatırlıyorum çünkü önce yanlışlıkla oraya girmiştik.”

Bayan Haskell babama dönüyor. “Büyük ihtimalle o görüşmeye ait kayıtları alamayız ama bu çok önemli değil. Bu arada konuşma terapisti iyi fikir. Haftada bir terapistle

görüşmesini tavsiye ediyorum. Jenessa artık anne ve babasının olduğu, düzenli bir aile yaşamına sahip olduğu için haftalık görüşme yeterli olacaktır.”

Babam Jenessa’ya dönüp yumuşak bir ses tonuyla dikkatini içeriye çekmeye çalışıyor.

“Sen ne dersin, ufaklık? Her hafta kelimeler konusunda sana yardımcı olacak hoş bir hanımı ziyaret etmek ister misin?”

Nessa gözlerini benden kaçırarak başını sallayınca boğazım düğümleniyor. Ona bakarak belli belirsiz gülümsüyorum. O da yine gözlerime bakmadan, özür diler gibi gülümseyerek karşılık veriyor.

Normal bir çocuk gibi olmak istediği ve geçmişi unutmak istediği için onu suçlayamam.

Aziz Joseph, lütfen Ness’in kelimelerinin yavaş yavaş gelmesini sağla ki tüm sırrımızı ağzından kaçırmadan ben de ne yapacağımı düşünecek zamana sahip olayım.

Bayan Haskell bir an, bildiği daha çok şey olduğunu göstermek ister gibi bana bakıyor. Fakat yalnızca bir an. Ness, pencere pervazına konan kuşları izlemeye devam ediyor. Benim bakışlarım ise, aradığı sırrı ona vermeyecek şekilde bomboş.

“Konuştuğu zaman cümle kurabiliyor mu?”

Gözlerimi kardeşimden kaçırıp, kendimi en az iki yüz yaşında hissederek Bayan Haskell’e dönüyorum.

“Evet, efendim. Herkes gibi konuşuyor ama yalnızca fısıldıyor. Konuştuğu zaman başkalarının duymasını istemiyor.”

Bayan Haskell babama dönüyor. “Profesyonel fikrim

seçici dilsizlik teşhisinin gayet yerinde olduğu yönünde. Zihinsel olarak hiçbir sorunu yok. Yalnızca birtakım sebeplerden ötürü sesini kullanmamayı tercih ediyor.”

Her ikisi de konuşmayı sürdürmem için bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum.

“O halde mahkemeye Carey’in onuncu, Jenessa’nın ise ikinci sınıftan başlamasını, ayrıca bir konuşma terapistiyle haftada bir görüşmesini tavsiye edeceğim. Herhangi bir sorunuz var mı?”

Hayır anlamında başımı sallayıp babama bakıyorum.

“Teşekkürler, Bayan Haskell. Bir sonraki duruşmaya gitmemiz gerekiyor mu?”

“İsterseniz gelebilirsiniz ama gerekli değil. Ben üzerinde durduğumuz noktaları gösteren durum raporunu mahkemeye sunacağım. Her şey birkaç dakika içinde hallolmuş olur. Sonra da evrak işlerini hallederim.”

“Her şeyi sizin hünerli ellerinize bırakıyoruz,” diyor babam ayağa kalkıp bize arkasından gelmemiz için bir işaret yaparak. “Hadi gidelim, kızlar. Melissa ikinize özel bir yemek hazırlıyor. Kutlama için.”

Jenessa ayağa kalkıp Bayan Haskell’e sarılıyor ama bu kez her zamanki gibi sınıksız değil.

“Yalnızca çok yoruldu,” diyorum.

Bayan Haskell gözlerini gözlerime diyor. Bana öyle bir bakıyor ki ormanda yaşadıklarımızı görüyormuş gibi hissediyorum. Ben de kısa bir süre ona baktıktan sonra gözlerimi kaçırıyorum.

Otoparka doğru giderken Jenessa'nın elini tutuyorum, o da her zamanki gibi bana yaslanarak yürüyor. O geceyi, bir daha asla hakkında konuşmamaya yemin ettiğimiz o geceyi düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Ormanda olan her şey ormanda kalır. Duydun mu?"

Kemikli omuzlarından sarsarak gözlerime bakması için onu zorluyorum.

"Duydun mu?"

Nessa'nın susmasının benim hatam olduğunu biliyorum. Kendi kendime sessizlikten daha kötü şeyler olduğunu söylemeye devam ediyorum. Jenessa kelimeler yerine beni de kaybedebilirdi. Tıpkı annemizi kaybettiğimiz gibi. Her şeyin daha farklı olması için kelimelerimden vazgeçebilirdim, bunu gerçekten yapardım. Arabada yumruklarımı öyle sıkıyorum ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Fakat bunu ben istiyorum. Canımı yakmak istiyorum.

Sen yalnızca kendi kışını kurtarmaya çalışıyorsun, korkak şey. Her zaman böyle oldu ve bunu sen de biliyorsun.

Aziz Joseph şahidim olsun ki bu doğru değil. Eğilip Nessa'nın başını öpünce saçları dudaklarıma yapışıyor.

Başka ne yapabilirdim?

Bir kez daha anneme karşı büyük bir öfke duyuyorum. Bu kez içimdeki hisse ket vurmuyorum ve bu beni daha iyi hissettiriyor. Çünkü gerçekler böyle. O bizi yalnız bırakıp gitti. Getirdiği kitaplar, kırık oyuncaklar, kokuşmuş eski kıyafetler... Hepsi teselli hediyeleriydi.

Oysa bu, ormanda yalnız başına kalmış ve seçenekleri

sınırlı iki kız için bir teselli değildir. Bizi asla orada bırakmamalıydı. Ne o zaman, ne de başka zaman.

Başka ne yapabilirdim?

Hiçbir şey. Yeterince güçlü değildik. Bir gün sonuçların bedelini ödeyen kişi ben olacağım, annem değil ve bu içimi daha da çok yakıyor.

Ama o gün, bugün değil. Şu an için tek tesellim bu.

Tenessa tüm ailenin bir arada olduğu aile yemeklerine bayılıyor. Artık yemek konusunda da kendini kontrol edebiliyor. Ağzını tıka basa yemekle doldurup kusarcasına yemiyor. Çatal kaşığına medeni bir şekilde kullanıyor. Patates kızartması ya da hamburger yediği zamanlar dışında parmaklarını kullanmıyor. Ayrıca yemek öncesi ve sonrasında mutfakta Melissa'ya yardım etmeyi dört gözle bekliyor.

Birkaç kez Nessa'yı yiyeceklerin saklandığı kilerin önünde, parmağı havada, içinden etiketleri okuyup konserve kutularını sayarken bulmuştuk ama artık bu durum değişti. Dolu dolaplardan ne kadar büyülendiğini anlamak için sadece yüzüne bakmak yeterli.

Bayan Haskell endişelenmememizi, Nessa'ın yemeklerden bu kadar büyülenmesinin zamanla geçeceğini söyledi. Artık karnımızı doyurma sorumluluğu bana ait olmadığı için içim rahat. Hayvan avlayıp yemek hazırlamadığım için bir sürü boş zamanım var. Melissa yemek hazırlama görevinin ona ait olduğunu söylüyor.

Kilerdeki üzeri fasulye konservesinin dışında bin bir çeşit yiyeceklerle dolu rafların yanında benim en büyük elbise dolabım bile küçük kalıyor. İçeride kutu kutu zeytin, karışık sebze, pancar, mısır, çalífasulyesi, kuşkonmaz, mantar, domates salçası ve Çin eriştesi var ama Melissa tercihini mümkün olduğunca taze ya da donmuş yiyeceklerden yana yapıyor. Konserve yiyecekleri, çiftliğin karlar altında kaldığı ve taze yiyeceklerin tükendiğı kış mevsiminde kullanmayı tercih ettiğini söylüyor.

Günlerimiz böyle geçiyor. Delaney bile liseler kar tatilinden ötürü öğretime ara verdiği için kasımın bu son haftasını evde geçiriyor.

Eve döndüğümüzde, Melissa'nın kutlama yemeğinin kokuları midemi guruldatırken ben de Ness'in paltosunu ve botlarını çıkarıyorum. Yemekte makarna, köfte, üzeri bol tereyağı ve sarımsaklı çıtır ekmek var.

Yemekte şükür duamızı yaparken bir elimle Delaney'in diğeriyle de Jenessa'nın elini tutuyorum.

"Karnımız doyacağı için şükür duası edelim," diyor babam bana ve Ness'e bakarak.

"Dua biter bitmez Delaney elimi bırakıyor.

"Bu kadar yeter! Nasıl gittiğini anlatmayacak mısınız?"

Babam Melissa'ya bakıp sırtınca aralarındaki elektriğini hissedebiliyorum. *Sevgi*. Bu, Nessa'yla benim aramdaki şeyin aynısı ve milyon dolarlardan, kilolarca konserve yiyecekten bile kıymetli.

"Hiçbir şeyimiz yok."

Kollarını iki yana açıyor.

"Jenessa Blackburn! Çabuk onu yerden al!"

Karşı koyarcasına ayağını yere vurunca yerdeki Pooh kitabını alıp sayfalarının içine kaçan toprakları elimle temizliyorum.

“Ne demek hiçbir şeyimiz yok? Mesela kitapların var. Kitaplar yeni dünyalar gibidir,” diyorum minnettar bir edayla.

“Ne olmuş yani?”

“Yani aslında tüm dünyaya sahipsin ve bunun kıymetini bilmelisin,” diyorum kitabı ona geri uzatarak.

“Barbie bebek istiyorum,” diyor Nessa burnunu çekeerek. Sonra da özür dilercesine kitabı göğsüne bastırıyor.

“Barbie bebeğin var zaten.”

“Öyle değil. Mağazadan alınmış gerçek bir Barbie istiyorum. Kıyafetleri, küçük ayakkabıları, parlak saç ve temiz yüzü olan bir Barbie.”

“O halde Aziz Joseph’e söyleyelim.”

“Söyledim ama vermiyor işte. Hiçbir şey vermiyor.”

“Bu doğru değil. Sen, sevgiye sahipsin. Benim sevgime. Bu, bir Barbie’ye sahip olmaktan çok daha iyidir. Çünkü asla kirlenmez, kaybolmaz ya da eskimez.”

“Bu mümkün değil!”

Delaney ağzındaki lokmayı tabağının kenarına tükürüyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp masadaki konuşmaya dönüyorum.

“Benimle aynı sınıfta okuması imkânsız! O on dört yaşında, ben on beş. Yani lise birinci sınıfa gitmeli, iki değil. Azıcık matematik bilen herkes bunu anlayabilir.”

Delaney öfkeden parlayan gözlerle Melissa’ya bakıyor. Ağzına ekmek götüren babamın eli havada kalıyor. Çenesini sıkmasından ne kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyorum.

Sanki Nessa'nın çizgi roman kitaplarındaki karakterler gibi kulaklarından duman çıkacakmış gibi duruyor.

Hepimiz elindeki ekmeği sosa bandırdıktan sonra yavaş yavaş çiğnemesini izliyoruz. Lokmasını yuttuktan sonra, "Sözlerine dikkat et, Delaney. Bir daha uyarmayacağım," diyor.

"Anne!"

"O haklı, tatlım. O şekilde konuşmana gerek yok. Akli başında genç bir kız o şekilde konuşmamalı."

"Ama *anne*."

"Delly, tatlım... Carey ve Jenessa'nın evde gördükleri öğretim ikisinin de üst sınıftan başlamasını sağlıyor. Bu dünyanın sonu değil. Babanla bu konuyu konuştuk ve her ikisinin de en az bir sınıf atlamasının iyi olacağı kanaatindeyiz."

Melissa'nın *evde öğretim* ifadesine Delaney'in dudak büktüğünü görünce yanaklarım yanmaya başlıyor. Gözlerini Melissa'ya dikmiş olan babamın alnındaki damarlar seğiriyor. Delaney sandalyesini yerde sürüyerek geriye itip ayağa kalktığı anda bile öylece durmaya devam ediyor.

Bekliyorum. *Ona vuracak mı?* Öyle yaparsa Jenessa'nın elini kaptığım gibi kaçmaya hazırım.

Delaney peçetesini tabağının içine fırlatıyor. Gözleri yaşlarla dolunca şaşırıyorum.

"Burada artık bir değerim yok, değil mi? *Gerçek* kızı geldiğinden beri hiçbir değer görmüyorum."

"Delaney?"

Melissa şaşkınlıktan donup kalıyor. Babam ise midesine yumruk yemiş gibi görünüyor.

Jenessa'nın ağzı şaşkınlıktan kocaman açılmış, yarısını yediği yiyecekler bile görünüyor. Delaney'in salonu terk

edip ayaklarını çarparak merdivenleri çıkmasını sessizlik içinde dinliyoruz.

“Tanrım, genç kızlar işte,” diyor Melissa gülümsemeye çalışarak. Yüzüne düşen bir tutan saç kulağının arkasına atarken sırayla hepimize baktıktan sonra gözlerini kaçırıyor. “Onun da sinirleri bozuldu.”

“Mel, yemin ederim ki...”

Melissa’nın yüzünde, tıpkı yavrusunu korumaya çalışan bir anne gibi öfkeli bir ifade beliriyor.

“Kızlarımızın *hepsinin* alışması gereken şeyler var, Charlie.”

Melissa’nın ağzına gelenleri söylememek için kendini tutmaya çalışması, Nessa ve benim yanımda çok fazla şey söylememe kararı beni çok şaşırtıyor. Annemden çok farklı ve düzgün yetiştirilmiş bir kadın o. Bu konuşmanın devamında demek istediklerini bakışlarıyla anlatıyorlar. Ta ki babamın bakışları yumuşayana kadar.

Vurma yok. Morarmış gözler ya da çürükler yok.

Başımı aşağı eğip bacağımın titremesine bakarken babamın masanın altından ayağıyla Melissa’ya dokunmasını görüyorum.

“Onunla yemekten sonra konuşurum,” diyor.

Melissa’nın gözlerinde babamı ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum.

“Teşekkürler, Charlie.”

Ansızın iki tane kardeşe sahip olmanın onun için ne

anlama geldiğini tam olarak anlayamam. Çünkü Jenessa benim hayatımda kendimi bildim bileli vardı. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum.

Ben şiirler okuyup hikâyeler anlatırken ormandaki tek izleyicim oydu. Soğuk kış günlerinde kalın bebek tulumunun içinde beni dinler ya da karavanın köşesine koyduğum bebek arabasında poposunun üstünde zıplayarak dans ederdi. Ben ona ninniler ya da şarkılar söylerken, tombul ellerini havaya kaldırıp müziğe eşlik ederdi.

Hâlâ gözlerinde, insanı baştan ayağa sevgiye boğan gözlerinde o bebeğe ait bir şeyler görebiliyorum.

Yemekten sonra babam gazetesini okuyup Melissa buluşuk makinesini doldururken ben de odama geçip kapıyı sıkı sıkı kapattıktan sonra kemanımı çıkarıyorum. Keman çalmayı annemi izleyerek, onun parmak hareketleri taklit ederek öğrenmişim. Yanlış yaptığım zamanlarda annem bana yardımcı olurdu. O zamanlar çok daha sabırlı bir insandı.

“Evet, işte bu, Carey. Şuradaki tele bastır ve keman yayını da biraz indir.”

“Böyle mi?” Bir tahta parçasından böylesine mükemmel sesler çıkarabilmek beni şaşırtıyor.

“Aynen öyle! Gayet güzel gidiyor. Sende doğuştan gelen bir yetenek var, çocuk. Tek ihtiyacın olan şey parmaklarının biraz nasırlaşması. Böylece aklına gelen her şarkıyı çalabileceksin.”

Bazen annemle beraber de çalardık. Tabii ki o, şarkıyı muhteşem bir şekilde icra ederken benim bir sürü hatam olurdu. Fakat zaman içinde kendimi geliştirdim. Birlikte yaptığımız müzik gittikçe güzelleşti.

Bir keresinde kasabaya kemanıyla gidip onsuz döndüğünde bu konuda hiçbir açıklama yapmadı. Kemanı yiyecek bir şeyler satın alabilmek için satmıştı ama getirdiği şey yalnızca yiyecek de değildi.

“Bunlar senin için?”

“Benim için mi?”

Annem bana içinde bir sürü paralel çizgiler ve garip birtakım işaretler olan kitaplar veriyor.

“Bunlar müzik kitapları. Bunlar da notalar. Böyle kâğıttan çalmayı öğrenirsen artık karşına çıkan her şeyi çalabilirsin.”

“Tıpkı senin gibi, anne.”

“Evet. Sen yalnızca düzgün konuşmaya ve sana getirdiğim kitaplardan bir şeyler öğrenmeye devam et. Bu şekilde hem keman konusunda hem de dış dünyada başarılı olursun.”

Yıllar içinde annemin getirdiği kitaplardaki notaları baştan sonra öğrendim. O yıldızlı geceden evvel karavanda bizimle daha çok vakit geçirirdi. Ben de Ness’e ve ona kemanımla parçalar çalırdım. En sonunda da hiç kitaplara bakmadan çalabilecek seviyeye geldim. Annem buna “ezbere çalmak” derdi.

Keman çalmak bana annemi hatırlatsa da çalmadığım zamanlar kendimi daha kötü hissediyorum. Sanki ruhum bedenimin dışına çıkarak kaybolmuş, geri dönmek için çabalıyormuş gibi. Kemanımın elbise dolabının en üst rafında öylece yapayalnız kaldığı bu son haftalarda ben ona ne kadar hasret kaldıysam o da bana o kadar hasret kalmış gibi hissediyorum. Keşke her şey bu kadar karmaşık ve zor olmasaydı.

Bugünkü zoraki dinleyicim yatağın üzerinde top gibi

büzülmüş Bücür'e sokulmuş olan Nessa. Bücür burnunu tavana doğru kaldırıp yas tutar gibi uluduğu zaman çok içten çaldığını anlayabiliyorum.

Tam o anda kapının altında bir gölge olduğunu hissediyorum. Melissa'nın insanın yaşadığı büyük değişimlerle ilgili söylediklerini hatırlayınca, benden büyük bir kardeşe ya da benimle yaşıt bir arkadaşsa sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Bir keresinde tabağımı ve bardağımı sudan geçirirken mutfak penceresinden gizli gizli Delaney'i izlemiştim. Kızaklar üstünde gülerек ve birbirlerini iterek oynayan Delaney ile diğer kızları izlemek bana çok eğlenceli gelmişti.

Melissa, soğuktan pembe pembe olmuş yanaklarıyla kapının girişinde beliriyor.

"Neden sen de Del ve arkadaşlarına katılmıyorsun? Sence de onlarla oynamak eğlenceli olmaz mı?"

"Teşekkürler, efendim," diyorum ama ayaklarım yerinden bir milim bile oynamıyor.

Delaney'le birlikte bir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi-sekiz kız sayıyorum. Delaney grubun kraliçesi gibi görünüyor.

Utangaç bir edayla Melissa'ya gülümsüyorum. İçimde büyük bir duygusallık var. Ben asla o kızlar gibi olamayacağım.

"Okula başladığında sen de arkadaş edinirsin," diyor ne düşündüğümü anlamış gibi. "Görürsün bak."

Oysa ben bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum. Ormanı düşününce kendimi hâlâ kirli, eksik ve geri kalmış hissediyorum. Hip hop müziği, argo kelimeleri, kültürel konuları anlamıyorum ve "cool" ne demek bilmiyorum.

Nasıl onlar gibi olup onlar gibi düşünürüm bilmiyorum.

Bu durumun, yaşı hâlâ küçük olduğundan Nessa için daha kolay olmasını ümit ediyorum ama bir kişi konuşmadığı zaman arkadaş edinebilir mi? Diğer çocuklar onunla alay edip kardeşimi ağlatıp ormanı özlemesine neden olurlar mı?

Annemin nerede olduğunu, neler yaptığını, arkadaşları olup olmadığını merak ediyorum. Ona kızmak istiyorum ama son zamanlarda onun için üzülmekten başka bir şey yapamıyorum. Eski, soğuk ve renksiz bir dünyada hayatta kalmaya çalıştığını düşünüyorum.

Ben *Mazurka-Oberek*'i çalmayı bitirir bitirmez Jenessa yatakta doğrulup ellerini göğsünün üzerinde birleştiriyor. Bücür tepetaklak yatıp başını kucağına koyunca da kıkırdamaya başlıyor.

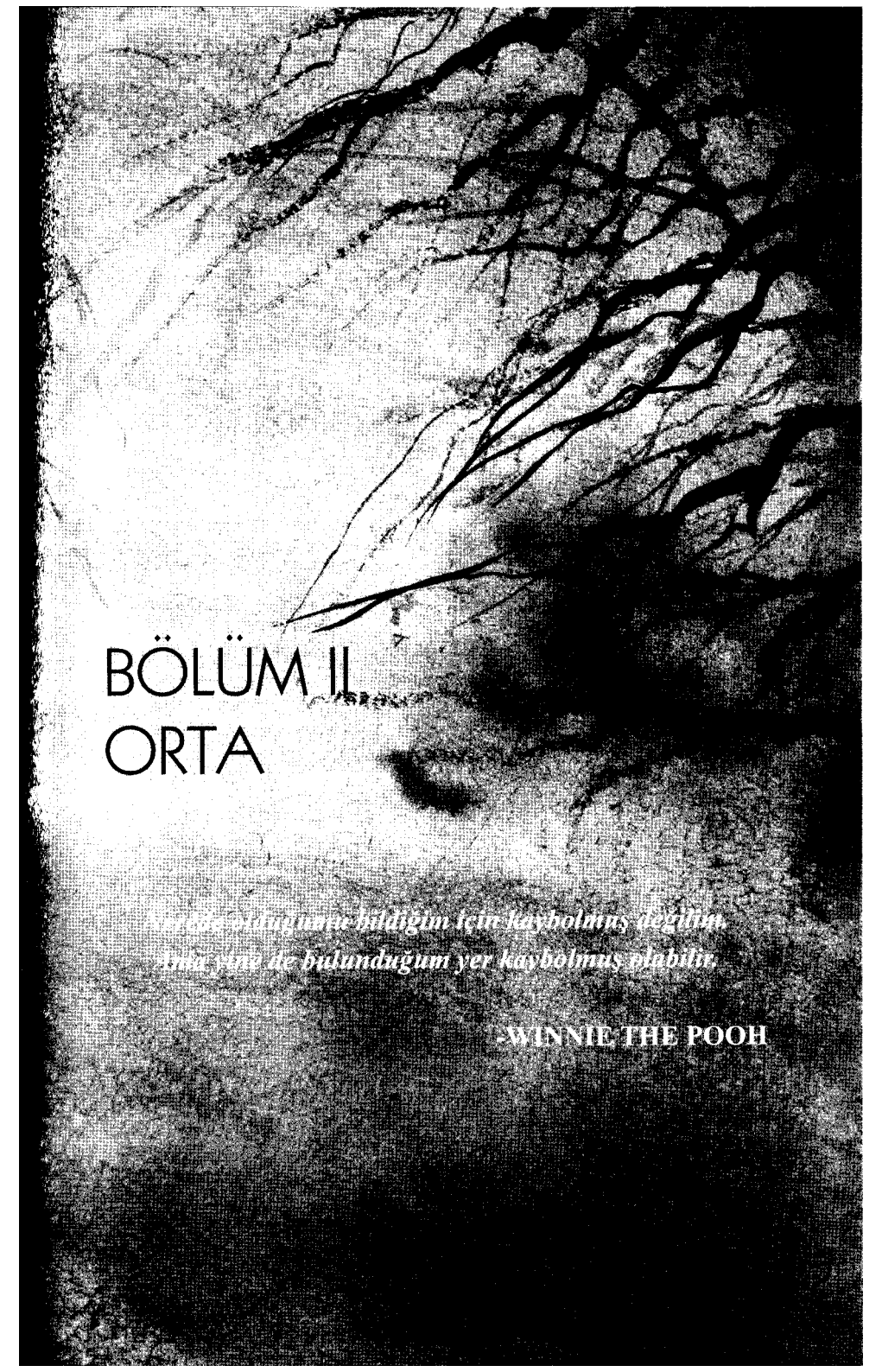
Ben de tıpkı gerçek bir kemancı gibi selam verip insanların eskiden anneme yaptıkları gibi bana gül attıklarını hayal ediyorum.

Kapının altına bakıyorum. Gölge hafifçe titreyip gözden kayboluyor.

Notalar, ormanı tıpkı bir Noel ağacının süslemeleri gibi süslerken ve notaların melankolisi etrafa yayılırken annem ağzından metamfetamin dumanları çıkararak, "Müzik bir köprüdür," diyor "Kelimelerin yetersiz kaldığı şeyleri anlatıp insanları birbirine bağlar."

Belki de müzik Delaney'in söyleyemediklerini de anlatıyordur.

BÖLÜM II ORTA

*Herde olduğumu bildiğim için kaybolmuş değilim.
Ama yine de bulunduğum yer kaybolmuş olabilir.*

WINNIE THE POOH

10

kullar kar tatili sonrası, tam da başlamam gereken gün, yani 1 Aralık Çarşamba günü yeniden açıldığında Melissa bunu “kader” olarak adlandırdı. Karlar anayolların kenarlarına minik dağlar gibi toplanınca otobüsler yeniden çalışmaya başladı. Fakat Melissa annelik görevini son derece ciddiye aldığından, bu karlı ve kaygan yollardan Delaney’in –dolayısıyla bizim de– geçmesine gönlü razı olmadığı için üçümüzü arabayla okula götürdü.

“Önce kızları liseye bırakalım, böylece Jenessa’yı yeni sınıfına yerleştirmek için daha fazla zamanımız olur.”

“Carey için endişelenme anne,” diyor Delaney ön koltuktan arkasına dönüp bana bakarken. Yüzünde tatlı bir ifade var. “Ben onu tanışma ve duyuru salonuna götürüp herkesle tanıştırayım.”

Melissa sinyal verip sağa dönerken gergin görünüyor. Okul otoparkının içinden geçip ön kapının önünde duruyor.

“Ben Carey’in kaydını geçen hafta yaptırıp tüm evrak işlerini hallettim. Gerisiyle ilgilenebileceğinden emin misin, Delly?”

“Tabii ki eminim. Kendine saygısı olan hiçbir lise öğrencisi tanışma ve duyuru salonuna velisiyle gelmez.”

Binayı incelerken ne konuştuklarına dikkatimi veremiyorum bile. O kadar büyük ki, doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi kırıp yeniden bakıyorum. *İçinde kaybolursam beni haftalarca kimse bulamaz*, diye düşünüyorum.

“Kesinlikle eminsin yani?” diye tekrar ediyor Melissa saatine bakarken.

“İkimiz de eminiz.” Delaney kolunu Melissa’nın boyuna dolayarak onu öperken stresten sıktığım dişlerim sızlıyor. “Birbirimize göz kulak olabiliriz. Kardeşlerin öyle yaptığını sen söylememiş miydin? Şu anda senin Jenessa’yla ilgilenmen daha önemli. Öyle değil mi, Carey?”

Boğazımdaki düğümü yutup başımı sallıyorum. Melissa dikiz aynasından bana bakarken yüzüme zoraki bir gülümseme konduruyorum.

“Sorarlarsa Bayan Haskell’in raporları iki hafta evvel gönderdiğini ve Carey’in ofise gitmesine gerek olmadığını söyle.”

“Sonra da direkt tanışma ve duyuru salonuna geçeriz. Hadi, Carey.”

Melissa en az benim kadar şüpheli görünüyor ama saatine bir kez daha bakınca bir an önce buradan gitmesi gerektiğinin farkına varıyor.

“Pekâlâ. Sana güveniyorum, Delly. Carey’i tanışma ve duyuru salonundan sonra sınıfına götürürsün.”

Melissa bana dönüp, “Gör bak, gün sonunda kendini zaten yıllardır burada okuyormuş gibi hissedeceksin,” diyor.

Arabadan inip de buzlu asfaltta ayağım kayınca Delaney kıs kıs gülüyor. Keman kutumu sımsıkı kavrarken bu lanet olasıca kutuyu kendime neden boş yere yük ettiğimi merak ediyorum. Tam bir ahmak gibi görünüyormuş olmalıyım. (Bu, annemin benim için kullandığı bir kelime.) Delaney’in beni tanımlamak için nasıl bir kelime kullanacağını merak ediyorum. Muhtemelen “ahmak”tan farklı ama onunla aynı anlama gelen bir şeyler olur. Ness’e sarılıp öpmek için bile zamanım yok. Çünkü Delaney kolumdan çekiştirip duruyor.

“Her şey çok iyi olacak, Ness. Sana söylediklerimi unutma. İyi bir kız ol ve eğlenmene bak.”

“Evet evet, neyse ne,” diyor Delaney, Melissa’ya el sallayarak arabadan çıkarken. “Eğer biraz hızlanmazsan ikimiz de geç kalacağız.”

Araba gözden kaybolana kadar arkasından izliyorum. Tam o anda arkamda başka bir arabanın kornası çalınca neredeyse korkudan aklım çıkıyor. Hemen kaldırıma çıkıyorum. Delaney parmağıyla göğsümü dürterek, “Unutma, sen Carey Blackburn’sün, Benskin değil. Anladın mı?” diyor.

Bu benim için hatırlaması güç bir şey değil. Zaten ormandan beri Carey Blackburn’üm.

Aziz Joseph, lütfen bugün kız kardeşime göz kulak ol. Diğer kızların ona karşı nazik olmasını ve arkadaş edinmesini sağla. Lütfen, bugün bolca gülümsediği bir gün olsun. Yaşamı şu ana dek zaten yeterince zordu.

Duamı fasulyelerin hatırına kabul et.

Derin bir nefes alıp omzumu acıtan sırt çantasının kayışının yerini değiştiriyorum. Keman kutumun da annemin yapıştırdığı bir kayışı var. Alaycı sözcüklerine ve öfkeli nefes alış verişlerine hazır bir şekilde Delaney'e dönüyorum.

Oysa o çoktan gitmiş bile.

Başımdaki tepesi püsküllü, yün şapkayı çıkarıp palto-
mun cebine sokuşturuyorum. Tepesindeki püskül bana fi-
lizlenmiş taze ağaçları hatırlatıyor. Şapkayı çıkarınca saç-
larımın nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Bu sabah şapka
takmadan çıkan Delaney'in düzgün bukleli saçlarını düşü-
nüyorum.

Gizlice dudağımla burnum arasındaki ıslaklığı siliyo-
rum. Şekil verilmemiş ama temiz saçlar, parlak bir yüz ve
ikinci el olduğunu bağırان bir keman kutusu... Delaney
haklı. Durumum son derece ümitsiz.

*Artık kendini topl. Tek yapman gereken birine nereye
gitmen gerektiğini sormak. Ne oldu sana böyle? Orman ge-
celeri buradan çok daha kötü.*

Ön kapıdan birbirlerine dirsek atıp gülerек geçen bir
grup oğlanı takip ediyorum. İçeri girince duvarın hemen
önünde bulunan; içi heykeller, kupalar ve plaketterle dolu
cam büfe dikkatimi çekiyor. Tıpkı bir ayna kadar temiz olan
camda kendime bakıyorum. Yanaklarım pembe pembe ol-
muş ve ağzım Rönesans melekleri gibi O şeklinde açılmış.

Ya da balık dudağı da diyebiliriz. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkunuyorum.

Uzun koridor sağa ve sola ayrılıyor. Cam büfenin her iki yanında merdiven boşluğu var.

“Yürüsene. Yolu kapatıyorsun.”

Boyundan bosundan ve ses tonundan üst sınıf olduğu anlaşılan bir oğlan hızla kalabalığı yararak yanımdan geçiyor. Yüzlerce farklı yüz üzerime üzerime gelirken bir adım geri çekiliyorum. Delaney’i iki sebepten ötürü bulduğum yerde öldürebilirim: Bir, beni okulun ilk gününde “başından savdığı” (bu onun kullandığı bir ifade), iki, bu durumdan hoşlansam da hoşlanmasam da şu an tanıdığım ve ihtiyaç duyduğum tek kişi olduğu için. Bir sürü insan arasında Barbie bebeği gibi yüzlü ve kasıntı duruşlu Delaney’i arıyorum.

İçler acısı; bu da benim kelimem. Fakat eminim ki benim ihtiyaç duyduğum tek kişi olduğunun o da farkında.

Bir sürü tuhaf yüz.

Vahşi hayvanlar ve insanlar gibi bakışıyoruz. Yalnız sorun şu ki şu an kimin vahşi hayvan kimin insan olduğu belli değil.

Bir sürü yüz.

Sabah yediklerim ağzıma doğru gelmeye başlayınca zorla yutkunup kendi kendime annemin ses tonuyla konuşuyorum.

Kusarsan sonsuza kadar adın Kusmuklu Kız olarak kalır. Canlan biraz!

“Kayıp mı oldun?”

Benimle konuşan kişinin yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama midem o kadar kötü ki onu çift görüyorum. Derin derin nefes alıp kendime gelmeye çalışıyorum.

Bir erkek! Bir erkek benimle konuşuyor.

“Be.. Ben... Kaybolmuş gibi mi görünüyorum?”

Gülümsüyor.

“Aslında evet. Suratında o şaşkın ve yeni öğrenci ifadesi var.”

Az evvel camdaki yansıamamı düşünüyorum. Gözleri bir sülün kuşunun gözlerinden bile büyük olan o kızı. Çocuğun ses tonu sakın gibi. Bu beni rahatlatıyor. Sonra dengemi sağlamam için dirseğimden tutarak bana sırtıyor.

“Nereye gidiyorsun?”

“İkinci sınıf öğrencisiyim,” diyorum zorla kelimeleri bir araya getirip. “Ve nereye gitmem gerektiği konusuna hiç fikrim yok.”

“Hangi tanışma ve duyuru salonunda olman gerektiğini biliyor musun?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Öğretmenin adı ne?”

Bunu biliyorum.

“Bayan Hadley,” diyorum. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Geçen yıl onun salonundaydım. Gel. Ben seni götürürüm.”

“Ama bu durumda sen geç kalmaz mısın?”

“Sen,” diyor gözleri Nessa’nın hınzırlık yaptığı zaman-

lardaki gibi parlayarak. “Sen benim geç kalma bahanem olacaksın. Hem de gayet geçerli bir bahane.”

Hiç bana sormadan sırtımdaki çantayı alıp kendi sırtına atıyor. “Kemanını unutma.”

Keman kutusunun kayışını sımsıkı kavrayıp arkasından onu takip ediyorum. Yanımızdan geçen bazı öğrenciler ona ya el sallıyor ya da gülümsüyor.

Keman kutusunun kenarını yanlışlıkla çarptığım göz-lüklü bir kız, “Önüne bak!” diye beni uyarıyor.

“Affedersin,” diye mırıldanıyorum. *Bu hantal şeyi neden yanımda getirdim ki?*

Yalnızca birkaç öğrencinin kaldığı koridorda, başımın üzerindeki zil çalmaya başlayınca ürkek bir tavşan gibi sığıyorum.

“Uyarı zili. Endişelenme. Neredeyse geldik.”

Tıpkı Bücür’ün Nessa’yı takip etmesi gibi ben de önümdeki çocuğu takip ediyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor. Tam kapıyı geçecekken kolumdan yakalıyor.

“Senin salonun burası. Sondan ikinci. Bu şekilde hatırlayabilirsin. Bayan Hadley sınıfa alışman için yardımcı bir arkadaş görevlendirecektir. Genellikle böyle yapar.”

Elini uzatıyor. “Ryan Shipley, alt sınıflar başkan yardımcısı, yolunu kaybetmiş ve şaşırmışların kurtarıcısı.”

Elini sıkıyorum. Bana, bir şey bekliyormuş gibi bakmaya devam ediyor.

“Selam, Ry!”

“Selam, Travis.”

Orada öylece put gibi hareketsiz bekliyorum.

Ben bir tepki vermeyince, “Carey Blackburn, öyle de-
ğil mi?” diyor benim yerime.

Sanki ormanda esen rüzgâr buz tutmuş ağaçları çatırda-
tıyormuş ya da kemiklerim birbirine vuruyormuş gibi hisse-
diyorum. Büyükanнем bu hisse “birisi mezarında yürüyor-
muş” gibi derdi.

Sonra elimi bırakıyor. Ona adımı nereden bildiğini sor-
mak istiyorum ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyor.

“İyi şanslar, Carey,” dedikten sonra, dudakları Nes-
sa’nın meyve suyu içtikten sonraki haline –tabii ki pembe-
benzeyen, kapıdaki kadına sırtıyor.

“Sen dersine geç kalmadın mı, Ryan?”

“Evet, ama bir bahanem var: Bu yeni kızı sizin ma-
haretli ellerinize bırakmak için kendimi feda ettim,” diyor
bana göz kırparak.

Konuşmalarını dinleyip, kadının sesindeki şefkati ve
çocuğun tüm dikkatini ona vermesini zihnimin bir köşesine
not ediyorum. Sonra gözlerimi hiç kaçırmadan çocuğu izli-
yorum. O, dokunmak bir yana konuştuğum ilk erkek. Uza-
nıp saçına dokunmak istiyorum. *Acaba erkeklerin saçları
kızlarınkinden farklı mı?* Yüzü hoşuma gidiyor. Yüzünden
aynı anda hem bulutlar hem de güneş geçiyor gibi.

“Himm, evet bu geçerli bir bahane ama senin bahane
bulma konusundaki maharetini de biliyorum, Bay Shipley,”
diyor bana yandan, uzun bir bakış atarak. Buraya geldiğim-
den beri insanlar sanki kendilerini bundan alamıyorlarmış

gibi uzun uzun bana bakıyorlar. Sonra başını hafifçe yana eğip bakışlarını Ryan’a çeviriyor. Tebeşirli parmağını havaya kaldırıyor.

“Eminim ki burada bir kahramanlık hikâyesinden fazlası vardır. Şimdi hemen tabanları yağlasan iyi olur.”

Masasına giderek sarı bir kâğıt üzerine bir şeyler karalayıp Ryan’a uzattıktan sonra, “Şimdi gazla bakalım,” diyor.

“Siz zor bir kadınsınız, Bayan Hadley,” diyor Ryan bu kez ona göz kırparak.

“Gazla dedim!”

Koridoru koşarak geçip merdivenlerin önünde kayarak durduktan sonra basamakları ikişer ikişer çıkıyor.

Bayan Hadley yüzünde ciddi bir bakışla, “Ve sen?” diyor.

“Carey Blackburn.”

“Ah, evet, Carey. Seni bekliyorduk.”

Kapının eşiğinden içeriye bakınca birkaç kızın kıkırdayıp fısıldadığını görüyorum. Ortalarında duran Delaney kaşlarını çatmış içeri bakıyor.

“Ryan Shipley iyi çocuktur,” diyor yüzümü inceleyerek.

Onaylayarak başımı sallarken boynuma doğru bir sıcaklık yayılıyor.

“Delaney Benskin de aynı fikirdedir eminim.”

Arkamı dönüp delici gözlerini üzerime yapıştırmış olan Delaney’e bakıyorum.

“İçeri gir de kendine oturacak bir yer bul,” diyor Bayan Hadley elini sırtıma koyup içeri doğru beni yönlendirirken. Ryan’ın tuttuğu dirseğim hâlâ sıcak. “Yerlerinize oturun da sizi bilgilendireyim.”

Delaney'e en uzak olan sıraların arasından başımı eğerek yürüyorum. Kendimi rayların üzerinde yürümeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Keman kutum bacaklarımın arasına takılıp da düşmekten dişlerinde metal şeyler olan kızın sırasına tutunarak kurtulunca kıkırdamaları duyuyorum.

Kendime arka köşede, ağaç kovuğu gibi güvenli bir yer buluyorum. Keman kutumu sıramın arkasına asıp çantamı da yere koyuyorum. Çantayı Ryan'dan ne zaman geri aldığımlı hatırlamıyorum bile.

"Delaney geçen yıl Ryan'dan hoşlanıyordu ama Ryan popilerle takılmayı hiç tercih etmez."

Bunları söyleyen kişi hafta sonu televizyon programlarında dans edip perende atan kızlara benzeyen, ufak tefek bir kız.

"Popi mi?"

"Popüler tipler. Ryan'ın kendine has bir tarzı vardır. Astronomiyle ilgilendiğini biliyorum. Geçen yıl meteor yağmurunu izlemek için kendi teleskopunu bile yaptı! O deneyimin ha-ri-ku-la-de olduğunu söylemişti."

Gül gibi pembe yanaklarını, karamel rengi çillerini, ben buradayım diye bağırın kızıl saçlarını ve şimdiye dek gördüğüm en açık tenli insan oluşunu zihnimin bir köşesine not ediyorum. Jenessa'dan çok da büyük görünmüyor ama aynı sınıftayız.

"Sen Carey olmalısın," diyor. "Bayan Hadley sınıfa geleceğini söylemişti. Ben Courtney Macleod, sınıfımıza alışman için sana yardımcı olacak öğrenciyim. Fakat bana özel

durumumdan ötürü ‘Pixie’ derler,” diyor eliyle boş ver anlamında bir hareket yaparak. Bu haliyle minik bir periye benziyor. “Ayrıca Tennessee’nin on iki yaşındaki en zeki kızı olmak gibi bir şanssızlığım var. Ya da belki de en kısa da diyebiliriz. Tam olarak hatırlayamıyorum.”

Söylediklerine kıkırdıyorum. Onu görür görmez sevdim.

“Carey Blackburn,” diye fısıldıyorum Ryan gibi elimi uzatarak. “On dört yaşındayım ama sınavda on yedi yaşındaki biri gibi skor yaptım. O yüzden bana sınıf atlattılar.”

Bu durumundan çok memnun olduğumu ve aynı durumu benim de deneyimlediğimi ona söylemiyorum.

Courtney sırtıyor. “Bizim gibi ineklerin birbirlerini desteklemesi gerekir. Tabii ki *inek* kelimesini olumlu mana da kullanıyorum. Bu durumun bir diğer artısı da Delaney’in benden nefret etmesi diyor,” hınzırca gülümseyerek.

Pixie bana bakarken sesi gittikçe canlılığını yitiriyor.

Yüzümde bir şey mi var? Farkına varmadan tuhaf bir şey mi yapıyorum?

“Ne oldu?” diye soruyorum fısıldayarak.

“Affedersin. Kaba olmak istemezdim ama sen dergiler dışında gördüğüm en güzel kız olabilirsin. İnsan bakmaktan kendini alamıyor. Baksana. Herkesin gözü sende.”

Başımı kaldırıp üzerimdeki bakışları fark edince küçülüp sırt çantamın içine saklanmak istiyorum. Delaney’in arkadaşları hemen bakışlarını kaçırıyor. Delaney ise öfkeyle soluyor.

“Bu duruma alışkın olmalısın. Bahse girerim hayatın boyunca insanlar gözlerini dikip sana bakmıştır.”

Belli belirsiz gülümsüyorum.

“Lezbiyen filan değilim,” diye ekliyor hemen. “Yalnızca güzelliğinin farkına varmamak imkânsız.”

Lezbiyen mi? Ne demek istedi? Bunun ne anlama geldiğini daha sonra Melissa’ya sormak için zihnimin bir köşesine not ediyorum.

Bayan Hadley bize bakarak sesli bir şekilde boğazını temizledikten sonra yeniden diğer öğrencilere dönüyor.

“Evet, millet. Lütfen, Carey Blackburn’e hoş geldin deyin.”

Şu anda tüm gözler bana bakıyor. Delaney ve arkadaşları ise ilgilenmiyormuş gibi yapıp defterleri, kalemleri ve kitaplarıyla ilgileniyorlar.

“Evet, arkadaşlar. Carey, burası tanışma ve duyuru salonu. Ayrıca İngilizce derslerini de bu sınıfta alacaksınız. Kitapların yanında mı?”

Fısıltılara aldırmadan çantamdan *Kış Masalı*’nı çıkarırken o gerginlikle titreyen ellerimdeki kitabı yere düşürüyorum. Kızlar kıkırdıyor. Pixie ayağıyla kitabı benim tarafıma doğru itiyor. Eğilip ön kapağında Pixie’nin asker botunun tozu kalan kitabımı alıyorum.

“Evet,” diyor Bayan Haskell. “Delaney, lütfen en son kaldığımız yerden devam et.”

Okurken ses tonunda evde bize karşı kullandığı drama ya da sıkıntıdan eser yok. O okurken ben de yere dökülen kitaplarımı çantamın içine iteliyorum. Bu sırada öğle yemeğini de sıkıştırıyorum ama buna aldırdığım bile yok. Pixie başını uzatıp çantama bakıyor.

“Kimse sana kilitli dolapları kullanabileceğini söylemedi mi?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Ona kilitli dolaplar hakkında hiçbir fikrimin olmadığını söyleyemiyorum. Bahse girerim Delaney ve nedimleri buna çok gülerdi.

“Ben sana dersten sonra gösteririm,” diyor.

Kitabımı önüme alıp takip ediyormuş gibi yapıyorum ama sayfanın üzerindeki kelimeler buğulanıyor. Uzun tepe lambalarının sarı ışığına alışmaya çalışıyorum. Sanki duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissediyorum. İnsana ait tüm kokuları, nefes, saç, parfüm, sakız ve hatta sigara kokusunu bile soluyorum. *Nefes alamıyorum*. Kendimi Nessa’nın paslı kafesin içine sıkışmış sincapları gibi hissediyorum.

Gözücuyla Pixie’ye bakıyorum. Gözlerini kapatıp *Kış Masalı*’nın sözlerini Delaney’le birlikte ezberden söylüyor. Shakespeare adındaki yazarı çok sevdiği o kadar açık ki. Shakespeare’in kelimeleri benim için yabancı bir dil gibi. *Benim* haricimde herkesin anlayabildiği bir dil.

“Sen de Perdita’yı çok sevmiyor musun?” diyor tek gözünü açarak. “Anthony Frederick Augustus Sandys’in tablosunu gördün mü? Tıpkı benim gibi kızıl saçlı resmetmiş.” Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Hermione, bir keresinde Antigonus’un rüyasına girip, ‘Çocuğuna Perdita adını ver,’ diyor. Bu, ‘kayıp’ ya da ‘kayıp kız’ anlamına geliyor. Bebeği bir deniz kıyısına bırakıyorlar. Sonra bir çoban onu bulup büyütüyor. Zaman içinde kızın Sicilya prensesi olduğu ortaya çıkıyor. İnanabiliyor musun? Yıllar sonra aslında bambaşka biri olduğunu öğreniyor.”

Fasulyeler prensesi. Tıpkı benim gibi.

“Tablo benim evdeki kitabımda var. Bir ara getireyim, sen de gör.”

“Teşekkürler, görmek isterim.”

Hiç kimse bana bazı şeylerin en az beklediğin zaman, yani bir planın, haritan olmadan ya da Aziz Joseph’e dua etmeden bile gerçekleşebileceğini söylemedi.

Bir arkadaş. Artık bir arkadaşım var.

Bu kez kulağıma Melissa’nın sesi geliyor.

İyi şeyler, onlara bir şans veren insanların başına gelir.
Tek yapman gereken bir şans vermek.

Dersten sonra Pixie’nin arkasından ofise gidiyorum. Parmak uçlarında yükselip tezgâhın arkasını görmeye çalışıyor. Avucuyla metal bir zile üç kez basıyor. Sonra da iç çekerek bana dönüyor.

“Topuklu giyme konusunda annemin başını yememi anlayabiliyorsun, değil mi? O ise benim çok hızlı büyümeye çalıştığımı düşünüyor. Benim tek istediğim ise tezgâhın arkasını görebilmek.”

Annem olsa, *ilginç ama zor biri*, derdi.

“Courtney Macleod. Senin için ne yapabilirim?”

Delaney’in “süper havalı” olarak adlandıracağı şık bir kadın tezgâha doğru yaklaşıyor.

Bacaklarını saran uzun, siyah çizmelerine imrenerek bakıyorum.

Keşke benim de öyle çizmelerim olsa.

Pixie beni göstererek, “Bu Carey Blackburn. Bir dolap formuna ve kilitli dolaba ihtiyacı var.”

Kadın kısa bir süre bana baktıktan sonra kendini toparlayıp boğazını temizliyor.

“Ah, evet, şu yeni kız. Bay Alpert geleceğini söylemişti, Carey. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini uzatıyor. Bu kez gözünü dikip bakan ben oluyorum. Tırnakları mücevher gibi görünüyor. Uzun, kare ve açık pembe boyanmış tırnaklarının uç kısımlarında ince, beyaz çizgiler var.

“Tanıştığımıza memnun oldum, efendim,” diyorum elini dikkatle tutup sallarken.

Pixie, “Bay Alpert müdürümüzdür. Başını derde sokmadığın sürece hiç de ürkütücü biri değildir,” diye açıklama yapınca tezgâhın arkasındaki kadın gülümsüyor. Courtney’i tanıyıp sevdiği gayet açık.

“Bu doğru,” diyor Courtney’i onaylayarak. “Ama ikiniz de bana sorun çıkaracak türden öğrenciler gibi görünmüyorsunuz.”

“Hayır efendim.”

“Zaten yeterince dikkat çekiyorum,” diyor Pixie elini sallayarak.

“Ben Bayan Phillips bu arada. Bay Alpert’in sekreteriyim. Herhangi bir sorun olursa ya da herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız geleceğiniz kişi benim.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Çok nazik, değil mi? Sınıfımızdaki kızlara hiç benzermiyor. Del gibi şey değil...”

Bayan Phillips’in kaşları çatılınca Pixie hemen savunmaya geçiyor.

“Aslında demek istediğim...” diyor duvardaki saate bakarak. “Hiii, ileri seviye fizik dersine *yine* geç kalacağım. Sonra konuşuruz, hanımlar!”

Hızla koşarak kapıdan çıkınca, insanın aklında çizgili çorapları ve neredeyse kendisi kadar büyük sırt çantası kalıyor.

“Dolap numaran, kilidin ve şifren burada.”

Bayan Phillips bir kâğıt parçasını ve soğuk, metal bir kilidi bana uzatıyor.

“Dolaba herhangi bir kaçak eşya koyamazsın. Aksi takdirde dolabını arama otoritesine sahibiz. Yani reçetesiz herhangi bir ilaç, silah, yasadışı maddeler, uyuşturucu hazırlamak için kullanılan eşyalar ya da uygunsuz materyaller bulunduramazsın.”

“Pekâlâ, efendim.”

Gayet tatmin olmuş bir halde bana bakıyor. Kilitli dolabı tam olarak ne için ve nasıl kullanacağımı hâlâ bilmiyorum.

“Burada herhangi bir sorun yaşayacağını sanmam, Carey. Yalnızca derslerine zamanında gir ve öğretmenlerini dinle.”

Sonra bana ufak, sarı bir kâğıt parçası uzatıyor.

“Bu geç kâğıdın. İkinci derse geç kaldığın için derse girerken öğretmenine bunu gösterebilirsin.”

Sonra ders programına bakıyor.

“Ekonomi dersi. İkinci katta, sağ taraftaki ilk kapı. Büyükle merdivenlerden çıkıp hemen sağa dönünce bulabilirsin.”

“Pekâlâ, efendim.”

“Ayrıca,” diyor beni koridora kadar geçirirken. “Birçokumuzdan bu kadar çekinmene gerek yok.”

Benim gibi ormanda yetişen bir kız bile kalabalık ergenlerin arasına giren yeni biri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilir. Yemekhanenin cam kapılarının ardından içerideki yuvarlak masalara bakarken burnuma yemek kokuları geliyor. İnsanlar masaların etrafında toplanırken çatal kaşık sesleri sohbet, müzik ve kahkaha seslerine karışıyor. Bu görüntü bana avladıkları hayvanın etrafında neşeyle toplanan kurt sürüsünü hatırlatıyor.

Bu sabah Delaney’le aramda geçen konuşmayı hatırlıyorum.

“Yemeğini kesekâğıdına mı koyuyorsun?”

“Neden koymayayım?” diyorum.

“Amm eziksin.”

Melissa arabanın motorunu çalıştırmış, ısınmasını bekliyor. Delaney yirmi dolarlık bir banknotu yüzüme doğru sallayarak. “Medeni dünyada öğle yemekleri bununla yenir,” diyor

Paraya bakıyorum. Daha önce hiç yirmi dolarlık banknota dokunmamıştım ama bir keresinde annemin içine uyuşturucu sararak içtiği beş dolarlık banknot görmüştüm. Fakat

rulo haline getirdiği için üzerinde ne resmi olduğunu hatırlamıyorum.

Yirmi dolar. Yirmi dolar benimle yarım saat geçirmek demekti. Annem önce yirmi doları alır, sonra şişman parmakları olan adamlar karavana girip kapıyı arkalarından kapatırlardı. Üzerimi çıkarmaktan nefret ediyordum. Hava o kadar soğuk olurdu ki nefes verirken ağızımızdan dumanlar çıkardı.

“Hiçbir şey bildiğin yok, Blackburn, hiçbir şey. Öğle yemeğini yanına al da ilk günden ezik lakabını hak et. Sakın benim yakınımda bir yere oturma. Anladın mı?”

Ona dik dik bakıyorum. Tam bir şeyler daha söyleyecekken gözleri ayaklarıma takılıyor.

“Annem sana bir sürü yeni ayakkabı aldı. Neden hâlâ şu eski şeyleri giymekte ısrar ediyorsun?”

“Çünkü canım öyle istiyor.”

Jenessa'yı ve başparmağını düşünüyorum. Kendimi ve kemanımı. Kendimi ve ayakkabılarımı. Ayakkabılarım Delaney'i öfkeliendiriyorsa bu hoşuma bile gider.

Yemekhaneye hiç girmemeye karar veriyorum. Sesler, insanlar, görüntüler ve kokular beynimin içinde zonkluyor sanki. O an içinde akçaağaçlar ve taş banklar olan çorak, soğuk ama kuru bahçeye açılan kapıyı fark ediyorum. Yanıma kemanımı koyup oturuyorum. Bir süre ben ona bakıyorum, o da bana.

Arada sırada koridordan geçen birkaç öğrenci cam pencerelerden bana bakıyor. Bunun haricinde etrafta kimse yok.

Biraz sıcak tutsun diye şapkamın üzerine oturup sabah olan biteni yeniden zihnimden geçiriyorum. Pixie'yi yeniden görmeyince iyice moralim bozuluyor ve en sonunda sırık gibi uzun boylu bir kıza beni dolabıma götürüp götüremeyeceğini soruyorum. Dolaplar çok pratik. Kitapları sırt çantasına yığmak yerine ders olduğu zaman dolaptan almak çok daha kolay.

Delaney ve arkadaşlarını sırtlarında kütük gibi bir çanta taşıırken görmek imkânsız.

Delaney'le ortak aldığımız iki ders var. İngiliz edebiyatı ve Amerikan tarihi. O derslerde de arkadaşlarıyla birlikte benden köşe bucak kaçıyor zaten.

“Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş,” derdi annem. Söylediği burada da geçerli.

Aldığım nefesi uzunca geri veriyorum. *Orman, dünyanın geri kalanından çok uzakta, kendince oldukça rahat bir yerdi,* diye düşünüyorum. İnsanlarla dolu bu modern dünya o kadar hızlı, gürültülü ve yoğun ki. Her zaman yapacak bir şey var ama hiçbirisi o kadar da önemli değil. Bazı akşamlar bu dünyanın kargaşasına ve gürültüsüne alışamayıp aspirin aldığım çok oldu.

Kendine has, güzel bir kuyruğu olan sinekkuşunun buz saçağının üzerine konmasını izliyorum. Nessa bir keresinde ormandayken kanadı kırılan bir sinekkuşunu iyileştirmişti. Yavru kuşun ipek gibi tüyleri gri ve kahverengi karışımıydı, karın kısmında da tatlı bir sarılık vardı. O dayanaklı ve güzel yarattığın bizi buralara kadar takip etmiş olabileceğini hayal ediyorum.

Ciiiiik ciiiikk.

Kuş, sanki kendi kendine bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Kemanımı kutusundan çıkarıp çıkardığı sesi taklit etmeye çalışıyorum.

Ciiik. Ciiik ciiiik.

Ness daha ufakken, başımı kemana dayadığımda çenemin altında oluşan, mor renk sertliği incelemeyi sever, onu yıllarca keman çalma sonucunda açan bir “mor çiçek” olarak adlandırır.

Gözlerimi kapatıp Vivaldi’den *İlkbahar*’ı çalmaya başlayınca sinekkuşu bile durup dinliyor. Notalarımı eski evimize, ormana, üzerinde çiğ düşmüş ağaç dallarına, yerlere dökülmüş yapraklara, buz gibi ayaza ve Obed Nehri’ne gönderiyorum.

Bazı günler ormana duyduğum özlem o kadar yoğun oluyor ki kalbim iki parçaya ayrılmışçasına nefes bile alamıyorum. Öğle yemeğine, koridordan geçen öğrencilere ve dışarıda yalnız başına keman çalan bu tuhaf kıza kıkırdayan kızlara aldırmadan Brahms’tan *G Majör, Sonata 1*’i çalmaya başlıyorum. Yayım tellerin üzerinde dans ederken gözlerimi kapatıp annemin öğrettiği gibi ezbere çalışıyorum. Gözyaşları yanaklarıma doğru süzülüyor. Sanki notalar, gün ışığının ardına saklanmış yıldızlara ve Aziz Joseph’e kadar ulaşmış gibi hissediyorum.

“Vay canına! Bravo!”

Sesi duyunca neredeyse kemanımı elimden düşürüyö-

rum. Kapıdan çıkıp eldivenleri tek elinde, yeni durmuş karrın ardından ışıldayan Obed güneşı gibi parlayan gözleriyle bana bakıyor.

“Vay be. Ayrıca bu sabah arkandan ‘Sakar Carey’ demeleri de boşuna değilmiş.”

Yüzümü kuruladığımı görmemesini umut ederek, “Öyle mi diyorlar?” diyorum. “Neyse, daha kötüsü de olabilirdi.”

Yayımı indirip kemanı kucağıma alıyorum.

“Çalarken sanki başka bir dünyadaymışsın gibi görünüyordun.”

Kızarıyorum ama gözlerimi kaçırmıyorum. *Ryan Shipley*. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum ama neden böyle olduğunu anlamıyorum.

Bir şey söyle.

“Üşümüş gibi görünüyorsun,” diyorum dişlerim birbirine çarparken.

“Bekle,” diyor uzaklaşarak.

Birkaç dakika sonra kolunda kalın bir paltoyla geri geliyor. Üzerine giymesini bekliyorum ama o, kendisi giymek yerine paltoyu benim omzuma doğru atıyor.

Yanıma oturduğunda kalbimin atışı hızlanıyor. *Bana ne kadar da yakın*. Pixie’nin onun hakkında söylediklerini düşünürken yanaklarım yanıyor. *Soğuktan*, diyorum ama buna kendim bile inanmıyorum.

“Sen gerçekten çalabiliyorsun, yani vay be!”

Bir buz saçağı arkamıza düşüyor.

“Sahi burada yalnız başına ne yapıyordun?” diye soruyor sanki beni aramış da bulamamış gibi.

Beni mi arıyordu acaba?

“Keman çalıyordum.”

Kahkahalarımız duvarların arasında yankılanıyor.

“Böyle çalmayı nereden öğrendin?”

Melissa tarafından övüldüğü zamanlarda Jenessa’nın yaptığı gibi gülümsüyorum. İyi olduğumu hep biliyordum çünkü yeterince pratik yapmıştım. Fakat insanların bu kadar abartması beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyor.

“Annem orkestrada kemancıydı. Dört yaşımdayken bana keman çalmayı öğretti ve ben de çok sevdim. Bu yete-
neğin genlerimizde olduğunu söylerdi.”

“Böyle çalabiliyorsan gerçekten öyle olmalı.”

Sinekkuşu başını saçakların arasından uzatıyor.

Cik cik ciik.

İkimiz de başımızı yukarı kaldırıyoruz. Kuşun cıvılda-
masına kemanımla cevap veriyorum.

Cik ciik. Ciiik.

“Bir yerlerde çalmalısın. Yani insanların seni dinleye-
bileceği bir yerde.”

İkimiz de sırtıyoruz. Ben sırtıtmaktan kendimi alamıyo-
rum. Bayan Hadley’in Delaney hakkında söylediklerini dü-
şündükten sonra bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum.

“Kız kardeşim ve annem haricinde kimse için çalmadım.”

“Ciddi olamazsın.”

Göğsüm sinekkuşunun göğsü gibi inip kalkarken ba-
şımı sallıyorum. Sonra annemi düşünüyorum. Uyuşturucu
etkisi altındaki annemin kemanı çalarken elinden düşürme-

sini, benim hızla atılarak tam düşeceği anda kemanı yakalamamı hatırlıyorum. *Müzik onu kurtaramadı.* Delaney'in yirmi dolarlık banknotunu, elli dolarla neler yapılabileceğini, annemin dışsöz yüzünü ve adamlara benden istedikleri şeyi yapmak yerine keman çalıp çalamayacağımı sorduğum zamanları hatırlıyorum.

“Onların istedikleri o değil,” demişti bir keresinde başını sallayarak.

Ryan beni asla anlayamaz. Ben de asla açıklayamam zaten.

“Lütfen, kimseye söyleme,” diyorum zar zor. Titriyorum ve buna engel olamıyorum. “Burada duydukların aramızda kalsın. Olur mu?”

Gözleri hayal kırıklığıyla doluyor. “Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şeylerden biri,” diyor başını sallayarak. “Sen bir dâhisin. Bu tip hünelerinin başkalarıyla paylaşılması gerekir. Aksi takdirde böyle bir hünere sahip olmanın ne anlamı kalır ki?”

Bir keresinde köşeye sıkıştırdığım geyiği, korkunun tüylerini diken diken etmesini düşünüyorum. Kendimden utanarak tüfeğimi indirmiştım. Gözleri tıpkı Nessa'nın konuşmayı bıraktığı gündeki gibi bakıyordu.

Kemana bu kadar dalmış olmasaydım daha erken duyabilirdim. Zamanında duyabilirdim.

“Lütfen, kimseye söyleme. Lütfen?” Gözlerime yaşlar doluyor. “Lütfen?”

Gözlerimden yaşlar süzülüyorken o şaşkın gözlerle bana bakıyor. *Lanet olasıca gözyaşları.* Ormanda neredeyse hiç ağlamazdım.

“Çok üzgünüm, Carey. Seni zorlamak istemezdim. Ben yalnızca... Ah, lanet olsun.”

Hemen, “Endişelenme,” diyorum onun sabah bana dediği gibi. Kendimi çabuk toparlıyorum ve bu halim beni bile şaşırtıyor. “Yalnızca alışmam ve idare etmem gereken çok fazla şey var. Her şey benim için o kadar farklı ki...”

“Açıklamak zorunda değilsin. Sen... O kadar güzel çalışıyordun ki ben sanki başka bir dünyaya gittim.” Eğilip omzuma hafifçe dokunuyor. “Affedersin.”

“Sorun değil. Ben yalnızca...” Yanaklarım yanarak ona bakıyorum. “Şu anda yalnızca uyum sağlamak istiyorum.”

Gözleri evin içinde çıtırdayarak yanan ateş gibi içimi ısıtıyor.

“Sen, Carey Blackburn, bu ortama asla uyum sağlayamayabilirsin. İnan bana,” diyor kaşmir gibi yumuşacık kelimeleriyle. “Hatta sağlamaman daha iyi. Ancak onların ‘Sakar Carey’ olduğunu düşünmelerine devam etmelerini istiyorsan...”

Gülerek, “Sanırım istiyorum,” diyorum.

“O halde sana engel olmam.”

Sonra cama yüzlerini yaslayarak ona seslenen iki çocuğun olduğu koridora doğru bakıyor. Ellerini, tıpkı Jenessa’yla ormanda yaptığımız gibi koltuk altlarına sokuyor. Bana baktıkça midemde tuhaf bir hissin oluşmasına engel olamıyorum.

“Ama biz onlardan daha iyisini biliyoruz, değil mi?” diyor göz kırparak.

Paltosunu ona geri uzatıyorum. “Daha iyisini biliyoruz.”

Karları ayaklarının altında gıcırdatarak uzaklaşmasını

izliyorum. Tam kapıdan girecekken tekrar arkasını dönüp gözlerini bana diyor. İçimdeki *gerçek* beni görebiliyor sanki.

Ciik ciik. Cık cık cık.

“Sonra görüşürüz, SC.”

Kapıyı açıp içeri giriyor. Bir dakika sonra da içeri giriş zili çalıyor. Soğuktan hissizleşmiş ellerimle kemanımı ve yayımı kadife kaplı kutuya yerleştiriyorum. Tonbalıklı sandvicimden üç ısırık alıp elma suyumun hepsini içtikten sonra sandvicin geri kalanına çöp kutusuna atıyorum.

Okulun ilk birkaç saatini atlattım.

Tıpkı ilk balık yakaladığım ya da ilk ateş yaktığım zamandaki gibi kendimle gurur duyuyorum.

Dâhi: sıra dışı yeteneklere sahip olan kişi.

Eve gider gitmez sözlükten “dâhi” kelimesinin anlamına bakıyorum.

“Bana tereyağını uzatabilir misin, Jenessa?” diyorum nazikçe.

Jenessa şeftalili pastasının üzerine bir küp tereyağı koymaya çalışıyor.

“İıııııı,” diyor Delaney burnunu kırıstırarak.

Nessa haftalarca güzel yiyeceklerle beslendikten sonra bile tıpkı annem gibi zayıf. Sanırım uzun boylu, esnek vücutlu ve güzel bir genç kız olacak. Gittiğimiz her yerde yetişkinlerle çocuklar gözlerini ondan ayıramıyor. Bizden. Pixie’den önce insanların bize ormanda büyüyen iki zaval-

lı olduğumuz ve bu nedenden ötürü dikkat çektiğimiz için baktıklarını düşünürdüm.

Tatlı Pixie.

Tereyağı hemen önünde durmasına rağmen Delaney dediğimi duymazlıktan geliyor.

Eliyle otur işareti yapan Melissa, “Dur,” diyor özür diler gibi bir ifadeyle bana bakarak. Melissa tereyağını Nessa’ya uzatırken Delaney de tabağındaki kuşkonmazları bir köşede toplayarak umursamazlığını sürdürüyor.

“Kocaman kalıbı yeme, yalnızca bir parça sür,” diyorum Jenessa’ya.

Bir küp tereyağı daha almak için uzanınca hayır anlamında başımı sallıyorum.

Bifteğin tadına bir türlü alışamadım. Güvercin, bıldırcın, sincap, geyik ya da tavşan etinden çok farklı bir tadı var. Gözümün önüne, elimde av bıçağımla, birtakım maharetli hareketlerle bir tavşanın boğazını kestiğim zamanlar geliyor. Babamın evinde henüz tavşan yemedik.

“Erkek arkadaşımız olması için kaç yaşında olmalıyız?” diye soruyor Delaney benim bulunduğum tarafa doğru yan gözle bakarak.

Öfkelenerek patatesimi ikiye bölüyorum.

“On altı,” diyor babam her zamanki ses tonuyla.

“Makyaj yapmak için?”

“On beş,” diyor Melissa. “Tabii abartmadan.”

Delaney zafer kazanmış gibi gülümsüyor.

Melissa ve babam aynı anda, “Neden?” diye soruyor.

“Herhangi bir nedeni yok,” diyor Delaney bana bakmaya çalışarak. “Yalnızca merak ettim.”

Birbirlerine bakınca Melissa omzunu silkiyor.

Ağzı meyveli pastayla dolu olan Delaney, “Anne, sen çok yoruluyorsun. Masayı toplama işini ve bulaşıkları bugün Carey’le biz halledelim mi?” diye soruyor.

Melissa çatalını masanın üzerine koyuyor. Tabağında yalnızca kenara doğru topladığı birkaç kek parçası kalmış.

“Bu çok güzel olur, benim yardımsever kızım.”

Onay almak için bana bakınca ben de razı olduğumu gösterir gibi gülümsüyorum. Bunu gösteremeyecek kadar utangaç olabilirim ama Melissa için her şeyi yapabilirim. Jenessa’ya yaptıklarından sonra onun hakkını asla ödeyemem.

Ness’e dönüyorum. “Televizyona geçmeden evvel dışlerini fırçalayıp ödevini yap, tamam mı?”

Ness uysal bir şekilde başını sallıyor.

Keyifli ruh halinden ve iştahının gayet iyi olmasından okulun ilk gününü iyi geçirdiğini anlayabiliyorum.

Melissa da aynısını söylüyor.

“Bugün Jenessa’nın öğretmeni Bayan Tompkins’le konuştum. Çocukların, özellikle de Jenessa’nın konuşma durumunu öğrendikten sonra, son derece sıcak davrandıklarını söyledi. Sınıftakilere, ‘Kim Jenessa’nın yardımcı arkadaşı olmak ister?’ diye sorunca hepsi parmak kaldırmış.”

Ness sandalyesinde sırtarak dinliyor.

“Sınıfın bir işaret dili projesi olacak. Böylece Jenessa’yla bağ kurabilecekler. Ne kadar düşünceli bir hareket, öyle değil mi?”

Melissa ağzını peçeteyle sildikten sonra masadan kalkıyor. Yanımdan geçerken omzuma sevgiyle dokununca okuldayken Ryan'ın omzuma dokunmasını hatırlıyorum.

Ness de Melissa'yı taklit ederek ağzını sildikten sonra sandalyesinden kalıp elini tutuyor. Şöminenin önünde heyecanla Nessa'yı bekleyen Bücür de kuyruğunu sallayarak arkalarına takılıyor.

Nessa halının üzerine kendini bırakınca kocaman av köpeği de neredeyse tüm vücudunu kaplayarak kucağına yatıyor. Annemin keman kutumun altına yapıştırdığı “ying yang” olarak adlandırılan siyah beyaz şekle benziyorlar.

Melissa eliş çantasını alıp akşam örgüsünü yapmak için içinden renkli iplerini çıkarıyor.

“Beş dakika Bücür'le oyn. Sonra banyo, dişler ve ödev,” diyor.

Nessa kıkırdayarak Bücür'le boğuşmaya devam ediyor.

Delaney dirseğiyle beni dürtünce, “Ahh. Buna gerek yoktu,” diyorum.

“Hepsini yalnız başıma yapacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?”

“Senin fikrindi,” diye homurdanıyorum.

Melissa'yla Nessa diğer odada, babam ise dışarıdaki hayvanları ve tavukları besliyor. Aydınlık mutfakta yalnızca ikimiz varız.

“Sen bulaşıkları getir, ben de sudan geçirip makineye yerleştireyim,” diye emrediyor.

Kımıldamadan ona bakıyorum.

“Anladın, değil mi? Sen bulaşıkları getir. Yoksa tüm akşamı burada geçirmek zorunda kalacağız.”

Ben tabakları ona ardı ardına verirken o da buharlı, sıcak suyun altında duruluyor. Hâlâ çeşmeden sıcak su akmasına şaşırmaya devam ediyorum. Buna sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

“Marie seni bugün Ryan’la bahçede gördüğünü söyledi.”

Yüzünü inceliyorum ama hiçbir ipucu bulamıyorum. Ryan yanıma oturduğunda kalbimin nasıl yerinden fırlayacakmış gibi attığını düşününce neredeyse elimdeki tabağı yere düşürüyorum.

“O tabaklara dikkat et. Hepsi büyük büyükannemin çeyizinden kalma. Evlendiğim zaman benim olacaklar.”

Delaney az önceki sözleri kendisi etmemiş gibi sert bir şekilde tabağı elimden çekiyor. Her zamanki gibi beni denediğini hissedebiliyorum.

“Senin yerinde olsam,” diye devam ediyor. “Ryan’a dikkat ederdim. Tam bir oyuncudur. Ayrıca üçüncü sınıfa gidiyor. Babanın bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyorum.”

Kışın ortasında derenin aldığı hali düşünüyorum: sessiz, üzeri sert buzla kaplı ve içine girilmez.

Dere gibi ol.

Bir ninni gibi yumuşacık kelimeleriyle kardeşimle konuşan Melissa’ya odaklanıyorum.

“Aziz Joseph’ten örgü yapman için sana şiş göndermesini isteyebiliriz. Öğrenmek ister misin?”

Bücür’ün ön patileriyle oynayan Ness mutlu bir şekilde başını sallıyor.

“Savunman ne?” diye soruyor Delaney.

Omzumu silkip ona başka bir tabak daha uzatıyorum. Ryan konusunu onunla tartışmayacağım. Zaten kendim bile üzerinde düşünmeye cesaret edemiyorum. Buğulanmış candan dışarıyı izliyorum.

Delaney parmağını buğulu cama uzatıp R harfi yaptıktan sonra yuvarlak içine alıyor. Sonra da yuvarlağın ortasından eğri bir çizgi geçiriyor.

“Ondan uzak dur, duydun mu?”

İnsanların bana ne yapacağını söylemelerinden hiç hoşlanmıyorum.

Hiçbir zaman hoşlanmadım, hoşlanmayacağım da.

“Yoksa ne olur?” diye soruyorum.

Bana ne yapabilir ki?

Delaney cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıyor. O an kan beynime sıcıyor. Onu tam burada öldürebilirim.

“Yoksa bu,” diyor, “okulun tüm duvarlarına yapışır.”

“O bana ait,” diyorum sesim çatlayarak. “Çabuk onu bana geri ver.”

Parlayan gözleriyle okumaya başlıyor.

Sayın yetkili,

Bu mektubu kızlarım Carey ve Jenessa Blackburn’le alakalı olarak yazıyorum...

Velayeti babasına verilmiş olan Carey’i onun izni olmadan kaçırdım.

Babasının adı Charles Beskin. Hakkındaki bilgiye Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Ulusal Merkezi’nden ulaşabilirsiniz.

Metamfetamin kullanımı ve bipolar bozukluğumdan ötürü kızlarımla artık ilgilenemiyorum. Onları Obed Vahşi ve Doğal Yaşam Parkı'nda duran bir karavanda bulabilirsiniz.

Ormanın doğu girişinden nehir boyunca yedi mil kadar ilerlediğinizde karavanı göreceksiniz.

Yaptıklarım için üzgün olduğumu belirtmek isterim.

Saygılarımla,

Joelle Blackburn

“Vay canına. Annen babalara gelmiş.”

İleri atılıp kâğıdı yırtarak elinden alıyorum. Hâlâ zafer kazanmış gibi sırtmaya devam ediyor.

“Bu yalnızca bir kopya. Elimde daha çok var. Ryan Shipley’in senin gibi geri kalmış bir ucubeden hoşlanabileceğini düşünüyor musun gerçekten? Seni yalnızca acıdığımız için evimize aldık.”

Yumruklarımı sıkıp ona daha önce hiçbir şeye vurmadığım kadar şiddetli bir şekilde vurmaya hazırlanıyorum ama orada öylece kalakalıyorum.

“Hadi, *ucube*,” diye tıslıyor kendini savunma gereği bile duymadan. “Onlara gerçekten kim olduğunu göster. Annesinin istemek bir yana, doğru dürüst yetiştiremediği süprüntü.”

Tam da korktuğum gibi kendimi kaybederek gözyaşlarına boğuluyorum.

“Sen bir zavallısın, biliyorsun değil mi? Keşke seni hiç bulmasalardı? Keşke o kafayı yemiş annen seni de yanında götürseydi...”

“Metamfetamin bağımlısıydı,” diye tıslıyorum. “Buraya gelmeyi ben istemedim.”

İkimiz de öfkeyle nefes alıp veriyoruz.

“Ayrıca senin benimle sorunun ne?” diyorum vücudum alev alev yanarken. “Bir insanın isteyeceği her şeye sahipsin. Babama bile sahipsin. Neden bizden bu kadar nefret ediyorsun?”

Delaney kahkaha atıyor ama bu hissiz bir kahkaha. “Benimle alay mı ediyorsun? İkisine de sahip olamadım. Kendi anneme bile! *Her zaman* sen vardın! Yokken bile her zaman buradaydın! Acaba yaşıyor mu? Öldü mü? Galiba bulunmuş? Hayır hayır, o değilmiş. Aç mısın? Güvende misin? Üşüyor musun? Carey şöyle, Carey böyle. Her zaman *ama her zaman* buradaydın!”

Gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini izliyorum. O kusursuz görüntüsü çaresizliğe dönüşüyor.

“Ne âlemdesiniz kızlar?” Melissa’nın sakın sesi geliyor.

“İyiyiz, efendim. Bitirmek üzereyiz.”

Delaney elindeki havluyu omzuma doğru çarpıyor.

Sert bir ifadeyle yüzüme bakarak, “Benim buradaki işim bitti,” diyor. Arkasından ona bakıyorum. Dimdik ve kendine güvenle uzaklaşıyor.

O gider gitmez kâğıdı elimde buruşturup çöp kutusunun en altına koyuyorum. Sonra tezgâha yaslanıp gözyaşlarım kuruyana dek ağlıyorum. Ağlamak insanı rahatlatıyor.

Yeniden ormanı düşünüyorum. Gözlerimi kapatıp sert rüzgârın yanaklarımızı kızartmasını, buz tutan dalların çattırdamasını, yıldızların bulundukları yükseklikten bize göz

kırpmasını, kemanıma eşlik eden çatırdayarak yanan ateşi, Nessa'nın ben keman çalmayı bitirince el çırpmasını ve ısınmak için bana sarılmasını hatırlıyorum.

Bir saniyeliğine annemi bile özleyorum. Sonra o hissi gaz lambası yanmadığı zamanlar yaktığımız mumun ışığını bir üflemeyle söndürmemiz gibi kovuyorum.

Tıpkı babamın yaptığı gibi bulaşık deterjanını bölme-ye koyduktan sonra makinenin kapağını kapatıyorum. Tezgâhın üzerini ve paslanmaz çelikten yapılmış lavaboyu da siliyorum.

Cik cik ciik. Ciik.

Pencere pervazına konan küçük kuş, başını meraklı bir şekilde eğerek duygularımı anlıyormuş gibi bana bakıyor.

Ryan'ı, ona keman çalmamı, notalarımı melankoli ve acı yerine mutlulukla doldurmasını düşünüyorum. Notalarım; mutlu, üzgün, güvensiz ve korkmuş duygularımı açığa vururken beni dinlemesini düşünüyorum. Ona göre ben geri kalmış bir ucube değil, SC, yani Sakar Carey'im.

Acaba öğrenirse bana olan bakışı değişir mi? Ormandaki hayatım okulda öğrenilirse? Delaney, annemin mektubunu ona gösterirse?

Hızlanan nefes alış verişlerimi yavaşlatmaya çalışıyorum. *Ryan bana baktığında kirli tırnaklı, yüzü islenmiş, yırtık pantolonlu ve kedi çişli paltolu o eski Carey'i görürse ölürüm*, diye düşünüyorum.

"Jenessa'yı banyoya çıkarıyorum," diyor Melissa kapıdan başını uzatarak.

"Tamam, efendim."

O gidince yüzüme su çarpıp kâğıt havluyla kuruluyorum. Bu havluların ağaçlardan yapıldığına hâlâ inanamıyorum ve bu beni çok üzüyor. Havluyla camdaki harfi de silerken sinekkuşunun çatıya doğru uçmasını izliyorum. Dışarıdaki işini bitiren babam içeri geliyor.

Acaba o da Delaney’le aynı şekilde mi düşünüyor? Kızlarının geri kalmış ucubeler olduğunu? Süprüntü? Her ne demekse kulağa çok kötü geliyor. Delaney, onun beni aradığı konusunda yalan söylüyor olmalı. Çünkü annem ona mektuplar yazdığını ama babamın hiçbir zaman cevap yazmadığını söylemişti. Neden annemin öyle biri olduğunu bile bile annemin beni almasına izin verdi?

Odama çıkarak, tıpkı ormanda yaptığımız gibi üzerimi çıkarmadan yatağa dalıyorum.

Melissa’nın Nessa’yı yıkarken söylediği şarkı kulağıma geliyor. *Üç kör fare. Bak nasıl da koşuyor.* Şarkıya kulak verip, Nessa’nın Melissa’ya bir yük olmadığını bilmenin huzurunu hissediyorum. Kardeşimi seviyor. Bu çok açık.

Melissa bizim gerçek annemizmiş gibi davranıyorum; ormandaki hayatımız köpüklü bir banyo ve saçma bir çocuk şarkısıyla silinip giden kötü bir rüya gibi.

Uykuya dalmadan evvel gördüğüm son şey Melissa’nın kocaman gülümsemesi.

Kapıyı sessizce açıp içeri girerek başucumdaki lambayı kapatıyor.

“İyi uykular, tatlı rüyalar.”

Annemin iyi bir uyku çekip tatlı rüyalar görmediğinden eminim ve öyle de olmasını ümit ediyorum.

Marie metni sesli okurken ben de sınıfın pence-
resinden dışarı bakıyorum.

“İyi misin?”

Pixie, Bayan Hadley’in söylediklerini not alıyormuş
gibi yaparken ağzının kenarından fısıldayarak benimle ko-
nuşuyor.

“İyiyim. Şşşş.”

Benim onu şşş’leyerek susturmam Pixie’nin hoşuna git-
miş gibi görünüyor. Ateş kızılı saçları ve garip giyim tarzıyla
–uzun kollu, batık desenli bir tişört üzerine giydiği mısır sa-
rısı, omuzları bağcıklı, askılı elbise, altında çizgili, renkli ço-
raplar ve Delaney’inkilere benzeyen bağcıklı asker postal-
ları– istese de kamufle olamayacak kadar çok dikkat çekiyor.

“Hiç iyi görünmüyorsun. Canını sıkkan bir şeyler mi
var?” diye soruyor benim onu susturmamı göz ardı ederek.

“İyiyim ama birazdan ikimizin başına da dert açacaksın.”

Bayan Hadley tahtadaki notlara dönerken, Pixie de önündeki kitaba bakarmış gibi yaparak konuşmaya devam ediyor.

“Delaney, Ryan konusunda pislik mi yapıyor?”

Ona bakıyorum.

“Ne? Pislik yapmak dediğim için mi? Bu yalnızca cennini sıkamak anlamında argo bir kelime,” derken esneyerek önündeki *Muhteşem Gatsby* kitabının sayfasını çeviriyor. “Bu saçmalıkları bize okuttuklarına inanabiliyor musun?”

O kıkırdayınca ben de kendimi sırtıtmaktan alamıyorum.

Ben de sıkıldığım için onun kolundaki çilleri birleştirerek Küçükayı yıldızı çizmesini izliyorum.

Bitirdikten sonra gururla çalışmasına bakıyor. “Bu Küçükayı, geceleri evimizden görünüyor.”

Ormandayken parlak yıldızların altında keman çaldığım zamanları düşünüp başımı yavaş yavaş sallarken Bayan Hadley arkasını dönünce kitaba bakıyormuş gibi yapıyorum.

“Courtney, bir sonraki sayfayı okur musun lütfen?”

Pixie, ağzının ucuyla “Enselendik,” diye fısıldıyor.

Hikâyeyi hiç sevmediği gün gibi ortada olan Pixie homurdandıktan sonra okumaya başlarken ben de takip ediyorum. Fakat o an sınıfın kapısındaki ufak camdan sırtarak bakan tanıdık bir yüz dikkatimi çekiyor.

Kapıdaki saatine işaret ederek abartılı çiğneme işaretleri yapan Ryan.

Bayan Hadley hızla kapıya giderek Ryan tam çiğneme hareketinin ortasındayken kapıyı açıveriyor. O anı fırsat bilen Pixie’nin minik bir top haline getirerek bana fırlattığı kâğıt parçası kafama geliyor.

“Gool,” diyor sessizce.

Bayan Hadley “Evet, millet, bilin bakalım burada kim var? Ryan Shipley,” deyince ben bile gülüyorum.

“Ama burada trigonometri dersi olması gerekiyordu, Bayan Hadley. Hemen trigonometri dersine başlamazsak sizi şikâyet etmek zorunda kalacağım,” diyor sırtarak.

“Ben seni şikâyet etmeden hemen içeri gir, Ryan.”

“Hemen, efendim,” diyor bana göz kırparak.

“Eski vaziyeti al!” diyor sınıfı selamlayıp asker yürüyüşüyle uzaklaşırken. Bayan Hadley kapıyı kapatırken, sizi gibi baş belaları, dercesine başını sallıyor.

Sandalyeme yaslanmış gülümserken birden aklıma gelince yavaşça sola dönüyorum. Hemen önüne dönen Delaney abartılı hareketlerle bir defter sayfasını katlamaya başlıyor.

“Pişşt.”

Gözleri parlayan Pixie’ye dönüyorum.

“Çoooook şanslısın,” diye fısıldıyor. “Ryan *kesin* senden hoşlanıyor. Tüh yaa, keşke biraz daha büyük olsaydın. O zaman rekabet neymiş görürdün.”

Gülümsemeye çalışıyorum ama midem, birkaç yıl evvel bir kedibalığının larvalarını yediğimiz zamandaki gibi buluyor. Delaney’in bana baktığını hissediyorum ama dönüp de o yana bakmıyorum. Kafam karmakarışık.

Şu anda asıl önemli olan soru bu kez öğle yemeğinde Ryan’la nerede buluşacağım. Okul bahçesi olmaz. Delaney ve arkadaşlarının bizi bulamayacakları bir yer olmalı.

Gatsby’den not alıyormuş gibi görünerek defterimin

kenarına bir şeyler karaladıktan sonra Pixie'ye uzatıyorum.

Ryan'a benim için bir mesaj iletir misin? Ama lütfen kimse duymasın, olur mu? Delaney'in görmesini istemiyorum. Ona öğle arasında benimle kütüphanede buluşmasını söyler misin?

Pixie, Bayan Hadley'in söylediği bir şeye başını sallarmış gibi ricamı yerine getireceğini gösteriyor.

"Bayan Hadley?" diyor elini kaldırıp telaşla sallayarak.

"Ne oldu, Courtney?"

"Tuvalete gidebilir miyim?"

Bayan Hadley duvardaki saate bakıp, "Ders neredeyse bitmek üzere. Birkaç dakika bekleyemez misin?"

Pixie hızla başını sallayıp acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Bayan Hadley, kızlar tuvaletinin ahşap anahtarlığı çıkarınca Pixie bana göz kırpmıyor.

"Al bakalım," diyor kapıya gelmesini işaret ederek.

Pixie kulağıma doğru uzanıp, "Yarın görüştüğümüzde ayrıntıları anlatırsın," dedikten sonra tuhaf ve biraz yüksek sesle, "*Bon appetit!*" diyor.

Boş gözlerle ona bakıyorum.

"Tıpkı Julia Child gibi. Julia Child'ı bilmiyor musun?"

"Üst sınıflardan mı?"

Pixie kıkırdıyor. "Tanrım! Öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki!"

Ryan beni görmeden ben onu görüyorum. Dalgalı açık kahverengi saçları, yüzünü aydınlatan gözleri ve sanki güneşin bir parçasını ısırmışım gibi içimi ısıtan gülüşü var.

Bu düşüncelerimin kulağa çok saçma geleceğini biliyorum ama onu tarif etmek için kullanacağım yeterince kelime yok. Tıpkı Nessa'nın magnetleri gibi beni kendine çekiyor. Onda kendine has bir şeyler var. Ormandaki adamları düşünüyorum. Fakat bir şekilde Ryan'ın onlardan farklı olduğunu hissediyorum. Daha fazla duygusallaşmadan Delaney'in mutfakta söylediklerini hatırlıyorum.

"Senin gibi kızların daha dikkatli olması gerekir, biliyorsun."

Nessa'nın, Melissa bakmıyorken Bücür'e yalatıp tertemiz yaptığı tabağını yıkıyorum.

"Benim gibi kızlar mı?"

Ormanı mı kastediyor?

"Dikkat çekici biri olduğunu biliyorsun. Görünüşünden ötürü seninle ilgilenen birçok erkek olacaktır."

Erkeklerin benden hoşlanma ihtimallerini düşününce yüzüm yanmaya başlıyor.

"Ben de aynı yollardan geçtim. Sakın kendini kaybetme. Lisedeki erkelerin tek bir amacı vardır; seni yatağa atmak. Göreceksin."

Korkulu gözlerle ona bakıyorum. Ormandaki erkekler zaten yeterince kötüydü. Genç erkekler de mi öyle?

Ryan öyle biri değil.

Beni fark edince gülümsüyorum. Benden hoşlandığı gayet açık ama neden *hoşlanıyor*? Yeni olduğum için mi? Keman çaldığım için mi? Delaney'in söylediği gibi olabilir mi?

Birden kendimden emin olamıyorum. *Ben ne yapıyorum*? Delaney'i ve annemin notunu düşünüyorum. Omzumdaki sigara yanığı izlerini ve hatırlayınca midemi bulandıran o yıldızlı geceyi... Arada hem zaman hem de mekân anlamında çok mesafe olmasına rağmen o zamanlar bile kendimi burada olduğumdan daha gerçek hissediyordum.

Keman kutumu sımsıkı tutarak Ryan'a bakıyorum. Yüzünde, sanki geleceğimi düşünmüyormuş ama beni görünce rahatlamış gibi bir ifade var. Etraftaki öğrencilerle gülümseyerek selamlaşarak bana doğru geliyor. Çalışma bölmesine doğru geçiyorum. Ne yapıyorum böyle?

Delaney gibi kızlarla uğraşmak şöyle dursun, erkekler ve benden hoşlanıp hoşlanmadıkları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ateşle oynuyorum ve insanlar ateşle oynadıkları zaman başlarına neler geleceğinin farkındayım. Eğer giriş kısmında ÇALIŞMA BÖLMESİNE YİYECEK VE İÇECEKLE GİRMEK YASAKTIR yazmasa orada yemek yenilmemesi gerektiğinin bile farkında olmam.

“Hey. Pixie bana seninle burada buluşmam gerektiğini söyledi. Niye böyle saman altından su yürütüyoruz ki?”

Bunun anlamını tam olarak bilmiyorum ama ne demek istediğini anlayabiliyorum.

“Uzun hikâye,” diyorum etrafta Delaney ve nedimelerinin –yani Ashley, Lauren, Kara ve Marie– olup olmadığını

kontrol ederek. Fakat tabii tahmin ettiğim gibi kütüphane onların takılmayı tercih edecekleri bir yer değil.

“Hadi buradan çıkalım, SC. Ne de olsa öğle yemeği vakti.”

Önce onun, ardından da benim karnım guruldayınca gülümsüyorum.

Ryan benim çantamı sırtına alıyor. Ben de hâlâ neden her yere yanımda taşıdığımı bilmediğim kemanımı tutuyorum. Okulda ya da evde Delaney’in dediği gibi “Kemancı Kız” olarak anılmayı istemiyorum.

Kemanım için en iyi yerin elbise dolabının rafının derinlikleri olduğunu düşünüyorum ama sabahları okula gelirken de onu orada bırakmaya gönlüm razı gelmiyor. Annemin “güvenlik battaniyesi” olarak adlandırdığı, Ness’e ait olan eski ve yırtık pırtık battaniyeyi düşünüyorum. Keşke benim güvenlik eşyam da taşınması bu kadar zor bir şey olmasaydı.

Kitap raflarının arasından arka kapıya doğru yönelen Ryan, “Nereye gideceğimizi biliyorum,” diyor. Kapıdan çıkıp oyun sahası gibi duran ama şu anda karlarla kaplı alandan geçiyoruz. Ryan ben daha ne olduğunu bile anlamadan elimi yakalayarak ağaçların olduğu bölgeye doğru ilerliyor.

Ağaçlar tıpkı ormandaki gibi yoğun. Toprağın o tanıdık ve eski kokusu burnuma doluyor. Ryan bunun farkında değil ama ben ağaçların arasındayken her zamankinden daha fazla kendim olabiliyorum. Çürümüş yaprakların ve buz tutmuş toprağın kokusunu içime çekiyorum. Sonra geniş ve düz bir kaya parçası buluyoruz.

“Keman kutunun tıpkı gitar kutusu gibi kayışı var.”

“Evet. Annem omzumda daha rahat taşıyabilmek için yapıştırmıştı.”

“Bir dakika orada durur musun? Kımıldama.”

Buz tutmuş gibi öylece kalıyorum. Cebinden hızla bir fotoğraf makinesi çıkarıp fotoğrafımı çekiyor. Sessizliğin ortasında makinenin klik sesi bile kulağa gürültü gibi geliyor.

“Tamam. Gel otur.”

Gösterdiği yere oturuyorum.

“Oturabilir miyim?” diye izin isteyince evet anlamında başımı sallıyorum. Sonra benim sırt çantamı açıp içinden buruşmuş kesekâğdını çıkardıktan sonra aramıza koyuyor. “Ben de öğle yemeğimi bugün evden getirdim.”

Hemen bir cebinden muz, diğer cebinden de alüminyum folyoya sarılmış bir sandviç çıkarıyor. Paltosunun iç cebinden beyaz renkte dolgusu olan bisküviye benzer bir şeyler çıkarırken, “Oreo sever misin?” diye soruyor.

Biliyormuş gibi başımı sallıyorum.

Ben de kesekâğdının içinden sandviç haricinde koyduğum şeyleri, yani bir adet yeşil elma, bir paket Pringles ve iki küçük kutu elma suyunu çıkarıp düz kayanın üzerine yerleştiriyorum. O da abartılı hareketlerle az evvel muz çıkardığı cebinden üzerinde Twinkies yazan bir paket çıkarıyor.

Tüm yiyeceklerimizi ortamıza yerleştiriyoruz.

“Bu ziyafet,” diyorum birden kendimi kaybederek. Aslında doğru. Geldiğim yerde yediklerimizi düşünürsek bu bizim için gerçek bir ziyafetti.

“Kış pikniği,” diyor. “Dur şu da örtümüz olsun.”

Atkısını çıkarıp taşın üzerine seriyor. Ben de yiyecekleri atkının üzerine yerleştirmesine yardım ediyorum.

“Çok güzel oldu,” diyorum bana gülmesini bekleyerek ama o gülmüyor.

“Tek sorunumuz var.” Burger ve ketçaplı sandvicinin yarısını bana uzatıyor. Ben de ona bir kutu elma suyuyla fıstık ezmesi ve reçelli sandvicimin yarısını veriyorum.

“Neymiş?” diye soruyorum meyve suyumdan bir yudum alırken.

“Elinde yiyecek bir şeyler varken keman çalamaman,” diyor.

Gülüyorum. “Şarkı söylüyor olsam durum çok daha zor olurdu.”

“Seni bir kez daha dinlemeyi çok isterdim.”

O tanıdık sıcaklık hissi boynuma ve yüzüme doğru ilerlerken yavaşça sandvicimi çiğniyorum. İçimde bir yerlerde bu histen hoşlandığımı fark ediyorum. *Bu hissin neresi kötü ki?*

Ona hızlı bir bakış atarak, “Senin yanından çalmak benim için sorun değil,” diyorum.

Uzanıp parmak uçlarıyla çenemin altındaki sertliğe dokununca, öylece hareketsiz kalıyorum.

“Hâlâ diğer insanların önünde çalman gerektiğini düşünüyorum. Memphis Senfoni Orkestrası’nda ya da belki okul grubunda.”

Bana uzattığı Twinkie’yi alıyorum. Ağzıma krema tadı yayılınca zevk içinde gözlerimi kapatıyorum.

“Annem kalabalıkların önünde çalışıyordu ama sonra bu durumu çok stresli buldu. Keman çalma istediğini ve zevkini kaybettiğini söylerdi. O isteği kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.”

Başımızın üzerine doğru sarkan dalların üzerinde sinekkuşu olup olmadığını merak ediyorum. Başımı kaldırıp bakınca iç içe geçmiş karmaşık ağaç dallarını görüyorum.

“Ama sen annen değilsin,” diyor.

O his yeniden içimi dolduruyor. Kemiklerim çatırdıymuş gibi. Birisi mezarımın üstünde yürüyor gibi. Yüzüne bakınca o kadar çok şey görüyorum ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. Sanki daha uzun süre bakarsam benim hakkında her şeyi öğrenecekmiş gibi.

Şimdiye kadar kendimi en yakın hissettiğim kişi Jenessa’ydı. Aynı şeyi onun gözlerindeki yakınlıkta da görebileceğimi düşünmek beni heyecanlandırıyor.

“Biliyorum ama zaten dönemin ortasında buraya geldiğim, kimseyi tanımadığım ve sınıf arkadaşlarımdan yaşça küçük olduğum için yeterince dikkat çekiyorum.”

“Pixie bu konuda sana yardımcı olabilir. O da seninle hemen hemen aynı durumda ve dikkat çekme meselesine alırdmadığına eminim.”

Courtney’i düşününce ikimiz de gülüyoruz. *Keşke onun girişkenliğinin ve cesaretinin yarısı bende olsaydı...*

“Tupelo’ya gelmeden evvel nerede yaşıyordun?”

Ona çürümüş ağaç gövdelerine saklanan termitler gibi Obed Vahşi ve Doğal Yaşam Parkı’nda yaşadığımızı söyleyemem ama yakındaki kasabalardan birinin adını kullanabilirim.

“Wartburg. Annem ve kız kardeşimle.”

“Okula nerede gittin?”

Melissa’nın Nessa ve benim eğitimimizi tanımlarken kullandığı kelimeyi tercih ediyorum.

“Evde öğretim gördük.”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade beliriyor.

“Bu çok fazla şeyi açıklıyor. O halde lise, senin için oldukça yeni bir deneyim. Şimdi anlıyorum.”

Meyve suyumun son damlasını içerken başımı sallıyorum. “Yepyeni bir dünya gibi.”

Aramızda hiç de rahatsız edici olmayan bir sessizlik oluşuyor. Sessizliği bölen tek şey üzerindeki karların ağırlığına dayanamayan meşe ve ceviz ağaçlarının dallarının sesi.

“O halde Delaney senin kız kardeşin.”

Ağzım açık ona bakakalıyorum.

“Endişelenme. Sır tutabilirim.”

Gizlemeye çalıştığım yaşamımla ilgili bir şeyler bilmesi beni rahatsız ediyor. *Acaba başka biri de biliyor mu?* Boğazımda düğümlenen son lokmamı yutuyorum.

“Delaney benim üvey kardeşim. Babam annesiyle evli. Herhangi bir kan bağımız filan yok.”

“Görünüşe göre iyi arkadaş da değilsiniz.”

“Henüz değil.”

İkimiz de gülümsüyoruz. Sonra ağzımdan kendimi bile şaşırtacak bir şey çıkıyor.

“Jenessa ve benim ansızın ortaya çıkmamız onun için de zor olmalı.”

Ryan onaylar gibi başını sallıyor ama senelerdir Delaney’le aynı okulda olduğu için onu benden daha iyi tanıdığı kesin. Belki de annemin durumu ya da Ness’le olan bağım-
dan ötürü bu değişiklik benim için Delaney’e göre daha fazla şey ifade ediyordur.

“Üvey annen nasıl biri?”

Bu soruya yanıt vermek benim için çok kolay. “Mükemmel biri. Gerçekten öyle. Ayrıca kız kardeşime de çok iyi davranıyor.”

“Peki, ya annen?”

“Annem mi?”

Muzundan bir ısırık aldıktan sonra bana da uzatıyor. Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Annen kız kardeşine iyi davranıyor muydu?”

Twinkie’den bir ısırık alıyorum. Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum. Bir şeyler, özellikle de bizimle ilgili şeyler paylaşmaya alışkın değilim. Yıllar boyu bunca şeyi gizledikten sonra diğer insanlarla bir şeyler paylaşmaya alışıp alışamayacağımdan emin değilim.

“Çaba gösteriyordu. Yani, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama başa çıkması gereken kendince sorunları vardı.” Yalanın tadı acı geliyor, bu güzel anın büyüsunü bozuyormuş gibi hissediyorum. *Keşke hiçbir şey söylemeseydim*, diye düşünüyorum.

Ryan sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi gözlerini benden kaçırıp uzağa dalıyor. Ansızın kendimi üzerindeki karlar eriyen ağaçlar gibi çıplak hissediyorum.

“Söylemediğin bir şeyler biliyorsun,” diyorum bir cesaret. “Aptal değilim.”

Yüzümü inceleyip yeniden uzaklara dalıyor. Bacaklarım titremeye başlayınca durdurmak için ellerimi dizlerimin üstüne koyuyorum.

“Bir şey söylemeli miyim bilmiyorum.”

“Lütfen,” diyorum sessizce boğazımdaki düğümü yutkunarak. “Söyle.”

Paltosunun cebine uzanıp içinden katlanmış bir kâğıt çıkarıyor. Delaney ve cama çizdiği R harfi aklıma gelince kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyor.

Biliyor. Yalnızca beni nasıl daha az üzeceğini düşünüyor.

Ellerim titreyerek kâğıdı alıp kucağımın üzerinde buruşuklarını düzelterek açıyorum. Ama bu annemin mektubu değil. Daha da kötüsü.

Kolunda oyuncak bebeğiyle küçük bir kızın fotoğrafı altında KAYIP VE TEHLİKEDE yazıyor. Hâlâ tıpkı bana benzeyen küçük kıza bakarken kelimelerim buğulanıyor. Neredeyse beş yaşında. Üst dişleri yok. Üzerinde vişneçürüğü bir kazak var ve saçları balkabağı renginde. Yüzünde rahat ve masum ve gülümseme var.

Sesim bana bile o kadar uzaktan geliyor ki.

“Bunu nereden buldun?”

Hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. Kısa süre içinde tıpkı tenis topunun ardından koşan Bücür gibi nefes nefese kalıyorum. Etraftaki ağaçlar üzerime geliyorlarmış gibi hissediyorum.

“Bunu al,” diyor kesekâğıdını bana uzatarak. “Ağzını içine doğru sok ve kesenin içine doğru nefes alıp ver.”

Keseyi alıp dediği gibi yapıyorum. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Ağaçlar üzerime gelmeyi bırakıp zemin titremeyi bırakana dek devam ediyorum. Ryan beni sakinleştirmek için uzanıyor ama ani bir hareketle onu itiyorum.

“Bunu nereden buldun?” diyorum ilanı yüzüne doğru sallayarak.

“Annemden. Ona senden bahsederken eski gazete kupürlerini hatırladı. Bir koleksiyon defterinin içinde gazete kupürlerini biriktirir. Bu ilan da oradaydı.”

“Bunu senden başka kim gördü?”

Gözlerinde önce şaşkınlık sonra gücenme ifadesi beliriyor.

“Hiç kimse! Böyle bir şey asla yapmam. Hem neden yapayım ki? Ben sandım ki...”

“Ne sandın? Beni küçük düşürmenin eğlenceli olacağını mı?”

“Öyle değil,” diyor Ryan yalvaran gözlerle. “SC, ben böyle olsun istemedim...”

“Annem çocuk kaçırmadı! Bu *deli saçması!*”

Ona neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Annemi neden korumaya çalıştığımı bilmiyorum.

“Tamam, bu olayı unutalım. Hadi...”

Ben ayağa kalkmaya çalışırken Ryan çaresiz gözlerle beni izliyor. Onun da tıpkı benim gibi ayağa kalkarken dengesini kaybettiğini görmek beni memnun ediyor. Çantayı

omzuma almadan evvel ilanı içine tıktırıyorum. Kemanı da alırken yanlışlıkla dizine çarpıyorum. Ben keman kutusunun kayışına sımsıkı yapışırken o da uzanarak elimi tutmaya çalışıyor.

“Özür dilerim, SC. Ben böyle olsun istemezdim. Benim amacım...”

“Kimsenin annem hakkında bir şey bilmesini istemiyorum!”

Bu ilanı daha kaç kişi gördü? Kaç kişi hatırlıyor? Bu nedenden ötürü mü insanlar gözlerini dikip bize bakıyor? Biliyorlar mı? Ormanı da biliyorlar mı?

Elimi çekip geldiğimiz yoldan binaya doğru hızla dönüyorum. Kalbim de tıpkı ayaklarım gibi soğuk. Fakat öfkem daha da soğuk.

Buraya gelmem bir hataydı. Ne kadar ışıltılı blucinim olursa olsun asla buradaki kızlar gibi olmayacağım.

Kütüphaneye girince Ryan’ın beni göremeyeceği bir yerde saklanıp onu izliyorum. Yüzü allak bullak olmuş ve gözlerinde o her zamanki ışıık yok.

Bunun sorumlusu sensin. Sana nazik davranan tek insanı incittin.

Kalbim ağrıyor. Bu ağrıyı tanımlamak için doğru kelimeleri bulamıyorum ama canım o kadar yanıyor ki nefes bile alamıyorum. İçim balıklarla dolu bir ağ gibi karmakarışık.

Bayan Haskell de aynı ifadeyi kullanmasına rağmen yine de annemin beni kaçırdığına inanmak istemiyorum. Annem beni korumak için uzaklara götürdü. Kötü olan o

değil babamdı! *Peki ama o zaman neden annemin anlattığı o kötü şeyler gerçekleşmiyor? Neden bu adam annemin anlattığı gibi davranmıyor?*

Ne yaptığının farkına bile varmadan, elimi sol omzuma doğru uzatıp sırtımdaki sigara yanıklarını ovalıyorum. *Annemin stres tespihi gibi diye düşünürken kendimi durduruyorum.*

Beni duyabiliyor musun Aziz Joseph? Yoksa etraf beni duyamayacağın kadar gürültülü mü?

Ormandaki yaşamımızı, sarıya (sinekkuşları), kızıla (nar bülbulü), maviye (mavi alakarga ya da belki gözyaşları) boyalı renkleri; güzellik, acı, çaresizlik ve korkuyu barındıran yaşamımızı düşünüyorum.

Annem yapması gerekeni yaptı. *Bizi kurtardı.*

O zaman sırtımdaki sigara yağımı ve diğer izler neden var?

Zilin çalmasına aldırımıyorum. Şu anda yaptığım şeyi buradaki öğrencilerin nasıl adlandıracağını biliyorum. *Dersi asmak.* Kütüphanedeki diğer öğrencilerin arasına karışıp bir şeyler arıyormuş gibi yapıyorum.

Referans kitaplar bölümünde ulusal parklarla ilgili bir kitap buluyorum. Obed Vahşi ve Doğal Yaşam Parkı'yla ilgili kısmı bulana kadar sayfaları geçiyorum. Resimlere bakınca o tanıdık özlem hissi içimi dolduruyor.

Bu iş olmayacak. Belki Jenessa başarabilir ama ben yapamayacağım. Tıpkı Nessa'nın iyileştiği zaman kafesinden çıkmak zorunda kalacak olan bacağı kırık sincabı gibiyim.

Tanıdık, bildik olanı tercih ediyorum. Bu kafes olsa bile. Neresi olduğunun önemi yok. Ev evdir.

Poooh'nun ağzından çıkan her kelimeye karşılık gelen bir ağaç. Shalot Leydisi'nin saray dansından evvel reve-rans yapması. Saçları güneşin etkisiyle açılmış ve rüzgârın etkisiyle hafifçe uçuşan Lancelot'un baş selamı. Annemin deyişiyle kitaplarla dolu "şişko kütüphanem" göl kıyısındaki yaşlı ağaç köklerinin arasında doğal şekilde oluşmuş, Ness'in sesini duyabileceğim ama bir yandan da yalnız kalıp kitap okuyabileceğim ağaç oyukları. O sıra okuduğum kitapları üzerine koyduğum, kayalar arasına düz tahtalar sıkıştırarak yaptığım kitap rafları.

Obed'deyken dünyanın kraliçesi bendim. Ben orada keman çalarken ormandaki tüm hayvanlar durup beni dinlerdi.

Burada ise her zaman ses var. Anlamsız ve sonsuz sesler. Işıkların sesi, klavyenin tık tık sesleri, telefon sesleri, müzik sesi, insanların sesi... Kafam sürekli dopdolu ve bundan nefret ediyorum.

Fakat bunların önemi yok. Çünkü Nessa neredeyse ben de orada olmak zorundayım. Nessa'nın bana ihtiyacı var. O, yıldızlı gece için kelimelerini feda etti. Ben de, onu bu sevdiği ortamda tutabilmek için akıl sağlığımı feda edebilirim.

Eve dönünce, tıpkı cenaze merasimi gibi hareketlerle kemanımı elbise dolabının rafının en arkasına koyup önüne de beyaz dikdörtgen kutuları yerleştiriyorum. Sonra bir

adım geri gidip yaptığımdan memnun vaziyette izliyorum.

Ben artık o kız değilim. Ormandaki kemancı kız öldü. Kendimi sirkteki bir top üzerinde dengede kalmaya çalışan vahşi bir ayı gibi hissediyorum: O ya da bu değilim. Yepyeni biriyim. Henüz tanımadığım biri. Ve bu durum tıpkı Delaney'in söylediği gibi "berbat ötesi".

Akşam yemeği Delaney amigo antrenmanına kaldığı için sessiz geçiyor. Yemekten sonra odama çıkıp yatağımın üzerinde bağdaş kurup geometri kitabımı kucağıma alıyorum. Soruların yanıtlarını yanımdaki defterde çözmem çok fazla zamanımı almıyor ama aklım sık sık Ryan ve bugün yüzünde oluşan ifadeye gidiyor.

Özür dilemek zorundayım. Bunun farkındayım. Ancak yine de onun yanına gidip bir şeyler söylemeye tereddüt ediyorum. Kimse bana insanlara yakın olmanın onları bazen inciteceğimiz anlamına geldiğini söylemedi. Sonra annemi düşünüyorum. Bana bir şey öğretecekse bunu öğretmeliydi.

Kapıdaki belli bir belirsiz bir tık sesinin ardından kısa bir havlamayı duyunca kendimi gülümsemekten alamıyorum.

"Girebilirsiniz."

Bücür hemen yatağın üzerine zıplayıp yanımda gerineyerek başını bacağıma yaslıyor. Ben de yatağa pat pat vurarak Ness'i yanıma çağırıyorum.

"Gel de otur, Ness."

Jenessa yatağa tırmanıp yanıma kıvrılıyor. Tıpkı Melissa'nın meşhur karamelli keki gibi kokuyor. Biraz daha bakınca üzerindeki un lekelerini görüyorum. Üstdudağında da

ufak bir parça hamur kalmış. Kitapları ve kâğıtları ayağımla yatağın ucuna doğru itiyorum.

“İyi görünüyorsun, Ness. Sağlıklı ve mutlu.”

Yaptığı şey beni şaşırtıyor.

“İyiyim,” diyor yavaşça. Bücür de ben de sese doğru, tıpkı güneşe dönen ayçiçekleri gibi dönüyoruz. “Burada olmayı seviyorum. Sen sevmiyor musun?”

Ümit eden, yalvaran bakışlarla bana bakıyor. Bazen onun, özellikle de endişeli olduğum zamanlarda sezgilerinin ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyorum. Sessizliği bazen insana nasıl bir hafızaya ve sezgiye sahip olduğunu unutturuyor. İnsanların duygularını çok iyi okuyabiliyor ve bazen bir tilki kadar kurnaz olabiliyor.

Konuşma terapistinin anneme söylediklerini hatırlıyorum.

“Konuşursa bu durumu çok abartmayın. Dilsizliğini olması gerekenden daha fazla güçlendirmek istemiyoruz. Sessizliğini de öyle.”

“Burada olmak güzel, evet,” diyorum gülümsemeye çalışarak. Bu yalan değil. Burada olmak, sıcak bir yatakta uyumak, yeni kıyafetler giymek, karnımın guruldamaması ve ayaklarımın üşümemesi güzel. Kışın bile çıplak ayakla gezinebiliyoruz.

“Melissa’yı seviyorum. Çok iyi biri, değil mi?”

Onu duyabilmek için eğilmem gerekiyor ama öyle bile olsa bu çok güzel bir gelişme.

“O mükemmel biri. Görünüşe göre o da senin için aynı şeyi düşünüyor, Ness.”

Ona sımsıkı sarılıp kokusunu içime çekiyorum. Çiçekli

şampuan. Bebek pudrası. Başını göğsüme yaslayınca kalbim sevgiden patlayacakmış gibi hissediyorum. Benim nasıl hissettiğimin hiçbir önemi yok. Onun için o kadar mutluyum ki.

“Beni hiç bırakmayacaksın, değil mi Carey?”

Bücür’ün kulaklarıyla oynamasını, saç şekillendirir gibi kulaklarını başının üzerinde toplamasını izliyorum. Bu sorunun cevabından emin olmaması beni üzüyor.

“Nereye gidersen git, yanında olacağım. Tamam mı?”

“Ormandaki gibi,” diyor gözlerimi kontrol etmek üzere başını kaldırarak. “Oradayken de her zaman birlikte olacağımızı söyledin.”

“Evet.”

Yaşamımız boyunca ilk kez bana inanıp inanmama konusunda emin olmadığını görüyorum. Bu, kalbimi acıtıyor.

Onun en sevdiği Pooh sözlerinden birini söylüyorum. “Bir gün birlikte olmazsak... Her zaman hatırlaman gereken bir şey var. Sen sandığından daha cesur, görüldüğünden daha güçlü, düşündüğünden daha zekisin. Fakat en önemlisi, ayrılısak bile... Her zaman seninle olacağım.”

Bir an bana bakıyor. Gözlerinin yıldızlı geceden önceki günlerdeki gibi parladığını görüyorum.

“Ama ben gerçekten yanımda olmanı istiyorum,” diyor dudağını bükerek. “Kalbimde olmanı değil, gerçekten yanımda olmanı istiyorum.”

“Buradayım, bebeğim.” Elini tutuyorum. “Gördün mü?”

“Ben seni asla bırakmam, Carey. Yaşlandığım zaman bile.”

“Bahse girerim sana göre burada olmanın en güzel yan-

larından biri,” diyorum ona takılarak, “Fasulye yemek zorunda kalmamak.”

“Hı hı,” diyor sırtıp beni onaylayarak.

Onu yememek için kendimi zor tutuyorum.

“Ödevini bitirdin mi?”

Biraz önce gözlerinde oluşan pırıltı kayboluyor. Hayır anlamında başını sallayarak yataktan inip Bücür’ü bir el hareketiyle çağırıyor. Yataktan inen köpek ön patilerini ileriye doğru uzatıp geriniyor. Sanki Melissa’nın yoga hareketlerinden birini yaparmış gibi bir hali var.

“Çıkarken kapıyı kapatır mısın?”

İkisi de çıkınca yine kendimle baş başa kalıyorum. Geri kalmış, sakar ve bulunduğu yere ait olmayan Carey. Sirk ayısı Carey.

Jenessa iyi olacak. Beni burada istemeseler bile o iyi olacak. Önemli olan şey de bu.

Melissa yanında olduğu sürece Ness’in iyi olacağını düşünüyorum. Melissa ona kendi kızı gibi bakar. Zaten şu anda bile öyle yapıyor. Aslında Delaney bile Nessa’yı seviyor. Her ne kadar saklamaya çalışsa da hepimiz bunun farkındayız.

Kapı tıklayınca Jenessa’nın neyi unuttuğunu merak ediyorum.

“Gel.”

Ama içeriye elinde karamelli bir dilim kek ve bir bardak çikolatalı sütle Melissa giriyor. Elindeki tepsiyi gülümseyerek başucumdaki sehpanın üzerine koyuyor.

“İnsanın uyarmadan ödev yapan kızları olması çok tuhaf,” diyor.

Birbirimize bakıyoruz. *Kızları* kelimesi yılın beklenmedik anda gelen ilk kar tanesi gibi havada asılı kalıyor.

Ormandaki gibi cesaretle gözlerinin içine bakıyorum. “Teşekkürler, efendim.”

“Kek için mi? Rica ederim.”

“Yalnızca kek değil.” Kollarım yine tıpkı maymun kolları gibi hissiz bir şekilde sarkıyormuş gibi hissediyorum ama söyleyeceklerim önemli. “Ness burada olmaktan çok mutlu.”

Gülümseyen gözlerle bana bakıyor. Bakışları tıpkı kitaplardaki annelerin bakışları gibi insanın içini ısıtıyor. Tam ağlayacağını düşünürken gözlerini kırparak gözyaşlarına engel olup gülüyor.

“Kız kardeşini gerçekten çok önemsiyorum. Seni de aynı şekilde tabii ki.”

Bir an uzaklara baktıktan sonra yeniden gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

“Sana huzursuz hissettirmek istemem.” Ne diyeceğini bilmez halde duraklıyor. “Senin sırtında da Nessa’daki gibi izler var mı?”

Cevap olarak gözlerimi kaçırıyorum. Beni anladığını biliyorum.

“Ormanda kendi başınızın çaresine bakmak büyük bir cesaret.”

Keşke öyle olsaydı, diyorum. Keşke o cesareti hissedebilseydim.

“Baban biraz ona yardım etmeni rica etti,” diyor yumuşak bir ses tonuyla. “Kekini sonra yiyebilirsin.”

“Pekâlâ, efendim.”

Yataktan kalkıp çoraplarımı aramaya başlıyorum. Karpının eşiğinde durmuş beni izliyor.

“Peki ya *sen*, Carey?” diye soruyor.

“Ben ne, efendim?” Yatağın altında kar botlarımı buluyorum.

“Sen burada olmaktan mutlu musun? Azıcık bile olsa?”

Tüm dikkatimi botlarıma vermiş gibi yaparak giymeye çalışıyorum. Ryan’la aramızda geçenler kalbimi acıtmıştı. Şu an yaşadıklarımız ise kalbimin bir parçası, tıpkı Bücür’ün yarısı kemirilmiş kemikleri gibi, kopmuş gibi hissettiriyor. Fakat bu Melissa’nın suçu değil.

“İkimize karşı da çok iyi davrandınız. Hakkınızı asla ödeyemem.”

“Ama...” diyor üzgün bir ifadeyle bekleyerek.

“Şey değil... Yani yalnızca... Ben yalnızca...”

İki büyük adımda geri dönüp beni kucaklıyor. Onun kalın kazağının içinde boğuklaşan hıçkırık sesleri duyuyorum ama bu hıçkırık sesleri *banana* ait. Ağlıyorum. Saçımı öptüğünde gözlerimi kapatıp bunu zihnime, gittiğim her yere götüreceğim bir anı olarak kaydediyorum.

“Senin için daha zor olacağını biliyorduk. Özellikle de senin için. Kendini kötü hissetmene gerek yok.”

Oysa kötü hissediyorum.

Yatağa oturup beni de kendine doğru çekiyor. Konuşmadan öylece oturuyoruz. O ilk günlerde aynada gördüğüm şanslı kız olmak istiyorum. Ormanda yaşananları ve yapmış

olduğu o korkunç şeyleri unutan kız. Delaney gibi olmak, arkadaşlarıma yatıya gitmek, güzel şarkılar dinleyip yeni blucinlerim üzerimde odamda dans etmek istiyorum ama nasıl öyle bir kız olunacağını bilmiyorum.

“Baban ormana sizi almaya gelmeden evvel Bayan Haskell’la tam üç saat görüştük. Ona aklımızdaki tüm soruları sorduk. Sizi nasıl rahat hissettirebiliriz, uyum sağlamanıza nasıl yardımcı olabiliriz gibi şeyler.”

Yüzüme düşen saçlarımı düzeltip elinin arkasıyla yüzümü okşuyor.

“Bayan Haskell bize ne yapmamız, ne yapmamamız, neler olabileceği ve nasıl sorunlarla karşılaşabileceğimiz hakkında bilgi verdi. Ancak en sonunda, her şeyi doğru yapsak bile en çok ihtiyacımız olan şeyin zaman olduğunu söyledi.”

“Zaman mı?” diyorum burnumu çekerek.

“Zaman. Bir şeylere alışmak ve yeni bağlar kurmak için zaman. Acelemiz yok. Her zaman kolay olmayacağını, sizin ormanı özleyebileceğinizi, öfkeli olabileceğinizi ya da kafanızın karışabileceğini söyledi ama ne olursa olsun yapabileceğimiz en iyi şeyin sizi olduğunuz gibi sevmek olduğunu belirtti.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet. Baban, özellikle de ormandaki yaşam koşullarınızı düşündüğümüzde orayı özleme ihtimalinize anlam veremiyordu ama ben anlayabiliyordum. Çünkü biz insanlar, tanıdık bildik şeylerle bağlar kurarız. Yoksunluğun içinde bile bir güzellik bulabiliriz. Bu son derece insani bir tavır. Sahip

olduklarımızla elimizden gelenin en iyisini yaparız.”

Söylediklerini düşünüyorum. Bu doğru.

“Ve tüm bunlar,” diyor eliyle etrafı işaret ederek. “Bunlar sizin alışkın olduğunuz şeyler değil. Bir ara size evde öğretim vermeyi bile düşündük ama Bayan Haskell haklıydı. Oturup endişelenmek yerine korkularınızla yüzleşip karşılaştığınız yeni şeyleri normalleştirmenizin daha iyi olacağını söyledi.”

Ayağa kalkıp önlüğünü düzeltiyor. “Her şey iyi olacak, tatlım. Tabii sen buna izin verirsen.”

Kesin biliyor. Biliyor olabilir mi?

“Baban seni bekliyor.”

Ayağa kalkmama yardım ediyor.

Sonra montumu uzatarak, “Bu da senin, Carey. Biliyorum çok farklı geliyor ama bu senin.”

Tıpkı güçsüz bir yaprağa benzeyen elimi çekiyorum. Bu yeni duruma alışmak çok canımı acıtıyor. Neden bir şeyleri geride bırakmak insanın canını bu kadar acıtır ki?

“Teşekkür ederim, efendim,” diyorum ona bakarak. Sonra yeniden bakışlarımı kaçırıyorum. “Ama sanırım Delaney de bu durumdan çok mutlu değil.”

Burayı terk etmek zorunda kalırsam bu yeni montumu da götürürüm, diye düşünüyorum kabarık paltomu giyerken. Melissa’nın “şişme mont” dediği montumu giydikten sonra eldivenlerimi elime geçiriyorum. Belimde biten, içi dolgulu montumun kapüşonunda yapay kakım kürkü var.

Melissa kapıda durup düşünceli bir yüz ifadesiyle yenden arkasını dönüyor.

“Delly’nin de kendine göre alışmış olduğu bir düzen vardı. Sizinle hiç karşılaşmamasına rağmen hep hayatının bir parçasıydınız aslında. Hem de hiç de o kadar kolay olmayan bir parça. Bu yüzden Delly’nin de zamana ihtiyacı var. Hepimizin zamana ihtiyacı var. Tanrı’ya şükür ki yeterince zamanımız var.”

Beni yalnız bırakınca mavi, pembe ve sarı yünden örülmüş, kulak kısımları işlemeli tuhaf şapkamı takıyorum. Dönüp aynada kendime bakıyorum.

Orman kızı, çürük yaprak rengi gözleri ve ümitsiz ifadesiyle bana bakıyor. Ben göz kırpınca Henüz Tanımadığım O Kız da bana göz kırıyor.

Dışarıya çıkıp babamın çalıştığı yere doğru ilerliyorum. Karları gıcırdatarak yürüyüp ağılın kapısını aralıyorum. Dört tane keçiye uyumaları için samanlardan bir yer yapmaya çalışıyor. Bu sırada biri kakao kahve, diğeri açık gri iki eşek de yarı aralık gözkapaklarıyla kendilerine ayrılan bölmeden olan biteni seyrediyor.

İçeri girdiğimi gören babam başıyla beni selamlıyor.

“Birkaç dakika içinde bitirmiş olurum.”

“Peki, efendim.”

Elindeki tırpanla son saman yığını alıp kocaman bir el arabasının içine doğru atıyor.

“Orada oturabilirsin,” diyor iple bağlı bir saman yığınına işaret ederek. “Ahırın kapısını kilitleyince işim bitiyor.”

Hayvanları gece çıkmasınlar diye kilitlerken keçiler de anahtar deliğine benzeyen, tuhaf gözleriyle beni izliyor.

Bana çobanların, sürülerin, doğanın ve dağların koruyucusu vahşi yaşam tanrısı Pan'ı hatırlatan minik boynuzlarıyla sevimli görünüyorlar. Çobanlık yaptığı Bücür olmasaydı Nessa'nın keçilerle çok daha fazla zaman geçireceğini düşünüyorum. Babam kapıyı açıp eşikte öylece duruyor.

“Konuşmanın zor olduğunun farkındayım...” Durup bir sigara yakıyor. Dumanlar çeşitli şekiller oluşturarak kapıdan çıkıp gidiyor. “Ama annen hakkında bir şeyler sormak istiyorum.”

Oturduğum saman balyasından bir parça saman çıkarak oynamaya başlıyorum.

“Annen size vuruyor muydu?”

Melissa'yı düşünerek başımı sallıyorum. Tıpkı Melissa'da olduğu gibi babamın gözlerine de bakamıyorum.

“Sizi ormanda yalnız başınıza mı bırakıyordu? Yani sizi bulduğumuzda çok uzun süredir yalnız mıydınız?”

Yine başımı sallıyorum.

“Kardeşinin geçen yıl konuşmayı bıraktığını söylemiştin. Buna neden olan şeyi bilmek istiyorum.”

Kendi kendimi nefes alıp verme konusunda telkin ediyorum. Nefes al, nefes ver. Söyleyeceklerimi daha evvel defalarca kez kendi kendime tekrar etmişim.

“Öncelikle, zaten çok fazla konuşmuyordu, efendim. Ayrıca etrafımızda konuşacak çok fazla kişi yoktu.”

Gözlerindeki ifadeden beni konuşmaya zorlamamaya çalıştığını anlıyorum.

“Ness beş yaşındaydı,” diye devam ediyorum. “Birkaç

ay sonra, konuşmamaya devam ettiğinde annem onu kasa-badaki konuşma terapistine götürdü.”

“Tetikleyici bir olay oldu mu?”

“Tetikleyici?”

Çok fazla kelime bildiğimi sanıyorum ama hâlâ bilmediğim bu kadar fazla kelimeyle karşılaşmak bana oldukça şaşırtıcı geliyor.

“Yani onu üzen bir şey. Bu sessizliğinin bir nedeni olmalı.”

Sıcacık ahırlarında güvenle duran hayvanlara bakıyorum. Kahverengi eşek de sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Babam alnında endişeli bir kırılganlık oluşmuş vaziyette, gözlerini dikmiş bana bakarken ezberlediğim kelimeleri rahatça söylemek hiç de kolay değil.

“Bilmiyorum,” diyorum bakışlarımı kaçırmamaya çalışarak. *Çünkü yalancılar gözlerini kaçırır.* Ormandaki adam öyle söylemişti. O anı unutmaya çalışarak titriyorum. Babam raflardan bir battaniye alıp omzuma atıyor.

Konuşurken dişlerim birbirine çarpıyor.” Teeşekk-küür eddderim, effendiiim.”

Hayvanların su kaplarını doldurduğu için botlarının burn kısmalarında su lekeleri var. İkimiz de uzun uzun konuşuyoruz ama onun neler olup bittiğini öğrenmek istemesini anlayabiliyorum. Aklıma en az benim kadar kaybolmuş olan Perdita geliyor:

O zaman iki şıktan biri olacaktır:

Ya siz bu kararınızı değiştirmek zorunda kalacaksınız

Ya da ben dünyamı.

“Aklına herhangi bir şey gelirse benim de bilmeme izin ver. Nessa’ya bu durumu atlatabilmesi konusunda yardımcı olmak istiyoruz.”

Battaniyeyi geri uzatırken başımı sallıyorum. “Olur, efendim.”

Dışarı çıkınca derin bir nefes veriyorum. Tişörtümün ucunu pantolonumun içine sokmuş olmama rağmen titriyorum. Ağılın arka tarafına geçerek yere çömeliyorum. Keşke yanımda bir poşet olsaydı. Geç saatte yayınlanan “kamu spotu”ndaki kadın yaşadığım bu hali “endişe nöbeti” olarak adlandırmıştı. Bu nöbetleri son zamanlarda çok fazla yaşamaya başladım.

Babamın bana ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hiç kimsenin yok. Yalnızca, beni başkalarına neler olup bittiğini anlatamayacak kadar çok seven Jenessa biliyor. Beni yakınında tutmak için kelimelerinden bile isteyerek vazgeçen Jenessa... Ben dile getiremeyecek kadar korkak olduğum için onu bu fedakârlığı yapmaya zorladım.

Ne biçim bir yaratığım ki altı yaşındaki ufacık bir kıza günahlarımın bedelini ödetiyorum?

Kendimden ve yaptığım şeyden nefret ediyorum. Çok düşündüm ama ikimizi de kurtaracak bir cevabı hâlâ bulamadım.

Yün eldiveni öfkeyle yanağıma bastırarak gözyaşlarımı siliyorum. Buraya geldiğimden beri çok kolay ağlıyorum. Bu durumdan da nefret ediyorum.

Nessa güvende olsun da, gerisinin hiçbir önemi yok.

Annemi düşününce gözyaşları hissizliğe dönüşüyor. Bizi ormanda yalnız başımıza bırakarak tam da olduğu gibi davrandı. “İnsanın bir gerçekten hoşlanmaması o gerçeğin var olmadığı anlamına gelmez.” Annemim beyni düzgün çalışmıyor. Kendisi bu durumu “manik nöbetler” olarak adlandırıyordu. Benim yaşımdayken bipolar bozukluk teşhisi konulmuş.

Aziz Joseph, beni duyabiliyor musun? Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne yaparsam yapayım ufak bir kız inciniyor. Sen söyle, hangisi daha kötü? Jenessa’nın kelimelerini kaybetmesi mi yoksa beni mi?

Onlara anlatırsam ve artık beni istemezlerse ne olur?

Pantolonumun paçalarını sıyırıyorum. Tenim karanlığın içinde ay gibi beyaz görünüyor. Eldivenimi tıpkı baldırımın arkasındakine yarık izine benzeyen düz ve gri renk yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Katlanır masanın metal köşesi yapmıştı. Üzerinden biraz zaman geçene kadar yaralandığımı hissetmemiştim bile.

“Charles! Carey! Dışarısı buz gibi! Jenessa, köpüklü bir banyo yapmak için Carey’i bekliyor. Geliyor musunuz?”

Babam beni idare edince şaşırıyorum.

“Carey yürüyüşe çıktı. Ona çok uzaklaşmamasını söyledim. Ness’e, Carey’in onu bir dahakine yıkayıp durumu telafi edeceğini söyle.”

“Tamam, sen de geç kalma. Çay yapıyorum.”

“İşim bitmek üzere. Hemen geliyorum.”

Sesleri soğuk ve sessiz havada gayet rahat duyuluyor.

Birkaç dakika sonra babamın kar üzerindeki ayak seslerini duyuyorum. Arka merdivenlerden çıkıp kapıyı açarak içeri giriyor.

Her şey an meselesi. Şu anda bundan eminim. Sonra burada kalamayacağım. Ya yasalar buna izin vermeyecek ya da burada kalmam Jenessa ve yeni ailesi için uygun olmayacak.

Kulaklarımda bir şiir yankılanıyor.

Ah, çaldılar benden,

Ruhumun sınıksız sarıldığı umudu, hevesi.

Bırakmayacaklar ki işiteyim,

Ruhuma zevk veren o sesi.

Kendimi düşündüğüm yok. Gerçekten. Şu anda tam bir korkak olabilirim ama o zaman öyle değildim. Yaptığım şeyin cezasını çekmem gerekirse çekerim. Zaten bu yüzden annem gibi değilim. İşte bu yüzden Jenessa’yla birlikte hayatta kalmayı başarabildik ve her zaman da başarabiliriz.

12

ana sorarsanız cumartesi gecesi abur cubur yiyip gazoz içmek için toplanmak oldukça tuhaf bir gençlik aktivitesi. Yani zaten akşam yemeğini yedik, hem yanında gazozumuzu da içtik.

“Esas mesele bu değil. Bu, sınıf arkadaşlarını tanıyıp okul dışından arkadaş edinmek için bir fırsat. Eğleneceksin,” diyor Melissa sırtarak. “Benim tanıdığım Carey’in küçük bir partiden korkacağını sanmam.”

“Kim korkuyor?” diyorum tuzağına düşerek. “Zaten Pixie’ye gideceğimi söylemiştim. Yoksa annesi gitmesine izin vermiyormuş.”

Kapıda konuştuklarımıza kulak misafiri olan Delaney gözlerini deviriyor. Melissa’ya yardım etmek için topladığım son tabağı da makineye yerleştiriyorum.

Nessa mutfak masası toplandığı zamanlarda ayaklarını sallayarak resim çizerken bizim konuşmalarımızı dinlemeyi

çok seviyor. Sayfanın yarısını kaplayan gökkuşağının altında Bücür ve babamın ya da sapsarı güneşin altında gülümseyen Delaney ve Melissa'nın bir sürü resmi var. Hiç de fena olmayan çizimler buzdolabının her yerini kaplıyor. Kiler kapısında da üç resmi var. Çerçeveleenip yemek odasına asılan aynı zamanda Melissa'ya çizdiği ilk resim, Jenessa'nın gözünden ormanı anlatıyor.

Bu aynı zamanda benim de en sevdiğim çizimi. Sayfanın bir kısmına çizdiği, düzenli ve zarif ağaçlar, açıklıkta bulunan karavan ve kâğıdın en alt kısmında da akan dere. Nessa bir gün ressam olabilir.

Melissa, Delaney'in yanından geçerken ona ansızın sarılarak, "Carey'in Courtney'i partiye götürecektir olması çok nazikçe," diyor.

"Anne! Saçımı bozuyorsun."

"Courtney'in de tam bir çetin ceviz olduğunu tahmin edebiliyorum," diye devam ediyor Melissa. "Genç ve akıllı-sınız. İkinizin iyi anlaşıyor olması beni şaşırtmıyor."

Kızarak, "Neden? İkimiz de ucube olduğumuz için mi?" diye soruyorum.

Melissa'nın çıplak ayak tezgâha tırmanıp kristal kâse-leri en üst rafa yerleştirmesini izliyorum. Babam bunu yap-masından hiç hoşlanmıyor. Bunun yerine, her seferinde kat-layıp kaldırmak zor olsa bile tabureyi kullanmasını istiyor.

Melissa tezgâhtan aşağı inip bana dönüyor.

"Ucube mi? Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

Aynı anda ikimiz de koltuğa yayılmış *Yıldızlar ve İn-*

sanlar adlı bir dergi okuyan Delaney’e bakıyoruz. Eğer ben ona derginin isminde geçen “insanlar” kelimesiyle hangi insanların kastedildiğini bilmediğimi, neden dergideki bazı kadınların kocaman dudakları olan kedilere benzediğini, bembeyaz dişleri, kusursuz saçları ve pahalı çantaları olan gençlerin tuhaf görüldüğünü söylesem beni sonsuza kadar “ucube” olarak çağırmaya devam eder sanırım. Şu “Louis Vuitton” çantalarına harcanan parayla Ness’le ormanda bir, hatta belki de iki yıl rahatlıkla yaşayabilirdik.

Dışarıdan korna sesi gelince Delaney koşarak palto-sunu almaya gidiyor. Çıkmadan önce başı kapının ardında sesleniyor.

“Ben çıkıyorum. Görüşürüz!”

Melissa onu durduruyor.

“Carey ve Pixie için arabada yer olmadığına emin misin, Delly?”

Ben utanarak eziliyorum. Yetişkinler bazen ne kadar iyimser olabiliyorlar. Delaney’in yüzü, tıpkı Nessa’nın tek vuruşta ezilip büzülen gülümseyen kâğıt çiçekleri gibi düşüyor.

“Üzgünüm, anne. Önce Kara’nın evine, oradan da partiye gideceğiz. Kızları bekletmem.”

Melissa bana bakıyor. Ben de Delaney’le birlikte gitmek istemem zaten. Bunun yerine kokarca yemeyi bile tercih ederim. Aziz Joseph’e şükürler olsun ki hiçbir zaman Nessa’yla bunu yapmak zorunda kalmadık.

“Anlıyoruz. İyi eğlenceler, tatlım. İçki içmek yok. Ayırı-

ca emniyet kemerini tak. Araba kullanırken telefonla oynamayın. Ayrıca nahoş bir durumla karşılaşırsan hemen arabayı durdurup iniyorsun ve ben seni almaya geliyorum.”

Delaney sıkıntıyla inliyor. “Sonra da bütün okulun mas-karası olayım, değil mi?”

“Umurumda değil. En azından canlı bir maskara olursun!”

Tam babam arka kapıdan girerken ön kapı çarparak kapanıyor.

“Burada kapıları çarpan da kimmiş bakalım?”

Jenessa kıkırdayarak elini kaldırıyor.

“Demek sendin ha?”

Parmaklarıyla gıdıklama hareketi yaparak eğilip Ness’i gıdıklamaya başlıyor. İçten ve gürültülü kahkahaları bulaşıcıymış gibi hepimizi etkisi altına alıyor. Kahkahaları o kadar gerçek ve canlı ki her an konuşmaya dönecekmiş gibi bekliyorum. Ness tıpkı kurnaz bir tilki gibi emekleyerek masanın altına kaçıyor ama aslında gerçekten kaçmak istemediği çok açık.

“Bu kadar yeter,” diye uyarıyor Melissa. “Yemekten yeni kalktı.”

Hâlâ gülen babam Jenessa’nın elini tutup onun sandalyeye oturmasına yardım ediyor. Ness’in eli onun kocaman elinin içinde o kadar küçük görünüyor ki. Bunun kaba bir hareket olduğunu biliyorum ama onu uzun uzun incelemekten kendimi alamıyorum. Sana ait olduğunu bilmediğin bir şeyi bulmak ve o şeyi tanımanın tek yolu da durmaksızın incelemekmiş gibi bir his. Karışık saçları ve kocaman gülüm-

semesiyle onu ormanda gördüğümüz o ilk günden çok daha genç ve mutlu görünüyor. Kızlarıyla ilgilenmeyen birine hiç benzemiyor.

Herkes Ness'i seviyor. Melissa, Delaney, Bayan Haskell, Bayan Tompkins, tüm sınıf arkadaşları ve görüşüne göre babam da. *Bu yeni durum Ness için de benim kadar zor olmalı*, diye düşünüyorum ama o, zorlanıyormuş gibi görünmüyor. Onun için olaylar tıpkı geçen hafta Melissa'yla alışverişten dönerken tüm ışıkların yeşil yandığı zamandaki gibi geliyor.

Şanslı ve kolay.

Ön kapı çalınca hepimiz dönüp oraya bakıyoruz.

“Ben açarım,” diyor babam.

Oturduğum sandalyeden Courtney ve annesini selamlamasını izliyorum. Pixie'nin annesinin bu kadar genç olması beni şaşırtıyor.

“İçeri girmez miydiniz?”

Pixie'nin annesi utangaç bir edayla elini uzatıyor. “Ben Amy Macleod. Pixie evde sürekli Carey'den bahsediyor.”

Pixie'nin yüzü neredeyse saçları gibi kıpkırmızı oluyor. “Anne!”

“Dur da montunu getireyim,” diyor Melissa sıcak bir ses tonuyla.

Neredeyse saatlerdir hazır vaziyette bekliyorum. Puffer montum kapının arkasındaki askıda, yün eldivenlerin ise cebinde. Ayaklarımda neredeyse dizime kadar bacaklarımı sararak uzanan yeni çizmelerim var. Melissa bu çizmelerin tıpkı binicilerin giydiklerine benzediğini söylüyor.

Siyah taytım ve örgü kazağımla iyi göründüğünü düşünüyorum. Delaney bile kendini toparlayıp gözlerini kaçırmadan evvel beni baştan ayağa süzdü.

“Bir fikrim var,” diyor babam. “Kızları partiye ben götürreyim. Siz hanımlar da birbirinizle tanışıp çay içersiniz belki.”

“Bu şahane bir fikir, Charles. Siz ne dersiniz, Amy?”

Pixie önce bana sonra annesine sonra tekrar bana bakarak sırtıyor.

“Bence de hoş olur.”

Babam Amy’nin paltosunu alıp askıya asıyor.

Babam, “Önden buyurun hanımlar,” deyince Pixie neşe içinde, ikiletmeden ilerliyor.

Babasının olmadığı o kadar belli ki. Şu an babamı onunla paylaşmak beni hiç rahatsız etmiyor.

Babam bizi Delaney’in en yakın arkadaşlarından Marie’nin evinin önüne getiriyor. Bugünkü doğum günü partisi ona ait. Tüm ikinci sınıflar davetli ve görüşüne göre hepsi gelmiş.

“İçki yok. Sigara yok. Herhangi bir keyif verici madde yok. Anladınız mı, kızlar?”

“Evet, efendim.”

Pixie yüzüne ciddi bir ifade takınıyor ama bunu çok fazla sürdüremiyor.

“Merak etmeyin, Bay Blackburn. Ben Carey’i beladan uzak tutarım.”

Babamla birbirimize bakıyoruz ama ikimiz de onu dü-

zeltmiyoruz. O an Pixie'nin Delaney ve benim aramızdaki bağlantıyı bilmediğini fark ediyorum.

Sıcak tutan, kabarık montların içinde olunca kış havası son derece neşe verici. Babam bir kez kornaya basıp uzaklaşırken farların ışığından korumak için gözlerimi kısıyorum.

Marie'nin evi o kadar büyük ki ormanda kaldığımız karavandan onlarcasım bir araya getirsek anca bu evin boyutuna ulaşır.

“Korktun mu?” diye soruyor yüzümü okuyarak.

Delaney'in Cadılar Bayramı'ndaki cadılar gibi kahkaha atarak, *iki ucube bu gece uyku saatlerini geçirecek*, demesini düşünüyorum.

“Hayır,” diyorum omuzlarımı dikleştirerek. “Yalnızca düşüncelere daldım.”

“Düşüncelere mi daldın? Nereye geldik? Cenazeye fiilan mı? Bugün bu edebi kelimeleri bir kenara bıraksan iyi olur, Blackburn. Şimdi parti zamanı.”

Pixie çılgın hareketlerle dans ederken ayağı kayınca düşmesin diye kolundan yakalıyorum. Aslında Melissa insanların merdivenlerine ve evlerinin önündeki yollara tuz döktüğünü söylemişti. *Buzları eritmek için tuz*. Hayır hayır, yiyeceklerimize koyduğumuz türden bir tuz değil.

“Neredeyse berbat bir şekilde düşecektim. Teşekkürler, Carey.”

Kızıl saçları ve mimikleriyle tıpkı Pixie'ye benzeyen Bayan Macleod'u düşünüyorum.

“Aynı annene benziyorsun, biliyor musun?”

“Herkes öyle söylüyor. Belki de çok genç görüldüğü içindir. Lisedeyken bana hamile kalmış. *On beş* yaşındaymış. Ben de liseye gidiyorum ama her şey yasak.”

Ness’i düşünüyorum. “O kadar gençken çocuk yetiştirmek çok zordur.”

“Biliyorum. Anneme buraya taşınmadan evvel kardeşine nasıl baktığımı söyleyince bu gece sen de geleceksen bana izin vereceğini söyledi. Hâlâ izin verdiğine inanamıyorum!”

“Evet, o benim,” diyorum gülümseyerek. “Güvenilir arkadaş.”

“Öylesin. Sanırım ikimiz de öyleyiz,” diye ekliyor iç çekerek.

“Ama bu gece değil. Sanırım tüm gece bir sürü gazoz içip gereksiz abur cuburları mideye indireceğiz!”

“Çok fazla dışarı çıkmıyorsun, öyle değil mi, Blackburn?”

“Evet.”

Hayran olmuş bir vaziyette evin önünde dikiliyoruz. Noel ışıklarıyla süslenmiş ev nefes kesici. Hayatım boyunca böyle bir şey görmemiştim. Ağaçların gövdeleri bile ışıklarla süslenmiş. Rengârenk ışıklar, karanlığın içinde Nessa’nın kitaplarındakilere benzeyen sihirli bir dünya yaratmış adeta.

Melissa, “Aralık ayının sonunda tüm evler ve sokaklar süslenmiş olur. O zaman sizi etrafı gezmeye götürürüz,” demiş ve sözünü de tutmuştu.

Ormandan önce Noel’de neler yaptığımızı pek hatırlamıyorum. Jenessa ise Noel’in ne olduğunu bile bilmiyor. Hayatta kalma meselesiyle o kadar meşguldük ki Noel’i düşünemiyorduk bile.

Pixie kolumu çekiştirerek, “Hadi, içeri girelim. İlk partimi yolda titreyerek geçirmek istemiyorum!” diyor.

Ön kapıya giderken onun kolundan tutuyorum.

“Topuklu ayakkabı mı giydin?”

Ben ayakkabılarımı fark edince utanarak kızarıyor.

“Parmak uçlarımda yükselmek zorunda değilim. Gördün mü?” diyor zili çalarken.

“Sanırım zili çalmadan direkt içeriye giriyoruz,” diyorum gergin bir şekilde.

Tam o anda kapı açılıyor. Marie bizi kibirli bir neşe içinde karşılıyor.

“Pixie Macleod ve Kemancı Kız,” diyor mırlamaya benzer sesiyle.

Pixie müziğin sesine kulak vererek olduğu yerde zıplayınca Marie gülümsüyor.

“O kadar heyecanlıysan hemen içeri gel de eğlenmeye başla.”

Beni arkasından çeken Pixie, “Teşekkürler,” diyor coşkuyla.

Ev saldırı altındaymış gibi bir gürültü var. Kahkaha, müzik ve gülüşme sesleri evi titretiyor. Müzik ve ritimler kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyor.

“Bak!”

Pixie hole doğru çekiyor. Paltoları asmak için bile ayrı bir oda var.

“Ritimleri içinde hissediyor musun? Çok *cool* değil mi? Tıpkı kulüplerdeki gibi.”

Paltomu çıkarmıyorum. *Keşke yanımda kemanım ya da tutunacak herhangi bir şey olsa*, diye düşünüyorum. Bu bir yana, boş bir kutu olsa da ben kayışını cebimde, kimsenin göremeyeceği şekilde tutsam bile yeter.

Pixie kolumu çekiştiriyor.

“Paltonu çıkarmayacak mısın?”

“Sanırım hayır.”

Ya birisi çalarsa? Bu, şimdiye kadar sahip olduğum en güzel palto. Onu giydiğim zaman kendimi medeni Carey gibi hissediyorum. Umudu olan Carey.

“Sen bilirsin. Terlersen daha sonra asarsın.”

Arka taraftaki büyük salondan gelen sesler bana kendimi köşeğe sıkışmış bir böcek gibi hissettiriyor.

“Ne kadar içe kapanıksın, Blackburn? Dans etmek istemiyor musun?”

Suratıma takındığım gülümsemeyle hayır anlamında başımı sallıyorum. Nefes alamıyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum.

“Sen... Iııı. Şey, sen git. Ben böyle iyiyim.”

Pixie cilalanmış zeminde kayarak dans ederken benden uzaklaşıyor. Odadaki mobilyalar, insanlar daha rahat dans etsin diye duvara doğru yanaştırılmış. Tam ortadaki cam şöminenin önünde durup ellerini ovuşturuyor. İngiliz edebiyatı dersini birlikte aldığımız birkaç kızla gülümseyip el sallayarak selamlaşıyor. Sonra kahkahalar atarak dans eden bir gruba dahil oluyor.

İnsanlarla o kadar kolay kaynaşabiliyor ki onu izlerken içimde tuhaf bir his oluştuğunu fark ediyorum. Kıskançlık. Pixie’yi kıskanıyorum.

Dans ettiğimi hayal ediyorum. Daha evvel hayatımda hiç dans etmedim. Böyle bir şey yaparsam Delaney ve arkadaşları kesin parmaklarıyla beni işaret edip kahkahalara boğulurdu.

Sıska bir oğlan, baş hareketleriyle müziğin ritmine uyum sağlayarak bana doğru uzanıyor.

“İster misin?”

Elinde elde sarılmış sigaraya benzeyen, güzel kokulu bir şey var. Kokusu tıpkı ormandayken ateşe attığımız yosunlara benziyor.

“O ne?”

“Eğlence.”

Boş gözlerle ona bakıyorum.

“Dalga geçiyorsun, öyle değil mi? Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?”

Ben hayır anlamında başımı sallayınca gülmeye başlıyor. O kadar gürültülü gülüyor ki yan taraftaki grup bile dönüp bize bakıyor. Bana doğru eğilince nefesinin kokusunu alıyorum. Tıpkı annemin metamfetamin kullandığı zamanlardaki kokusuna benziyor. Bir adım geri çekiliyorum.

“Kendini beğenmiş kaltak. Senin gibi kızların hepsinin burnu havadadır.”

Tüfeğimi düşünüyorum. Onu kendilerine doğrultulmuş gören koca adamların bile korkudan dizleri titrerdi.

Pixie benimle göz göze gelinde iki parmağıyla yukarıyı işaret ettiği bir dans figürü sergiliyor. Belli belirsiz gülümsüyorum. *Bunu yapabilirim.* Duvar boyunca ilerliyorum ama nerede gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi kendime *ben, görevi vahşi ortamdaki rengineyiklerini gözlemlemek olan bir bilim insanıyım* diyorum. Oysa aslında şu anda kendimin ürkek bir geyik gibi olduğunu da farkındayım.

Birilerine çarpınca, “Affedersiniz,” diye mırıldanıyorum. Ayağımın altında bir ağaç dalı varmış gibi hissediyorum ama başımı eğip bakınca başkasının ayağına basmış olduğumu fark ediyorum.

Tam düşecekken beni yakalıyor. Vücudu sanki arkada döne döne dans eden insanlarla aramda bir siper oluşturuyor. Kendimi Ness’in Disney prenseslerinden biri gibi hissediyorum. Dans ederken düşmüşüm de o, beni yakalamış gibi.

“Sen,” diyor.

*Fakat Lancelot düşündü bir an,
Dedi, “Ne güzel bir yüz bu aman,
Tanrı esirgemedен vermiş zarafetini,
Hem de hiç sakınmamış Shalott Leydisi.”*

Gözlerine bakınca kendimi başımı geriye vermiş salıncakta sallanıyor gibi hissediyorum.

“İyi ki buradaydım da seni yakaladım. Neredeyse düşüp ezilecektin.”

Geyik sürüsü tarafından. Bunun düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor.

Aramızda geçenleri düşünüyorum. Berbat bir yüz ifadesiyle ona bağırmamı, ağızından çıkan kötü kelimeleri. Daha önce kendimi hiç o kadar kaybetmemiştim.

“Ryan,” diyorum neredeyse fısıltı gibi bir sesle. Yüzünü inceliyorum ama ifadesi sanki kapanmış bir kitap gibi.

Dengemi sağlamama yardımcı oluyor.

Yanında dikiliyorum. Kollarımız birbirine değerken kalabalığı seyrediyorum. Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ama kelimeler bir türlü çıkmıyor. Bana doğru uzanıp zorla gülümsüyor ama bu gülümsenin etkisi gözlerine ulaşmıyor.

“Bütün hafta seni görmedim.” Nefesi nane kokuyor. “Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım. Kaçıyor musun gerçekten?”

Gözlerimi kaçırıyorum. Göğsümde o tanıdık ağrı var.

“Hayır. Yani bilmiyorum.”

“Evet mi hayır mı?”

“Şey yalnızca... yani ben yalnızca...”

“Yalnızca ne? Artık seninle muhatap olmayı hak etmiyor muyum? İnsanlar tek bir hata yapınca onları hayatından siler misin hemen?”

“Hayır! Ben, asıl senin beni görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Ben sandım ki... Yani düşündüm ki...”

Yüzümü tutup kendisine doğru çeviriyor. Fakat bu, anemin sert tutuşunun aksine son derece yumuşak bir hareket.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” diyor.

Gözlerim doluyor ama o, yüzümü bırakmıyor.

“Daha doğrusu arkadaştan daha fazlası olduğumuzu umut ediyordum ama en azından arkadaşız, öyle değil mi?” Elleri vücudunun yanına düşüyor. “Durum her ne olursa olsun insan önemseydiği kişilere böyle davranmaz. En azından benim geldiğim yerde öyle. Yoksa senin hakkında yanıldım mı? Ben sandım ki...”

Biraz bekliyorum ama sonra kendimi tutamayıp, “Ne? Ne düşünmüştün?” diye soruyorum.

“Senin farklı olduğunu. Yalnızca bu.”

Tam o anda kalbim çözülüyor. Sanki yıllardır Ryan’ın kelimeleriyle çözülmeyi bekliyormuş gibi.”

“Evet, farklıyım,” diyorum gözyaşları yanaklarımdan süzülürken. “Sorun da bu zaten.”

Hayatım, geçmiş ve şu anın bir karışımı gibi. Sanki iki ayrı yapbozun parçalarını bir araya toplamışım gibi. Hiçbir parça bir yere uymuyor.

“Öpmek yok, tamam mı? Dokunmak tamam ama öpmek yok. Burada romantizm değil, iş yapıyoruz,” diyor annem kelimeleri tükürür gibi söyleyerek.

Adamın gözleri parlıyor. Yüzü kıpkırmızı ama erkekler her zaman annemin sözünü dinliyorlar.

Korkmamı bekliyor ama korkmadığımı görünce gözlerine bir hayal kırıklığı çöküyor. Ben kendimi bildim bileli, hep korkmamı istediler ve korkmayınca hayal kırıklığı yaşıdılar.

“Zaman en kötü şeylerin etkisini bile siler,” diyor an-nem beni daha sonra ağlarken görünce.

“Alışırısın.”

“Alışmak istemiyorum. Bunu sevmiyorum.”

“Burada üzerine düşeni yapman gerekiyor, evlat. Kim-se çöpçü ya da mezarıcı olmak istemez ama birilerinin bu işleri de yapması lazım.”

Alışmamı ve duyarsızlaşmamı istediği şey adeta bir kısır döngü. Psikoloji kitabında öyle yazıyordu: “cinsel duyarsızlaştırma.”

*Dokumayı bırakıp koşunca cama,
Aynası çatlamış, bir yandan bir yana,
İşte lanetlendim, diye bağırarak ağlamış
Shalott Leydisi.*

Ryan uzanıp nazikçe çeneme doğru akan gözyaşını siliyor.

Her zaman farklı olacağım. Ona o gün, ağaçların arasında piknik yaparken söylemeye çalıştım.

“O gün yaptığım şey seni üzdü ya da korkuttuysa özür dilerim, SC. Fakat bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayamayacağımı mı sandın? Kardeşinin ve senin neler yaşadığınızı tahmin edebiliyorum. Bana güvenebilirdin. Ben sana ve sırrına sahip çıkardım.”

Bana mı yoksa ormandaki kıza mı? Hangisi nerede son bulup nerede başlıyor bilemiyorum.

“Anlıyorum. Yani, şimdi tam olarak anlıyorum.”

Sessizce dinliyorum. Sanırım bu, bir insanın diğerine verebileceği en büyük hediye. Bunu asıl o zaman yapmalıydım.

“Annemle yaşıyorum. Babam yok...” Durup derin bir nefes alıyor. “Babam aile içi şiddetten hapis cezası aldı. Yedi yaşındayken annemin ön dişini benimse kolumu kırdı. Annem bir hafta hastanede yattı. Tek neden de evde bira olmamasıydı.”

Tüm dikkatimle dinliyorum.

“Bunları hiç kimse bilmiyor. Yani senin dışında hiç kimse.”

Yeşil. Parlak yeşil. Sonra aniden yok oluyor.

“Bana bunları anlattığına inanamıyorum.”

Bunu sesli söylemek istememiştim ama söz ağızdan çıktı bir kere.

Kızarıyor. “Neden? Bunları duymak istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum.”

“O zaman neden?”

“Yalnızca şaşırdım sanırım. Ben sanmıştım ki... Yani Delaney demişti ki...”

“Ne?”

Yüzüm kızarıyor. “Delaney senin yalnızca benden...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. “Yüzüm güzel olduğu için hoşlandığını söylemişti.”

Birbirimize bakıyoruz ama bu kez gözlerimi kaçırma-
dan ısrarla bakıyorum. Gerçeği bilmek istiyorum.

“Sanırım bu da nedenlerden biri,” diyor gülümseyerek. Ancak bu kez yüzünde gerçek bir gülümseme var. “Ama ben olsam Delaney’in söylediği her şeyi dinlemezdim. Bunu sen de hissetmiyor musun?”

“Neyi?”

“Aramızdaki yakınlığı.”

“Yakınlığı mı?”

“Akrabalık gibi sanki. Aynı yollardan geçmek gibi. Ortak bir tarihi paylaşmak gibi. Sen ve ben.”

Zihnimde daha fazla parça yerine oturuyor. Anılar, güçlüklerle görülen ama henüz iyileşmemiş o tanıdık yaraları yeniden diriltiyor sanki.

“Ryan? Anlat bana.”

“Bilmek istediğinden emin misin?”

Değilim ama yine de başımı sallıyorum.

“Anlatmalı mıyım bilmiyorum?”

“Neden?”

“Bunu yapan kişi ben mi olmalıyım bilmiyorum. Annem dedi ki...”

“Annen mi? Ryan, lütfen.”

“Pekâlâ, o zaman. Annem annenle arkadaştı. Seninle birlikte bizim evin arka bahçesinde oyunlar oynardık. Gerçekten hatırlamıyor musun? Salıncakları bile mi?”

Şu ana dek hiç hatırlamamıştım. Taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor ve geçmişe gidiyorum. Benden biraz daha büyük, altın saçlı bir oğlan çocuğu yanımdaki salıncakta sallanıyor. Geçmişe dönüp bakmak tıpkı güneşe bakmak gibi.

“Hatırlıyorum,” diyorum bağırarak. “Parça parça, ama hatırlıyorum.”

“Annen ilaçlarını bırakmıştı. İlaçların müziğini kötü etkilediğini söylüyordu.

“Keman çalmayı kastediyordu,” diyorum.

“Annem, annenin daha evvel de ilaçlarını bıraktığını söylüyordu. Fakat annen bu defa kararlıydı. Annem onu ikna etmeye çalıştı ama başarılı olamadı.”

“Hemen buraya gel, Carey Violet Benskin!”

Sandalyeden zıplayınca ayak bileğimin üzerine doğru düşüyorum.”

“Ne oldu, anne?”

Topallayarak anneme doğru ilerliyorum. Yarı yolda beni karşılıyor. Elinde kırık bir ruj var.

“Makyaj malzemeleri pahalıdır. Bu bir oyuncak değil. Sana ne demiştin?”

Eliyle kolumun üst kısmını kavrayıp beni hafifçe havaya kaldırıyor.

Sonra bir tokat atıyor. O kadar hızlı bir tokat ki yüzümün yandığını hissediyorum.

“Joelle! O yalnızca dört yaşında!”

Gözlerime altın rengi saçları olan çocuk takılıyor. Göz yaşları yanaklarından süzülüyor.

“Doğruyu yanlıştan ayıracak kadar büyüdü, Clarey.”

“Annenin adı Clarey’di,” diyorum hayal meyal hatırlayarak.

“Clare. Vücudundaki çürükleri görmüş. Son zamanlara doğru çürüklerin gittikçe arttığını söyledi.”

“Seni hatırlıyorum,” diyorum gözlerimi kısarak. Şaşkı-
nım. “Annemi de hatırlıyorum.”

“Seni götürdüğü günü hatırlıyorum. O günü asla unut-
mayacağım. Annemin neler olup bittiği hakkında hiç fikri
yokmuş. Diğer günler gibi sıradan bir gün olduğunu düşün-
müş. Annen seni bizim evden almış ama sonra ikiniz de göz-
den kaybolmuşsunuz. Annem hikâyenizi gazetelerden takip
etmiş. Baban da birkaç kez haberlere çıkmış.

*“Ryan! Joelle ve Carey burada!”
Birlikte ağaçlara tırmandığım,
Benimle kirazlı dondurmasının yarısını seve seve pay-
laşan,
Salıncakta beraber sallandığım,
Pamuklara sarıp sarmaladığım,
Ama çok çabuk kaybettiğim o güzel arkadaşım.*

Sen de benim senin yüzünü beğenen sıradan bir erkek
olduğumu düşündün,” diyor omzuyla hafifçe beni ittirerek.
Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

*Yaprakların arasından süzülen güneş
Tunç zırhının üzerinde parlar dururken,
Atının üzerinde arpaların arasından çıkıp gelmiş
Yürekli Sör Lancelot.*

“Buna inanamıyorum ama hatırlıyorum.”

“Annenin bize okuduğu tuhaf bir şiir vardı. Şu gölde boğulan kadınla ilgili.”

“*Shalott Leydisi*. Tennyson’un şiiri,” diyorum. Bu şiiri yalnızca beni bildiğimi sanırdım.

Gülümsüyor. Bu gülümseme orman zamanlarımdan önceki o minik oğlan çocuğuna ait.

“Doğru. Dinlerken ödüm kopardı.”

“Çünkü kadın ölüyordu.”

“Evet.” Rahatlamış bir ifadeyle yüzüme bakıyor. “Kimse sizi bulamadığında öldüğünü düşünmüştüm.”

“Sonra beni buldun. Okulun ilk günü.”

“Suçumu kabul ediyorum,” diyor. “Bir sabah bizim okula nakledildiğini belirten evrakları görmüştüm. Başta neden babanın değil de annenin soyadını kullandığını anlamadım ama sonra kimsenin bilmesini istemeyeceğini düşündüm.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“İstedim aslında ama sen beni hatırlayamayınca... Bilmiyorum. Beni hatırlayacağından emindim.”

Ben de ona bir hediye vermek istiyorum.

“Sen babana hiç benzemiyorsun, Ryan. Ben de onu hatırlıyorum.”

Annemi düşünüyorum. Ona benzememek benim için çok önemli.

“Şükürler olsun ki benzemiyorum ama herkesin bir geçmişi vardır, SC. Herkesin kirli çamaşırları vardır.”

“Kirli çamaşırlar mı?”

“Yani unutmak istediği, saklamayı tercih ettiği şeyler.”

Beni kendine doğru çekince kendimi bırakıyorum. Bedeni, en az piknik masası yerine kullandığımız asırlık ceviz ağacı kadar koruyucuymuş gibi hissediyorum.

“Delaney başına gelenleri biliyor mu? Yani annenin seni kaçırma olayını?”

“Melissa onun da hep bu meseleyi dinleyerek büyüdüğünü söyledi.”

“Ama sanırım hiç kimseye anlatmamış.”

“Kendince sebepleri vardır diye düşünüyorum.”

O, gözlerini tavana dikince ben de aynısını yapıyorum. Tavanın tam ortasını oyup taş yerine camla kaplamışlar. *Evin içinde yıldızları görmek!*

Çok fazla çabalarsam tıpkı bir bebek gibi saf ve temiz olan Obed gökyüzünü hayal edebiliyorum. Yıldızlar tıpkı mors alfabesi gibi bir şeyler anlatıyordu sanki.

“Şimdi yapman gereken şey beni affedip şuraya bir öpücük kondurman,” diyor yanağını işaret ederek.

Ben ona doğru uzanınca o da eğiliyor ama tam başını çevirecekken dudaklarını öpüyorum. Ben, Zaten Olduğum Carey. Ben ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan o da beni öpüyor. Dudakları kaz tüyü gibi yumuşacık. Ben vücudumu onunkine yaslayınca o da tek koluyla bana sarılıyor. Müzik sesi ortalığı inletirken ona doğru iyice yaşıyorum. Birkaç saniye içinde dilini ağzımın içine alıyorum.

O an hemen kendini geri çekiyor. Sanki ormandaki adamları biliyormuş da beni artık istemiyormuş gibi.

Kalabalığın arasından şaşkın gözlerle bana bakan Pixie’yi görüyorum.

“Hiçbir şekilde içine girmek yok,” diyor annem başıyla apışaramı işaret ederek.

Bu adam daha zayıf. Heyecanlı. Ellerinden hoşlanmıyorum. Tırnakları da pis. Annemin avucuna bir şey sıkıştırıyor: elli dolarlık banknot.

Midem ağzıma geliyor ama yutkunarak kendimi tutuyorum.

“Anne, lütfen. Bunu yapmak istemiyorum.”

“O zaman Jenessa’yı uyandırmamı ister misin?”

Titriyorum. Bacaklarımdaki güç çekiliyor sanki. “Hayır, anne.”

“O zaman hadi işine bak, evlat.”

“Carey, özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.”

Ryan birkaç adım geri gidiyor ama sanki kilometrelerce gitmiş gibi hissediyorum. Ne kadar çabalasam da gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olamıyorum.

“Neden? Geçmişimden ötürü mü? On dört yaşında olduğum için mi? Ben küçük bir kız değilim, Ryan.”

Hızlı nefes alış verişlerini bir düzene sokmaya çalışıyor.

“Küçük bir kız olmadığın kesin ama hayatında çok fazla şey oluyor. Bu, bizim için en iyi zaman olmayabilir...”

Uzanıp elini yakalayarak bacaklarımdan arasına koyuyorum.

“Carey!” Sıcak kömüre dokunmuş gibi hızla elini çekiyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum. *Erkekler bundan hoşlanırlar*. Oysa onun gözlerinde gördüğüm şey şaşkınlık. İğrenme.

Duvar boyunca ilerleyerek geldiğim tarafa doğru kaçıyorum ama beni yine buluyor.

“Carey!”

Onu duymazlıktan gelerek yürümeye devam ediyorum.

Alageyikler. rengineyiği ailesinden gelirler. Hem erkeklerin hem de dişilerinin büyük çatal boynuzları vardır. Kışın yiyecek ararken ön ayaklarıyla karları ittirme alışkanlıkları vardır.

“Carey, bekle!”

Kolumdan yakalayınca onu itiyorum.

“Carey, lütfen.”

Yanaklarım yanarken başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. Bunun üzerine o da bana doğru bir adım atıyor.

“Bana bak.”

Bu kez dediğini yapıyorum.

“Şuna dokunmak beni daha çok ilgilendiriyor.”

Elini kalbimin üzerine koyuyor. Biraz daha sağa ya da sola kaydırsa ormandaki adamlar gibi yapmış olacak ama eli tam kalbimin üzerinde kalıyor. Ben de elimi onun elinin üzerine koyunca sarılıyor. Vücudum hıçkırıklarla sarsılırken beni sımsıkı tutuyor.

“Hey. Tamam, Carey. Tamam. Sakin ol, tamam mı?”

Başımı sallıyorum. Paltosunun kumaşı kulağımı gıdıklatıyor.

Başımdan öperek, “Piknikte ve bu gece olanlar. Hepsi için özür dilerim,” diyor.

Beni sımsıkı tutarken ayaklarına bakıyorum. Botları babamınkilere benziyor ama daha şık.

“O günden beri sana söylemek istiyordum.” Doğru ke-

limeleri bulmaya çalışıyorum. “Sanırım her şeyimi saklamaya o kadar alışmışım ki duygularımı kelimelere dökmek bana çok zor geliyor ama ben de özür dilerim.”

“Kanıtla,” diye fısıldıyor.

Bu kez benden istediği gibi gülümseyerek yanağına bir öpücük konduruyorum.

“Hadi, buradan çıkalım,” diyor elimi tutup kalabalığın arasından beni çekerek. Yine Pixie’ye bakıyorum. Bana yanındaki kızları işaret edip Ryan’la gitmemi işaret ediyor.

“Onu düşünme,” diyor Ryan nereye baktığımı görünce. “Yanındaki kızlar Sarah ve Ainsley. İkisini de anasınıfından beri tanıyorum.”

Dans ederken bağırıp çağıran insanların arasından yılan gibi süzülerek çıkmaya çalışıyoruz. Boynumu uzatıp son kez Pixie’ye bakmak üzere parmaklarımın ucunda yükselince, bana odaklanmış o buz gibi mavi gözleri fark ediyorum.

Delaney beni hemen oracıkta boğacakmış gibi görünüyor. Ryan beni çekip büyük salonun kapısından çıkarana dek gözlerimiz adeta birbirine kilitleniyor. Sonra başka bir odaya giriyoruz. Ryan kapıyı kapatıyor.

İçeride kırmızı tuğladan yapılmış bir şömine var. İçindeki alevler dans ederek yanarken duvarda çılgın gölgeler oluşturuyor. Duvarda asılı Doğu motifleri taşıyan halının altında maun ağacından yapılmış, cilalı, kocaman bir piyano var. Dışarıda ise kar taneleri cama hafifçe dokunduktan sonra nazlı nazlı yere düşüyor.

“Hiç kimseye söyleme ama,” diye fısıldıyor kadife kaplı

oturağa oturup piyanonun kapağını kaldırırken. “Sırra karşı sır. Şimdi benim de sende bir sırrım var.”

Ona bahçede çaldığım parçayı, yani Vivaldi’den *İlkbahar*’ı çalmaya başlayınca ağzım bir karış açılıyor. Parmakları tuşların üzerinde adeta uçuyor. Notalar yeri geldiğinde yağmur damlaları gibi zarif, yeri geldiğinde ise yavrusunu koruyan bir ayı gibi yırtıcı.

Ryan icrasını kuş sesini andıran o iki notayla bitiriyor.

Faa- sii. Faaaaaaa-sii.

Gözyaşları içinde gülüyorum. Bu şahane.

“Annem dört yaşındayken beni piyano derslerine başlattı. Çalışmam için beni oturağa yapıştırması gerektiğini düşünüyordu ama ben piyana çalmayı o kadar sevdim ki beni zorlamasına gerek bile kalmadı. Hatta yemek için bile beni piyanonun başından zorla kaldırıyordu. Zaman zaman dışarı çıkmamı, yoksa yüzümün tıpkı bir hayalet gibi solacağını söylerdi.”

“Şahaneydin,” diyorum coşku içinde.

Daha yumuşak ve medeni halimle ona gülümsüyorum. Şu anda onunla birlikte bahçelerinde oynayan kızım. Henüz ormanda yaşamaya başlamamış o kız. Şu anda aklımda tek bir düşünce var.

Yalnız değilim.

Ryan daha önce hiç duymadığım bir parça çalmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıp kendimi notaların nefes kesen etkisine bırakıyorum. Kalbim tıpkı asansöre ilk bindiğim zamandaki gibi aşağı doğru düşüyor, sonra bilinmeze doğru

ilk kez kanat çırpın, desteksiz bir kartal yavrusu gibi yukarı çıkıyor.

Ryan parçasını bitirene kadar gözlerimi açmıyorum. Gözlerimi açtığımda beni izliyor.

Piyanonun kapağını kapatıp ayağa kalkarken, “Bir fikrim var,” diyor.

Paltomun cebine uzanıp şapkamı çıkarıyor.

“Üşümemeyi, saçının bozulmasına tercih eden bir kızı takdir ederim.”

Şapkayı bana vermeden birkaç saniye tepesindeki püskülle oynuyor.

“Eldivenlerini de giy.”

Soru soran gözlerle ona bakıyorum.

Bana uzanıp paltomun fermuarını çeneme kadar çektikten sonra kendisinininkini de kapatıyor. Cam kapılardan çıkıp kendimizi gecenin karanlığına bırakıyoruz. Kar taneleri üzerimize pudraşeker gibi dökülürken ağzımdan babamın sigarasından çıkan dumana benzer, bulut şeklinde dumanlar çıkıyor.

“Sana bir şey göstereyim mi?”

Başımı sallıyorum.

“İzle,” diyor Ryan kendini sırtüstü karların üzerine bırakarak. Ben de kollarımı bacaklarımı açıp kendimi onun yanına atıyorum. Sonra bacaklarını ve kollarını yerde bir aşağı bir yukarı sürüyor.

Yüzümde aptal gibi bir sırıtişla ben de yaptıklarının aynısını yapıyorum. Belki de çılgının biridir ama bu türden bir çılgınlık son derece eğlenceli.

“Şimdi aynı benim gibi ayağa kalk.”

Ortaya çıkan şekli bozmadan dikkatle ayağa kalkmasını izliyorum. Ayağa kalktıktan sonra oluşturduğu şeklin içinden kenara doğru zıplayarak çıkıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Yanıma gelip kalın eldivenli elleriyle benim elimi tutuyor.

“Gördün mü?”

Yerdeki izlere bakıyorum.

“Kar melekleri,” diyor.

Evet, yerde meleğe benzer şekiller oluşmuş. “Ooooo. Çok güzeller.”

Elimi sıkıyor. Onun elinin içine gömülmüş elime bakıyorum. Bu geceden önce elini tuttuğum tek kişi Nessa’ydı. Kendi kendime, *keşke elimi hiç bırakmasa*, diye düşünüyorum.

*Masmavi, bulutsuz temiz havada
Mücevherle kaplı deri eyerli atıyla
Bir alev gibi yanan tüylü kaskıyla
At sırtında yol aldı Camelot’a.*

Büyülenmiş gözlerle yerdeki meleklerle bakıyorum. Açılmış kanatlarıyla tıpkı evde, şöminenin rafında duran porcelen meleğe benziyorlar.

“Kardeşim görse bayılırdı. Bunu yapmayı ona da öğreteceğim.”

Benim de Ryan’a göstereceğim bir şey var.

“Şurayı görüyor musun? Ardı ardına dizilmiş olan şu üç yıldızı?”

Ben parmağımla işaret edince başını sallıyor.

“Şu kemanın eşiği. Yukarıdaki iki, aşağıdaki iki yıldız gövde kısmı. Onların altındaki yıldızlar da sapı. Bu, benim keman takımyıldızım.”

Ryan gülüyor. “Aman Tanrım! Cidden keman gibi görünüyor!”

“Kardeşim küçükken ona, ‘Eğer bir gün birbirimizi kaybedersek beni büyük kemanın altında bekle,’ derdim.”

El ele evin etrafını dolaştıktan sonra verandaya geliyoruz. Elimi elinden ayırmadan meleklerimizin yanına geri dönmek istiyorum.

“Bizim gibi görsel becerileri körelmiş insanların o yıldızla ne dediğini biliyor musun?” diye soruyor.

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Orion takımyıldızı ya da avcı takımyıldızı.”

“Orion,” diye tekrar ediyorum. Melissa’nın bilgisayarından bu yıldızla ilgili bilgi toplamak için sabırsızlanıyorum.

“Ama ortak noktaları var.”

“Ne gibi?”

“Her ikisinin de yayı var.”

Birbirimize bakıp sırtıyoruz.

“İçeride başının çaresine bakabilecek misin?”

Başıyla kapıyı işaret ediyor. İçeriden kahkaha, müzik ve çığlık sesleri geliyor. Genç kızların çığlık atmayı bu kadar çok sevmelerine bir türlü anlam veremiyorum.

“Evet evet. Hallederim. Pixie’yi bulmam lazım,” diyorum ses tonuma kendime güveniyormuşum gibi hava vermeye çalışarak. Saatime bakıyorum. “Bayan Macleod neredyse bizi almaya gelir.”

“O halde pazartesi günü okulda görüşürüz. Benden kaçmak filan yok anlaştık mı?”

Eğilip beni alnımdan öpüp kollarıyla tıpkı bir ipekböceği kozası gibi sardıktan sonra geri çekiliyor.

“Neredeyse unuttuyordum. Senin için bir şeyim var. Gözlerini kapat.”

Paltomun fermuarını yarısına kadar açtıktan sonra iç cebine ince kâğıda benzeyen bir şey koyduktan sonra tekrar kapatıyor. “Eve gidene kadar sakın bakma.”

Gözlerini benden ayırmadan geri geri yürürken ayağı takılınca sendeliyor. Kollarını kanat gibi çırparak dengede kalmaya çalışırken ben de kıkırdıyorum.

Arabasına binince birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Buğulanmış cama SC yazınca gülümsüyorum. Arabayı çalıştırıp ilerleyince gözden kaybolana kadar arkasından el sallıyorum.

*Lanetin ne olacağını bilmeden
Dokumaya devam etmiş inceden
Shalott Leydisi.*

İşte yine başladığım yerdeyim. Dişlerim birbirine çarparken Marie’nin kapısının önünde durmuş öylece bakıyorum.

Birkaç gün evvel Delaney’in de dediği gibi ben dünyadaki ceptelefonu olmayan tek gencim. O söylediğinde bu

duruma pek takılmamıştım ama şu anda içimden, *keşke bir telefonum olsa*, diye geçiriyorum. Pixie'yi arar, kapıda onu beklediğimi söyledim.

İçeri girince gözlerimle kalabalığı tarıyorum. Delaney ve arkadaşları ortalıkta yok. Yüzü tanıdık gelen iki oğlanla dans eden Ainsley ve Sarah el sallayarak bana selam verince ben de elimi sallıyorum. Pixie onların yanında değil.

Biraz daha cesaretimi toplayarak krem rengi duvar boyunca yürüyerek içinde deri sandalyeler, koltuklar ve kitaplarla kaplı bir duvar olan geniş odaya giriyorum. İnsanlar sohbet edip gülüşüyor. Siyah şöminenin önünde erkekler ve onların kucaklarında kızlardan oluşan bir grup, uzun çatallarının ucuna takılı sosisleri kemiriyor.

Hoş bir kız, duvarın kenarındaki katlanır masanın üzerinde duran kocaman kristal bir şişeden mavi plastik bardaklara kırmızı bir şey dolduruyor. Benim ona baktığımı fark edince eliyle yanına gelmemi işaret ediyor.

“Meyve kokteyli,” diyor bana da bir bardak uzatarak. “Biraz havaya girmeni sağlar.”

Boğazım soğuk havadan iyice kuruduğu için hevesle bardağı alıyorum.

“Ne kadar?” diye soruyorum gergin bir edayla.

“Bedava. Ya da ne kadar istersen o kadar verebilirsin,” diye kıkırdıyor.

Bardağın büyük kısmını bir dikişte içince boğulacaktım gibi oluyorum. İçtiğim şey de ağzımdan ve burnumdan fışkırarak çıkıyor. Kız, iğrenerek geri çekiliyor.

“Tanrım!”

“Özür dilerim!” diyorum. Gözlerim sulanıyor. Bana uzattığı peçetelerle yüzümü siliyorum.

“Neredeyse her tarafımı batırdın. Umarım bulaşıcı bir hastalığın yoktur.”

Ona Nessa’yla birlikte okula başlamadan iki hafta evvel tıpkı Bücür ya da ona benzer bir hayvanmışız gibi aşılarmızı olduğumuzu söylemiyorum. Ayrıca tuvalet deliğinde gördüğümüz beyaz kurtlardan ve onun için ilaç kullandığımızdan da söz etmiyorum.

Kız bana bakarak elindeki bardakta bulunan içeceği bir dikişte içtikten sonra bardağı çarparak masaya koyuyor.

“Ahhh.”

“O nedir?”

“Alkol. Sen ne sanıyordun ki?”

“Yasadışı alkol mü?”

“Evet. Gerekli olan malzeme ve araç gereç için tüm parayı biriktirdim.

“Yasadışı alkol.”

“Satıp kâr edebilirim. Çok iyi iş çıkaracağım, evlat.”

Alınacak malzeme için gerekli olan parayı benim bedelim üzerinden kazanacak. Gerekli malzemeler:

3 kilogram ekmek mayası

19 kilogram esmer şeker

2 kilogram şeker pekmezi (ham şeker kamışının arıtılması sürecinde elde edilen koyu renk, yoğun şurup)

Yarım kilogram şerbetçiotu

“Şeker pekmezini nereden bulacağız, anne?”

“O konuyla ben ilgilenirim, evlat.”

Alice Harikalar Diyarı hikâyesindeki fındık faresi de Çılgın Çay Partisi’nde şeker pekmezinden bahsediyordu.

“Eve giderken araba kullanmak zorunda kalsaydım ne olurdu?”

“O zaman şunu çiğnerdin.”

Kız, parlak bir kâğıtla kaplı birkaç sakızı bana uzatıyor. Bir tanesini açıp ağzıma atıyorum. “Teşekkürler.”

“Hey... Sen Kemancı Kız değil misin?”

Hiç düşünmeden hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Osun işte. Çocuk içecekleri mutfaktaki dolapta, haberin olsun. Gazoz, meyve suyu filan var.”

Kabalalığın içinden geçerek kızıdan uzaklaşıyorum. Bir ara durup duvarın köşesinde iki kıza gitar çalan dağınık saçlı bir çocuğu dinliyorum.

Geniş holde ulaşınca yukarı dönerek çıkan kocaman merdivenleri fark ediyorum. Basamakları tırmandıkça aşağıdaki insanlar gittikçe küçülüyor. Üst kattaki karanlık kordorda sağlı sollu kapalı kapılara tereddütle bakıyorum.

Yavaşça ilk kapıyı tıkladıyorum.

“Pixie?”

Cevap yok.

“Pixie, orada mısın? Gitme zamanı geldi.”

“Defol buradan!” İçeriden ansızın gelen homurtulu erkek sesi beni korkutuyor. Ansızın geri çekilince yan kapının yanında yatan yüzü ezilmiş gibi duran bir kediye korkutuyorum. Ürken kedi sırtını kamburlaştırıp bana tıslıyor.

Ya Pixie'ye bir şey olduysa? Bunun sorumlusu ben olurum.
Onu yalnız bırakmamalıydım.

Birkaç kapıyı daha tıkladıyorum ama hiçbirinden yanıt gelmiyor. Duvarda lambayı yakmak için bir düğme olup olmadığını kontrol ediyorum ama bulamıyorum.

Ya buradaki erkeklerden biri ona bir şey yaptıysa? Ya sarhoşlarsa?

“Pixie!” diye bağıriyorum müzik sesini bastırmaya çalışarak. “Pixie!”

İlk odaya bakmaktan başka çarem yok. İçeriden önce bir hışırtı sesi geliyor ardından yine sessizliğe bürünüyor.

Yavaşça kapının kolunu çeviriyorum. Kol dönünce kitli olmadığını görüp şaşıriyorum. Yavaşça kapıyı açıyorum. Gözlerim içerisinin karanlığına yavaş yavaş alışıyor.

“Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun, ucube?”

İstedğimden çok daha fazlasını görüyorum. Bir erkeğin çıplak kalçaları başka bir çıplak kızın üzerinde inip çıkıyor. Alttaki ki kız bana bakmak için vücudunu yana doğru çevirince göğüsleri ortaya çıkıyor.

Erkek omzunun üzerinden kısık gözlerle bakıyor. “Onu duymadın mı? Çık dışarı!”

Delaney yarı histerik biçimde, “Dışarı çıksana!” diye bağıriyor.

Kapıyı çarparak kendimi dışarı atıyorum. Dizlerim çözüyor. Cırtlak sesi kapıdan süzülerek dışarı geliyor.

“Kahretsin, Derek! Gördü işte!” Ses tonu neredeyse ağlayacakmış gibi geliyor. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Koşarak merdivenleri inerken en alt basamakta Marie'yle

çarptıyorum. Gümüş tepsinin üzerindeki minik sandviçlerin düşmesini önlemeye çalışırken bana tıpkı Delaney gibi öfkeli gözlerle bakıyor.

“Önüne baksana! Ayrıca hatırlatayım, ikinci kat yasak bölgedir.”

Onunla uğraşacak ruh halinde değilim. “Keşke birileri bunu Delaney’e de söyleseydi,” diyorum terslenerek.

Endişeyle önce bana sonra yukarı bakıyor.

Sandviçlerden birini alıyorum. “Teşekkürler.”

Koşarak merdivenleri çıkıyor.

“İşte buradasın! Sandvici nereden buldun?”

Hızla arkamı dönüyorum. Pixie, ellerini kalçalarına dayamış, kırmızı yanakları ve kızıl saçlarının çevrelediği terlemiş yüzüyle karşımda duruyor.

“Marie’nin elindeki tepsiden. Bir dakika! İşte burada mıyım? Asıl sen nerelerdesin bakalım? Her yerde seni aradım.”

“Başka sakızın var mı?” diye soruyor.

Sakız çiğnemeye hâlâ alışamadım. Sanki geviş getirirmiş gibi çiğniyorum.

Sakız yerine Pixie’ye elimdeki sandvici verince hemen ağzına atıyor. Bir yandan yiyip bir yandan konuşurken ağzından çıkan kelimeleri anlamakta güçlük çekiyorum.

“Keşke daha büyük olsaydı. Bunlara kanepeler diyorlar. Eve gidince çavdar ekmeğiyle yapılmış kocaman bir fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi mideye indirmeyi düşünüyorum.”

Onu bulduğum için o kadar rahatlıyorum ki neredeyse yukarıda gördüklerimi unutuyorum. Neredeyse. Babamın

Delaney'e bağırırken yüzünün alacağı şekli düşünüyorum. Sonra Melissa'nın göğsünde kavuşturduğu kolları ve kap-kara gözleriyle ona bakmasını. Sonra durumu kavıyorum: Burada da tıpkı ormanda olduğu gibi genç kızların hamile kalması son derece utanç verici. Annem bile benim başıma böyle bir şey gelmesini istemiyordu.

Delaney'in ritmik hareketlerle yatakta hareket etmesi ve yüzündeki gülümseme aklıma geliyor... Gülümseme... Ta ki beni görene kadar.

Pixie esnerken ağzını o kadar çok açıyor ki küçükdilini görüyorum.

"Çalışma odasında birinci sınıftan kızlarla kelime oyunu oynuyordum. Asıl gözden kaybolan *sendin. Ryan'la,*" diyor bana takılarak.

Gece Ryan'la yaşadıklarımız aklıma gelince gülümsüyorum. *Dudaklar Vivaldi. Kar melekleri. Lancelot.*

Kolumu tutup saate bakıyor. Birlikte paltosunu astığı yere gidiyoruz. Paltoyu askıdan alıp tıpkı Nessa'ya yaptığım gibi onu giydiriyorum. Atkısını boynuna dolarken bana dönüyor.

"Bu şimdiye kadar geçirdiğim en güzel gece. Keşke bitmeseydi."

"Benim de," diyorum kıkırdayarak. Tüm dünyayı kucaklayabilirmişim gibi geliyor.

"Seni öpeceğini biliyordum," diyor bana yaslanarak.

"Buraya geleceğini bile biliyordum."

"Ben biliyordum. Cuma günü senin de gelip gelmeye-

ceğini sordu.” Gözleri hınzırca parlıyor. “Ben de geleceğini söyledim.”

İnsanların Pixie’yi nasıl hafife aldıklarını fark ederek gülüyorum. Son derece birikimli ama yaş olarak bizlerden daha küçük olduğu için çocuksu hareketleri var.

Çıplak elimi eldivenli eline alıyor. Eldivenin her parmağı farklı renk.

“Hadi. Annemi daha fazla bekletmek istemiyorum.”

Ön kapiya doğru ilerlerken tanıdık bir ses duyunca durup arkamı dönüyorum.

“Hey!”

Delaney ikinci kattan aşağı sarkıyor. Normalde kusursuz olan saçları darmadağın. Beyaz gömleğinin son düğmesi yanlış iliklendiği için açıkta kalmış. Farklı bir şeyler var.

Sonra bu farklılığın ne olduğunu görüyorum. Gözlerinde o savunmacı, kendini üstün gören ya da buz gibi ifade yok. Korku var.

Pixie dışarı çıkmak için beni çekiştiriyor. Bir süre bekleyip bir şey söylemesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Arkamı dönüp Pixie’nin arkasından evden çıkıyorum.

“Eğlendiniz mi bakalım, kızlar?”

Bayan Macleod’un açık penceresinden dışarıya sıcak hava geliyor. Pixie ön koltuğa atlıyor. Ben de arkaya geçiyorum.

“Şahaneydi, *Amy*!” diyor Pixie iç çekerek.

“*Anneyi* kullanmanı tercih ederim.”

“Şahaneydi, anne! Hayatım boyunca geçirdiğim en güzel geceydi. Doğum günü pastası yiyip bütün gece dans ettim. Evleri dev gibiydi. Büyük odada camdan bir şömine vardı ve herkes bana karşı çok nazikti.”

“Pasta mı?” diyorum Pixie’yi arkadan dürterek.

“Hı hı.”

“Kemerleri bağlayın, kızlar.”

Pixie iç çekerek hâlâ hayal âleminde gibi bir yüz ifadeyle bana dönüyor.

“Hayatımın en güzel gecesi için sana teşekkür ederim, Carey.”

“Ya sen, Carey? Sen de eğlendin mi?”

Pixie kıkırdıyor. Evet anlamında başımı sallarken yüzüm kızarıyor.

“Güzel bir geceydi,” diyorum Pixie’ye komik surat yapıp arka pencereden bakan annesine gülümseyerek.

Karanlığın içinde kaygan yollarda ilerlerken Pixie evleri süsleyen her biri farklı, rengârenk Noel ışıklarına hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyor.

Kasabaya geldiğimizde Jenessa’nın ilk kez ışıkları gördüğünde yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum. Sanki zihninde yarattığı peri masallarını görmüş gibiydi.

Gerçeklikle karşılaştığımızda çok şaşırmadığımız anlar da oldu ama ışıklar çok farklı. Işıklar sihirli. Ness insanların evlerini ve ağaçları ışıklarla süslemesine, konserve yiyeceklerle dolu kocaman odalara, 25 Aralık’ta çocuklara hediye bırakan kırmızı kostümlü şişman ve yaşlı adama alışacak bir yaşta.

“Ağacı kurana kadar bekle,” diyor Melissa parlayan göz-

leriyle. “Evi mis gibi çam kokutacak olan kocaman bir ağaç!”

“Düşünsene,” diyorum kocaman gözlerini kırpmadan bana bakan Jenessa’ya. “Evin içinde, üzeri bir sürü ışık ve süslerle dolu kocaman bir ağaç!”

Çiftlik karanlık ve sessiz. Son birkaç gündür durmadan yağan kar durmuş. Evi süsleyen yeşil, kırmızı, sarı ve mavi renkli Noel ışıkları saat geç olduğu için kapatılmış.

Ben kemerimi çözüp paltomun fermuarını çekerken Bayan Macleod, “Kapıya kadar gelmemizi ister misin?” diye soruyor.

“Teşekkürler efendim, anahtarlarım var ön kapıdan girebilirim,” diyorum cebimden anahtarlarımı çıkarıp şıkır şıkır sallayarak. “Herkes uyumuş gibi görünüyor. Buraya kadar getirdiğiniz için de teşekkür ederim.”

“Rica ederim, Carey. Ben de sana Courtney’i partiye götürdüğün için teşekkür ederim. Bu, onun için çok önemliydi.”

“Bir şey değil, efendim. Çok eğlendi. İkimiz de eğlendik.”

“Hey! Burada ben de varım!”

Kapıyı kapatırken kıkırdıyorum. Pixie beline kadar arabadan sarkıp gözleri kapalı bana el sallıyor.

Beni görünce havlayan Bücür’ü, “Şşş” diye susturup içeri giriyorum. Hemen bana koşarak üstümü başımı kokladıktan sonra elimi yalıyor. Kapının sürgüsünü kapatınca Bücür koşarak Nessa’nın yanına geri dönüyor. Çizmelerimi çıkarıp vestiyere koyduktan sonra hole giriyorum.

Salondaki şöminenin içindeki sönmeye yüz tutmuş korlar biraz hüznümlü görünüyor. Hemen önündeki kilime oturup dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Sonra Ryan'ın cebime koyduğu iki parlak kâğıdı hatırlayarak çıkarıyorum. Sehpanın üzerinde duran lambanın ışığını yakınca ortalık aydınlanıyor.

Siyah beyaz fotoğrafta kendimi görüyorum. Bu açıdan bakıldığında omzumdaki keman kutusu tıpkı melek kanadı gibi duruyor.

Ağaçların arasında piknik.

Nefesimin kesilmesine neden olan ise ikinci fotoğraf.

Sarı saçlı bir kızla uzun bacaklı, ince bir oğlan çocuğu salıncakta yan yana durmuş. Kızın saçının bir kısmı yüzüne doğru düşmüş. Oğlanın ince kolu ise parlak yeşil bir alçıyla kaplı. İkisinin yüzünde de kocaman bir gülümseme var.

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“İstedim ama sen beni hatırlamayınca... Bilmiyorum. Beni kesin hatırlarsın diye düşünmüştüm.”

Yanağımda dokunduğu yere dokunup saçımı onun düzelttiği gibi düzelterek nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum. Yanaklarım soğuk ama yumuşak. Elim de öyle. Elimi ilk tuttuğu zaman tereddütlü bir hali vardı. Tutuşu nazik, elleri sıcaktı. Fakat aramızdaki sorunu hallettiğimizde daha sıkı tutmaya başladı.

Pencereden içeri bir araba farının ışığı süzülüyor. Gelen kişinin kim olduğu gayet açık. Saate bakıyorum. Bire beş var. Normalde gece yarısından evvel evde olmamız lazım ama bugün en geç bire kadar iznimiz vardı. Delaney de tam zamanında geldi.

Montumu asıp basamakları ikişer ikişer çıktıktan sonra

odamın kapısını kapatıyorum. Işığı yakmadan fotoğrafları masanın üzerindeki rafta bulunan kitapların arasına saklıyorum. Henüz bunları birileriyle paylaşmaya hazır değilim.

Muhteşem bir geceydi, Aziz Joseph. Ryan'ın nasıl piyano çaldığını duydun mu?

Delaney merdivenleri tırmanırken nefesimi tutup bekliyorum. Koridorun ışığı kapının altından odama sızıyor. Gölge bir süre kapının önünde durup uzaklaştıktan sonra geri dönüyor.

İğneleyici bir şekilde, “İyi geceler,” diye bağırıp bekliyorum.

Gölge tereddüt ediyor.

İkinci kez düşünmeden kapıyı açıp onu kolundan tuttuğum gibi içeri çekiyorum.

13

Hey!”

Kolunu elimden kurtarıp yeniden ışıklı koridora çıkıyor.

“Üzölmüş gibi görünüyorsun,” diyorum gece olanlardan sonra daha fazla cesaretle. “Neden böyle bir *kaltak* gibi davranmak zorundasın?”

“Kaltak mı? Mağrur Carey’imiz küfür mü ediyor? Bunu nereden öğrendin böyle?”

“Mağrur Delaney’den. Oldu mu?”

“Senin sorunun ne, Blackburn?”

“Sensin! Beni insanların önünde ‘geri kalmış ucube’ diye çağırman. Yeter artık!”

Delaney gözlerini deviriyor ama ben burada bitirmek istemiyorum. Bir sonraki cümlemi daha yumuşak söylüyorum ama sözcüklerim beklenmedik bir anda atılan yumruk etkisi yaratıyor.

“Bana ucube dersen Jenessa’ya da demiş olursun, biliyorsun.”

Söylediklerim onun canını acıtıyor. Gözlerindeki öfke utanca dönüşüyor.

“Başka bir şey var mı?”

“Var. Annemin mektubunu istiyorum. Tüm kopyalarıyla birlikte.”

“Aa öyle mi? Peki ben bunun karşılığında ne alacağım?”

Sanki bilmiyormuş gibi soruyor.

“Sessizliğimi. Babama ya da annede bu gece olanlarla ilgili bir şey söylemeyeceğim.”

Birbirimize tıpkı yolu kesişen porsuk ve tilki gibi bakıyoruz. Her an çıkmaya hazır pençelerimiz ve sivri dişlerimizle gelecek her türlü tehlikeye karşı tetikteyiz.

“Pekâlâ. Bu arada bil diye söylüyorum. O mektubu bilerine göstermek gibi bir planım yoktu.”

“Bunun yerine bana şantaj yapacağını mı düşündün yani? Benden nefret ettiğin o kadar açık ki.”

“Senden *nefret* etmiyorum. O kadar zekisin ama bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun. Ben yalnızca...” Durup sonra yeniden söze devam ediyor. Yüzü bir an bulutlanıyor. “Sorun yalnızca sen değilsin, tamam mı? Yani, durumunu anlıyorum. Hayatta kalabilmek için ne yaptığı belli olmayan uyuşturucu bağımlısı bir annen var. Buz gibi ormanda aç aç yaşamaya çalışmışsın. İlgiye benden çok ihtiyacın var. Bunu anlıyorum ama benim için de kolay değil. Bir anda arka plana atılmak hiç de hoş değil.”

Utanç içime dalga dalga yayılıyor. O haklı. Son derece haklı.

“Böyle olmasını istemezdim. Yani benim amacım...”

“Biliyorum. Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Durum çok karışık. Her şey çok karışık. Sen... Ben... Bizim durumumuz çok karışık.”

Kollarını kavuşturup arkasını dönüyor. Bu kez ben adım atıyorum.

“Sanırım biraz zaman alacak, Delaney. Hepsi bu. Mel... Yani annen de öyle söyledi.”

Yatağımın üzerine çöküp başını yastığıma gömüyor. Şu anda o kadar farklı görünüyor ki. Karşımda yalnızca bir genç kız var. Tıpkı benim gibi.

“Ormanda yaşamak zordu, değil mi?”

Güçlkle yutkunup başımı sallıyorum.

“Kardeşinin sırtını gördüm.” Bu sırrın ağırlığını paylaştığı için gözlerinde üzüntü var. “Nessa’nın orada nasıl yaşadığını düşününce içim çok kötü oluyor,” diye fısıldıyor.

“Ben Nessa’yı her şeyden korudum.”

“Eminim öyledir. Babam, yani baban bir tüfeğin olduğunu söyledi.”

“Evet.”

“Hiç kullanmak zorunda kaldın mı?”

Zihnimin içinde tıpkı tehlikeyi sezen bir kirpi gibi büzüşerek savunmaya geçtiğimi hissediyorum. Sonra taşlar bir bir yerine oturuyor. Ben eski Carey haline geliyorum, o da eski Delaney.

Yalan söylüyorum. “Tüfek olmasa nasıl hayvan avlayabilirdik ki?”

“Etleri iyi pişirmiş olmalısınız. Yoksa ikinizin de bağırsakları kurt kaynardı.”

Kızarıyorum.

“Yani, Blackburn. Sırra karşı sır. Anlaşmamız böyle, tamam mı?”

Elini uzatıyor. Ben de elimi uzatarak onu çekip ayağa kaldırıyorum.

Derek’le yaşadığı şeyi düşünüyorum. Gülümsüyordu. O işi para için yapmıyordu. İkisi de zevk alıyor gibi görünüyordu.

Ne kadar farklı bir dünya.

“Sırra karşı sır.”

Yumruk yapıp serçeparmağını kanca gibi büküyor. Ona bakıyorum.

“Sen de yap.”

Ben de aynısını yapınca serçeparmağını benimkine geçiriyor.

“Söz veriyorum. Sen de söyle.”

“Söz veriyorum.”

Parmağını çektikten sonra odamda dolaşmaya başlıyor. Parmağı çalışma masanın üzerindeki rafta dizili kitapların üzerinde geziyor.

“Hey, bu ne?”

Fotoğraflardan birinin köşesi kitapların arasından sırtıyor. Delaney fotoğrafı çekip uzunca bir süre inceliyor.

“Aman Tanrım! Şimdi anlıyorum.” Fotoğrafı bana doğru uzatıyor. “İnanamıyorum. Bu...”

“Ben ve Ryan. Çocukken birbirimizi tanıyorduk.”

“İnanamıyorum,” diyor bir bana bir fotoğrafa bakarak.
“Vay canına! Söyleyecek kelime bulamıyorum.”

Elindeki fotoğrafı bırakıp diğerini alınca yüzünde ufak bir gülümseme beliriyor.

“Ne kadar güzel çıkmışsın, Carey.”

“Teşekkürler.”

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzünü kontrol ediyorum.

“Bunları güvenli bir yere koy. Ben olsam sonsuza kadar saklamak isterdim.”

Bu yeni ve daha yumuşak huylu Delaney’e nasıl bir tepki vereceğimden emin olamadan başımı sallıyorum. Kış mevsiminin ilkbahara nasıl da doğal bir şekilde dönüştüğü ormanı düşünüyorum. Belki Delaney’in bu dönüşümü de normaldir. Belki de Melissa haklıydı ve Delaney’in yalnızca zamana ihtiyacı vardı. Hepimiz gibi.

“Çok uykum geldi. İyi geceler, Carey.”

“İyi geceler.”

Tam kapıdan çıktıktan sonra o minik aralıktan bana bakarak gülümsüyor.

Ben de o çıkınca gece kuşu gibi pencere oturağına yerleşiyorum. Pencerelerin önünde bu şekilde oturacak yer yapma fikrini çok seviyorum. Dış dünya siyah ve beyaz bir sessizliğe bürünmüş. Saat gecenin ikisi. Kar, ay ışığına o kadar çok yakışıyor ki.

Delaney’le konuşmamız aramızdaki ilişki konusunda bir dönüm noktası olacak sanırım. Çünkü daha önce Delaney’i düşündüğümde aklıma ellerini mutfak masasına çarpması, partide çığlık atması ve okul koridorlarında beni süzmesi gelirdi. Şu anda hepsinin boş yere kabadayılık olduğunu düşünüyorum.

14

nce rüya gördüğümü düşünüyorum ama ikinci
 çılglığı duyunca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hemen kalkıp
 yatağın üzerinde oturuyorum.

“Buraya gel, oğlum! Neredesiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiin?”

Dişarıda bir çocuk bağılıyor ve her kimse bir an önce sesini kesmesini ümit ediyorum. Pazarları benim uyku günüm. Dün gece de saatlerce bu haftaki İngiliz edebiyatı ve fizik derslerine çalıştığım için şu anda tek istediğim şey uyumak.

"Bücüüüüüüüüüüüüüüüüüüüüüüüüür!"

Gözlerim kocaman açılıyor.

Bunun imkânı yok.

Bir yandan ağladığı için sesi kalın çıkıyor. Odamın kapısı hızla açılınca Melissa yüzünde acı ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle içeri giriyor.

“Bağırının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sesi dinlerken tüm dünya durmuş gibi hissediyorum. Duyduklarıma inanamaz bir halde hayır der gibi başımı sallıyorum.

Eldivenleri elime geçirip atkımı boynuma dolayıp şapkamı taktıktan sonra hızla paltomu giyiyorum.

“Benim botlarımı giyebilirsin,” diyor Delaney. Hemen dolabın yanında.

“Teşekkürler!” Hızla botları değiştiriyorum. “Kar gözlüklerini de alabilir miyim?”

“Al tabii.”

Masanın üzerinden gözlükleri alıp hemen taktıktan sonra kendimi dışarı atıyorum. Melissa hemen arkamda, buzlu merdivenleri dikkatle inmeye çalışırken paltosunun fermuarını çekiyor.

“Bücür!”

Sesim karlı arazide yankılanıyor. Dışarıdaki beyazlık baş döndürücü. Ahırın arkasından dönen Nessa’nın yanaklarından yaşlar süzülüyor.

Hemen ona doğru koşup sarılıyorum. “Korkma. Onu bulacağız.”

Melissa bir yöne, Nessa’yla ben diğer yöne gidip çalılının altını, kepçenin içini kontrol ettikten sonra uzaktaki ağaçlara doğru koşmaya başlıyoruz. Havayı kokluyorum. Öğleden sonra olmaza bile gece yine kar yağacak.

“Bulacağız, Jenessa,” diyorum elini sıkarak.

Fakat o artık söylediğim her kelimeye inanan uysal ve bana bağımlı minik kız değil.

“Onu bulana kadar aramaya devam edeceğiz,” diyorum kararlı bir tonda.

“Canlı,” diyor gözleri uzaktaki minik tepeciklerde gezinirken.

“Tabii ki canlı,” diyorum.

Canlı olmak zorunda.

Lütfen, Aziz Joseph! Ness, bu köpeği kaybetmeye dayanamaz. O, uzun ama çok uzun zamandır başına gelen en güzel şeylerden biri. Lütfen, onu bulmamıza yardım et. Lütfen!”

Ness yorgunluktan çatl原因an sesiyle, “Buraya gel oğlum!” diye bağırmaya devam ediyor.

Aziz Joseph, lütfen! Ness ve Bücür birbirinden ayrılamaz. Sanki her zaman birbirlerini bulmayı beklemişler gibi mutluydular. Birbirlerine ihtiyacı var! Lütfen, onu bulmamıza yardım et!”

Jenessa karın içine külçe gibi yığılarak yüzünü eldivenli ellerine gömüyor. Omuzları hıçkırıklarının etkisiyle sarsılıyor.

“Sakın vazgeçeyim deme! O köpek senden asla vazgeçmezdi. Jenessa Joelle Blackburn!”

Bu hitabım ona annemi hatırlatınca kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum.

Bizi ona doğru yönlendirir, onu canlı bir şekilde buraya getirmemize yardım edersen söz veriyorum tüm sakladıklarımı açıklayacağım. Ormanda yaptığım şeyi itiraf edeceğim. Babama her şeyi anlatıp sonuçlarıyla yüzleyeceğim. Lütfen, Aziz Joseph. Lütfen!

Ona elimi uzatıp kalsın diye çekiyorum.

“Melissa! Kızlar!”

Hepimiz babamın sesinin geldiği yöne dönüyoruz.

Gözlerimi kısıp ilerideki akçaağacın yanından bize doğru gelen babama bakıyorum. Kalbim umut ve korkuyla küt küt atıyor.

Lütfen, Aziz Joseph. Lütfen, hayatta olsun! Sözümü tutacağım. Lütfen!

Ness soğuktan ötürü ağzından dumanlar çıkarken babama doğru koşuyor. Olduğum yerde kalıp ondan ufak bir işaret gelmesini bekliyorum. Yumruğunu sıkarak kolunu havaya kaldırınca yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Seni seviyorum, Aziz Joseph.

Dünyada o kadar farklı türde gözyaşı var ki. Karın içinde bata çıka yürümeye çalışırken baldırlarım ve kaslarım adeta çılgılık atıyor. Arkamda Melissa'nın da tıpkı benim gibi ilerlemeye çalıştığını görüyorum.

Babam durup paltosunun fermuarını açınca içinden kendi vücut ısısıyla ısıtmaya çalıştığı Bücür çıkıyor. Ness ikisinin yanına yürüyor. Bücür'den bir an gözlerini ayırıp bana bakınca gözlerinin içinde onlarca duyguyu görebiliyorum: endişe, korku, canlılık, şaşkınlık, hayret ve en sonunda da neşe.

Dört büyük adımda ben de onların yanına ulaşıyorum.

“Ne olmuş? Biliyor musunuz?” Babamın paltosunun kolunda kocaman bir kan lekesi görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyor. “O, iyi olacak mı?”

Lütfen...

“Onu şu açıklık alanda buldum. Muhtemelen tavşan kovalıyordur. Tasmaşı, uzun zamandır yıkmayı düşündüğüm şu eski çitlere takılmış. Lanet olasıca çit. Yanına gelen iki çakalı korkutup kaçırdım. Bücür de biraz hırpalanmıştı. Jenessa onu aramaya çıkmasaydı...”

İkimiz de Bücür'e tatlı sözler söyleyerek başını okşayan Ness'e dönüyoruz.

“Bir rüya gördüm,” diyor nefes nefese. Onun o tatlı ve

temiz sesini duymak boğazımın düğümlemesine neden oluyor. “Bücür’ün bana ihtiyacı vardı. Yalnızca bir rüya olduğunu düşündüm ama uyandığımda yanımda değildi.”

Babam, Ness’in başının üzerinden bana doğru bakıyor.

“İyi olacak mı?” diye soruyor Ness dişleri birbirine çarparken. Vücudu soğuktan tir tir titriyor.

“Sanırım onu tam zamanında bulduk. Şimdi veteriner hekime götürmemiz gerek ama şurası kesin ki sen onun hayatını kurtardın, tatlım.”

Jenessa neşe içinde dans hareketleri yapınca kendimi bir kuş kadar hafif hissediyorum.

“Anahtarları verirseniz arabayı ısıtırım,” diyorum.

Bana doğru hafifçe eğilince cebinden almamı işaret ediyor. Anahtarı kaptığım gibi koşmaya başlıyorum. Nefesim donmuş yanaklarımı nemlendiriyor. Hemen arabaya girip motoru çalıştırıp klimayı açıyorum.

“Mel, Jenessa’yı içeri alabilir misin? Soğuktan donmak üzere!”

Hızla eve doğru ilerlerken Nessa ve babamın nasıl da aynı şekilde yürüdüğünü fark ediyorum. Ness farkında bile olmadan babamı taklit ediyor. Aralarında kan bağı bile olmadan ona karşı aidiyet hissediyor. Düğmeye basarak şoför tarafının kapısını açıyorum.

Jenessa hararetle bir şekilde başını sallayınca, Medusa’ninkilere benzeyen bukleleri dört bir yana savruluyor.

“Ben de sizinle geleceğim! Bücür beni yanında ister!”

Bücür’ü babamdan alıp kucağıma yatırıyorum. Babam paltosunu üzerimize doğru atınca tıpkı kucağımda uyuyan bir bebek gibi görünüyor. Ness arabanın etrafından koşup benim tarafıma gelerek parmak uçlarında yükseliyor. Eğilip

onun yerine Bücür'ün başını öpüyorum. Kuyruğu bile titreyen zavallı köpek güçsüz bir şekilde yanağını yalıyor.

“Mel, Nessa biraz ısınsın. Sonra Doktor Samuel'in muayenehanesinde buluşuruz.”

Melissa tamam anlamında başını sallayarak ayaklarını yere vurup gözyaşlarına boğulan kardeşime dönüyor.

“Biraz ısınmazsan seni da hastaneye götürmek zorunda kalabiliriz, tatlım. Bücür iyi olacak. Sonra yanlarına gideceğiz zaten. Ablana güveniyorsun, öyle değil mi?”

Hıçkırarak ağlayan Nessa başını sallıyor. Melissa kardeşimin omuzlarından sımsıkı tutarken babam da gaza basıyor. Arkamı dönüp Melissa'nın Nessa'yı merdivenlerden çıkarmasına bakıyorum.

Ness bebekken, ormandaki o bitmek bilmez gecelerde onu ısıtabilmek için kendi vücut ısımı kullandığım zamanları hatırlayınca içim titriyor. Ne kadar da şanslıymışız.

Umarım şu an Bücür de en az o kadar şanslı olabilir.

Doktor Samuel'in bekleme salonunda babamla yan yana otururken donmuş yanaklarıma ve ayak parmaklarıma kan gittiğini hissediyorum. Bücür'ü gelir gelmez Doktor Samuel'in kollarına bıraktık. Şu anda arka odada, yaraları temizlenmiş ve dikiş atılmış vaziyette sıcak battaniyelerin altında rahat rahat yatıyor.

Neyse ki iki çakal yaşlı köpeğe bir zarar vermemiş. Takıldığı çitten kurtulmaya çalışırken boynunu kesmiş. Çakallar da kanın kokusuna gelmiş olmalı.

Babam Bücür'ü zamanında bulmasaydı olabilecekleri düşünmek bile içimi ürpertiyor.

Yarım saat sonra yanımıza gelen Doktor Samuels, "Gayet iyi," diyor. "Onu tam zamanında bulmuştunuz."

Sonra ilgiyle bana bakıyor. "Yaşlı Bücür'ü bulan sen miydin?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. "Kız kardeşim onun iyi olmadığını hissetmiş. Aralarında psişik bir bağ gibi bir şey var."

"Sevgi böyle bir şeydir," diyor babama, sonra tekrar bana bakarak. "Hava soğuk olduğu için çok fazla kan kaybetmemiş. Vücut sıcaklığı bu kadar düşen birçok köpek hayatta kalmayı başaramıyor. Bücür gayet dayanıklı çıktı."

Babama köşede duran kahve makinesini işaret eden doktor bizi bekleme odasında bırakarak yeniden içeri giriyor. Babam bir fincan kahve koyup bana uzatıyor. Kahveyi onun gibi şekersiz ve sütsüz içiyorum. Şu anda kahveden tek beklentim ellerimi ve içimi ısıtması.

Babam sık sık bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ancak Jenessa'nın konuşuyor olmasının şaşkınlığı tıpkı bir büyü gibi tüm odaya yayılıyor.

Şimdi sıra bende. Söz sözdür. Gözlerimi botlarından ayırmadan ona dönüyorum. Derin ve titrek bir nefes alıyorum.

"Jenessa'nın konuşmamasına neyin sebep olduğunu sorduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz?"

Şu anda zaman geriye sarmış ve ben ormandan hiç çıkmamışım gibi hissediyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan kahvesinden bir yudum alıyor.

“Ben nedenini biliyorum,” diye fısıldıyorum.

Ona söyledikten bir saat, bir gün ya da bir hafta sonra bana ne olacağını bilmiyorum ama artık bunun hiçbir önemi yok. İnsanlar bir şeyi kolay olduğu için değil, doğru olduğuna inandıkları için yaparlar.

“Bunu bekliyordum,” diyor sakın bir ses tonuyla. “Hazır olduğunda bana anlatacağını umut ediyordum.”

Başını hafifçe yana eğip bana bakıyor. Bu hareketinde, ormanda geçirdiğimiz zamana katkısız bir saygı duyduğunu hissediyorum. İçimdeki tuhaf hissin dalga dalga yayılması na izin veriyor, fırsatım varken tadını çıkarıyorum.

Artık bir çocuk gibi davranamayacak kadar büyüdüm. Saklambaç oynayamayacak kadar büyüdüm. Burada, Doktor Samuel’in bekleme odasında yaşından büyük şeyler yaşamış bir kız var.

Şu andaki halimi o kıza borçluyum.

Kapı çat diye açılınca içeriye bir soğuk hava dalgası giriyor. Melissa ve Jenessa çizmelerinden karlar saçarak içeri giriyor. Nessa kırmızı şiş gözlerle bana doğru dönüyor.

“Bücür nerede? İyi olacak mı?”

Yanına gidip ona sımsıkı sarılıyorum. Kollarımın arasında titreyerek ağlıyor.

Sonra onu bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

“Bana bak,” diyorum gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ellerimin arasına alarak. “Bücür eski halinden bile iyi olacak. Yaralarını temizleyip dikiş attılar ve şimdi vücudunu sıcak tutmaya çalışıyorlar. Biraz da sakinleştirici verdiler.”

Boş gözlerle bana bakıyor.

“Sakinleştirici onu uyutmak için gerekli ilaçlara deni-

yor. Bu yüzden de şu an biraz halsiz ve uykulu.”

Nessa gülerek bana sımsıkı sarılıyor. Sonra da koşarak babama gidiyor. Kollarının altından kaldırıp bir tur döndüren babam onu kucağına alarak oturuyor.

Doğrulup utangaç bir şekilde gülümseyen Melissa’ya bakıyorum.

“Biz de sizin Bücür’ü eve götüreceğinizi düşünüyorduk. Doktor Samuel hazır olduğunu söyledi,” diyorum Melissa’ya.

Meraklı gözlerle önce babama sonra bana bakıyor. “Tabii götürürüz.”

Gözleriyle etrafı taramaya başlıyor. Artık onu, şu anda ne aradığını bilecek kadar tanıyorum.

“Masanın üzerinde taze kahve var,” diyerek masaya doğru gidip ona bir fincan kahve koyuyorum.

“Teşekkürler, Carey.”

Pencereden Melissa’nın aracını görüyorum. Egzozdan, gökyüzünde dalgalanan bir uçurtmanın kuyruğuna benzer duman çıkıyor.

“Arabayı çalışır durumda bırakmışsınız,” diyorum.

“Biliyorum. Delaney içeride. O da Jenessa konusunda endişelenip bizimle gelmek istedi.”

İkimiz de dışarı bakıyoruz. Delaney ayaklarını yolcu koltuğunun camına dayamış yatıyor.

“Erken kalmaya pek alışkın değildir,” diyor Melissa gülüp başını sallayarak. “Muhtemelen uyuyakalmıştır.”

Melissa kolundaki paltoyu hatırlayınca, “Al,” diyor babama doğru uzatarak. “Buna ihtiyacın olur diye düşündüm.”

Babamın geceleri ahırda hayvanlarla uğraşırken giydiği kalın paltoyu getirmiş. Gideceğimiz yeri düşününce bu-

nun çok mantıklı bir hareket olduğunu düşünüyorum.

Melissa kendi paltosunun içinden babamın şapkasını ve atkısını çıkararak bana uzatıyor. İkisi de sıcacık ve tıpkı Melissa'nın *Beautiful* marka parfümü gibi kokuyor. Aynı kokudan birlikte alışverişe gittiğimizde bana da almıştı.

Babam paltosunu giyer giymez ona şapka ve atkısını uzatıyorum. Melissa üzerindeki kanlar kurumuş olan kirli paltoyu alıyor.

“Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz bakalım?”

Kelimelerin ağzımdan bu kadar kolay çıktığına inanmıyorum.

“Ormana. Orada önemli bir şey bırakmıştım. Onu alacağız.”

Babama bakıp ona gülümsüyor. Bu, ikisinin arasında olan özel bir gülümseyiş. Tıpkı Jenessa ile benim aramızdaki o kelimeler olmaksızın kurulan bağa benziyor, ya da Bücür ve Jenessa arasındakine.

“Yemekten sonra dönmüş oluruz,” diyor babam Melissa’ya.

Jenessa babamın kucağından kayarak inip soru işareti dolu gözlerle bana bakıyor.

“Emin misin, Carey? Ben kimseye söylemem,” diyor fısıldayarak. Bunu söylemesi içimi acıtıyor.

“Eminim, artık zamanı geldi,” diyorum sakın bir tonda konuşup onu rahatlatmaya çalışarak. “Sen Melissa’yla kalıp Bücür’ü bekle. Eve giderken üzerini ört ve üşümediğinden emin ol, olur mu?”

Nessa elimi iki elinin arasına alıyor.

“Geri gelecek misin?”

Elimi sımsıkı tutarken kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

“Umarım. Yani, öyle planlıyorum.”

“Bana bu gece Pooh okumak yerine Brahams’tan *Ninni*’yi çalar mısın?”

Elbise dolabının en arkasına koyduğum kemanı düşünüyorum. Kalbimin bir kısmı tıpkı Melissa’nın kavunun çekirdeklerini oyması gibi oyuluyor adeta. Keman çalmayı bıraktım çünkü müzik, kendi gerçekliğiyle geliyor. Keman çalarken yalana yer yok. Anneme ve ormana ait her şey notalara yansıyor. Ben büyük resmi göz ardı etmiştim. Müzik, anneme ve ormana ait *en iyi* şey. Müzik hayatın kasvetini, acıyı ve soğuğu bastırıyor. Tıpkı gerçeklerin her şeyi bastırması, her şeyin üzerinde olması gibi.

En az kendiminkiler kadar –hatta belki de daha iyi– tanıdığım gözlerin içine bir kez daha bakıyorum. Kendimi o kadar zor tutuyorum ki.

“Aziz Joseph üzerine söz veriyorum...”

“Fasulyeler üzerine,” diyor Jenessa sözümü tamamlarak.

“Ben çalarsam sen de şarkı söylers misin?”

Cümlemi bitirirken sesim çatlıyor ve Jenessa’nın deyişiyle “elmasların arasından gülümsüyorum”. Her şeyin bir gün içinde, bir köpekten ötürü nasıl da değiştiğini düşünüyorum. Benim için şarkı söylemeyeli yıllar oldu sanki. Şarkı söylemeyi hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değilim.

“Hatırlıyorum,” diyor ciddi bir edayla. “Söyleyeceğim.”

Onu Melissa’nın yanına götürüyorum. Yan yana durup arkamızdan bakıyorlar. Babamın açtığı kapıdan çıkmadan

evvel son kez arkamı dönüp Jenessa'ya bakıyorum. Kapı koluna asılmış ziller, içinde bulunduğumuz ana tezat yaratacak şekilde şıkırdıyor.

Ness, Melissa'ya yaslanınca o da kollarıyla onu sarmalıyor.

Onlara el sallayınca Ness de tereddütle bana el sallıyor. Fakat tıpkı ona söylediğim gibi, az sonra yapacağım şeyin zamanı geldiğinden kesinlikle eminim.

Melissa'nın arabasının yanından geçiyoruz. Babam Delaney'e bakarak ses çıkarmayıp ağzını oynatarak *edebiyat sınavı* deyince Delaney kaşlarını çatıyor. Bir an Delaney'le göz göze geliyoruz. Gözlerinde hâlâ endişe kırıntıları var ve bunun nedeni yalnızca Bücür değil.

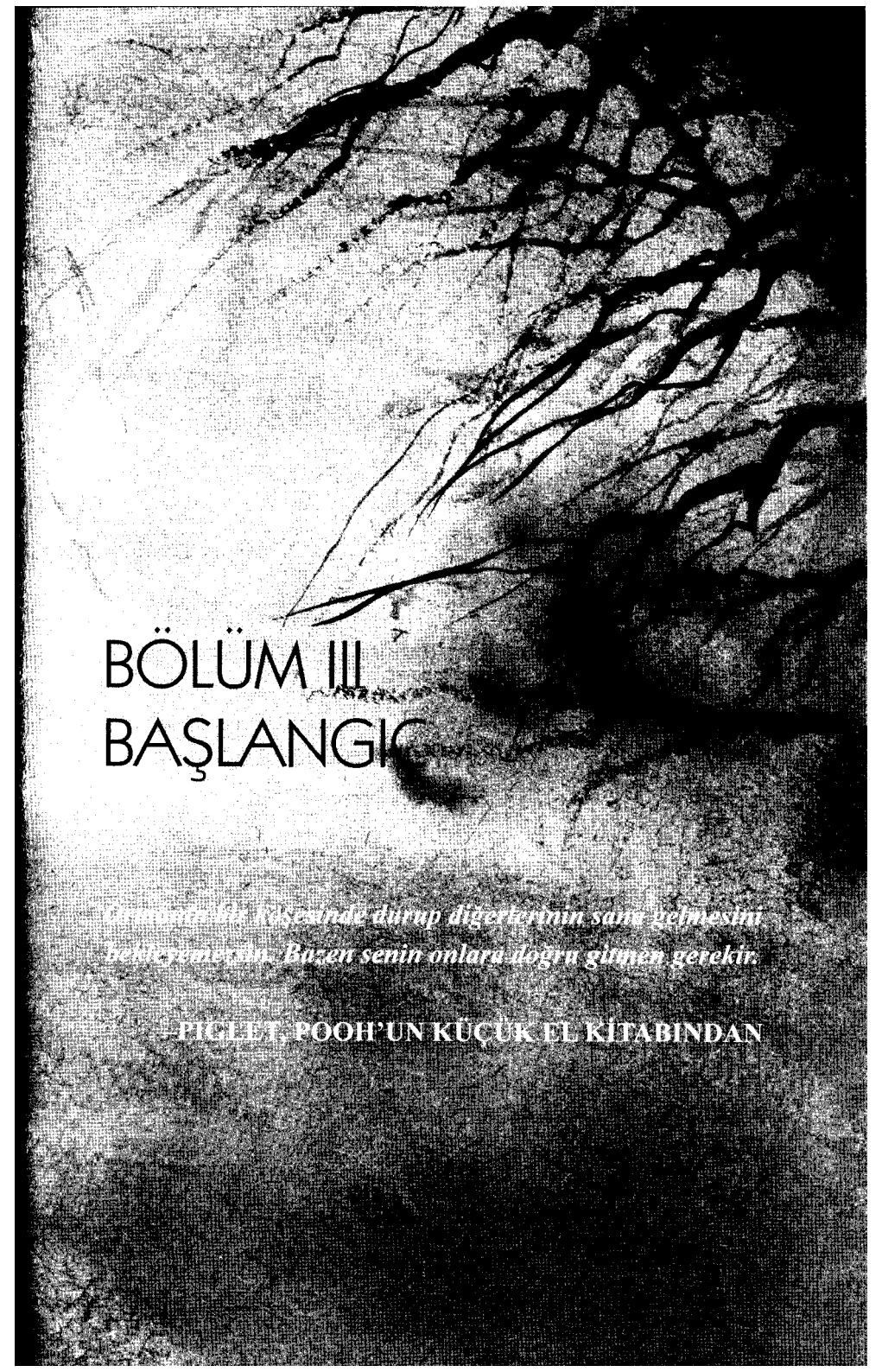
Ancak ona bir söz verdim. İnsanların bana baktığında korku duymalarını hiç istemem. Çünkü ben korkuyu ve korkunun gücünü çok iyi biliyorum. Fakat o türden bir güce sahip olmayı istemiyorum. Ne Delaney ne de başka biri üzerinde.

İlerlerken ağzımı kilitleyip anahtarı *ona* fırlatıyormuş gibi bir hareket yapıyorum. *O, bundan hoşlansa da hoşlanmasa da bir kardeşiz.*

Delaney hâlâ bana bakarken arabaya biniyorum. Bana tıpkı Ryan'la fotoğrafımızı gördüğü zamanki gibi gülümsüyor.

Diğerleri gibi o da gerçeği öğrendiği zaman bana aynı gözlerle bakacak mı diye merak ediyorum.

BÖLÜM III BAŞLANGIC

*Çünkü sen bir köşesinde durup diğerlerinin sana gelmesini
bekleyemersin. Bazen senin onlara doğru gitmen gerekir.*

— PIGLET, POOH'UN KÜÇÜK EL KİTABINDAN

15

Neredeyse üç ay geçti ama babamın ormana gelmesi bana sanki hâlâ dün gibi geliyor. Ormana bir daha beraber gideceğimizi hiç düşünmezdim. Yani, okulda yaşadığım zor günlerde yalnız başıma gitmeyi düşünmüştüm. Hatta *kaçmak* bunun için daha doğru bir ifade olur. Fakat şu anda biliyorum ki modern dünyada kaçmak ifadesi duygusal anlamda dayanılmaz olan her şeyden uzaklaşmak anlamında da kullanılıyor.

Profilden tıpkı bana benzeyen babama gizlice bir bakış atarken, sevdiğim ve sevmediğim tüm özellikleriyle anneme benzediğim için eskiden nasıl üzüldüğüme şaşıyorum. Zaten çok farklı olmamızın imkânı yok çünkü ben onun bir parçasıyım. Ormanda geçirdiğimiz yıllar boyunca da bu böyleydi.

Midemde tuhaf bir his var ama bu hissin nedeni yalnızca kısa süre sonra gerçeklerin ortaya çıkacak olması değil. Tüm özlemime rağmen orman şu anda bana Mars kadar uzak geliyor. Eskiden nasıl olduğunu düşünmeye bile korkuyorum. Medeniyeti görmüş birinin bakış açısına göre buradaki yaşamımız, vahşi yaşama uyum sağlama şeklimiz ve beklentileri-

miz o kadar tuhaf geliyor ki. Kedi idrarı kokusu sinmiş palto-
mu düşünmek bile kulaklarımın yanmasına neden oluyor.

Yaklaştıkça en tuhaf parçaları hatırlamaya başlıyorum.
Sanki kırk yama bir yorganın her bir parçası bana kendi
hikâyesini anlatıyormuş gibi.

*Annem metamfetamin dumanını Nessa ve benim üze-
rime doğru üflerken öyle bir gülme krizine giriyor ki altına
çişini yapıyor. Kardeşimi kucaklayıp dışarı taşıdıktan sonra
onu ağaç kütüğünün üzerine oturtup küllenmekte olan ateşi
birkaç çirayla tutuşturuyorum.*

*Uykusuzluktan ayakta durmakta zorlanan Ness sürekli
dengesini kaybediyor. Saat gecenin ikisi. Ben de öfkeliyim,
yorgunum ve çok üşüyorum. Fakat öfkem anneme, kesinlikle
Nessa'ya değil.*

Yüzümü arabanın soğuk camına dayayarak trafik işa-
retlerinin yanımızdan geçip gitmesini, ağaçların gittikçe bü-
yümesini, yolun eskimesini ve arabaların azalmasını izliyo-
rum. Yaşadığım günden beri aklımdan çıkmayan, ne kadar
çabalasam da zihnimden silemediğim hatırasını düşünüyö-
rum. Ormanı terk ettiğimizde o gece bizi tıpkı nefesimiz ve
gölgemiz gibi takip etti.

*“Hava kararıyor, Ness. Bu gece daha fazla peri avla-
mak yok, tamam mı? Nessa?”*

“Tamam,” diyor uzun uzun iç çekerek. “Geliyorum.”

*Son yarım saati yalnızca ısınmak için değil, aynı za-
manda yemek yapmak için kullandığımız ateşi canlandırma-
ya çalışarak geçirdim. Aklım başka yerlerde. Bir an önce ke-
manımı elime almak istiyorum. Annem beş haftadır ortalıkta
yok. Günleri çürümeye yüz tutmuş ceviz ağacına her gün
çentik atarak işaretliyorum.*

“Akşam ne yiyeceğiz?”

“Yemek,” diyorum. Kelime oyunum bilmiş kız kardeşimin gözünden kaçmıyor.

Jenessa burnunun üstünü kırıstırıp suçlayıcı gözlerle bana bakıyor. “Yine mi fasulye? O konservelerin içinde başka bir şey yok mu?”

“Sabah tavşan, öğlen de son ravioliyi yedin. Elimizde kalan tek yiyecek fasulye. Bu günden itibaren günde üç öğün fasulye yemek zorunda kalacağız zaten.”

Ness oflayıp puflayarak salıncağına gidiyor. Ona birazcık olsun çocukluğunu yaşatabilmek için ceviz ağacının en kalın dalına salıncak yaptım.

Ben ağacın tepesine sincap gibi tırmanıp salıncağı kurarken o da aşağıdan parlayan gözleriyle beni izlemişti. İşimi bitirdiğimde ipi Aziz Joseph'in bıraktığına onu inandırmıştım.

Küçük çocukların bir şeylere inanmaya ihtiyaçları vardır. Bu, onlar için nefes almak kadar önemlidir. Annem bu iş için uygun olmadığından onun görevini Aziz Joseph gerçekleştiriyordu.

“Al,” diyorum ona bir kâse su ve bez uzatarak. “Ellemini temizleyip yüzünü sil.”

“Bunu neden yapmak zorundayım? Kimse görmüyor ki.”

“Ben görüyorum. Ormanda yaşamamız vahşi gibi davranacağımız anlamına gelmiyor.”

“Hoff!” diye homurdanıyor.

Ben katlanır masayı temizlerken onun da yüzünü, boyunu ve ellerini silmesini izliyorum. Benim şiir kitaplarımı, okul kitaplarımızı ve Nessa'nın Pooh kitaplarını kule gibi üst üste koyup hepsini karavanın içindeki duvara monte edilmiş, katlanabilen derme çatma masanın üzerine koyuyorum.

Açık kapıdan Ness'e seslenerek, "Şu iki bezi al da masanın üzerine koy. Masayı nasıl kuracağını biliyorsun. Artık bebek değilsin, öyle değil mi?"

Ona incitmeden bir ders veriyorum. Ne de olsa artık beş yaşına geldi. Bir işe yarayabilecek kadar büyüdü.

Ben de ateşin başına geçip pişirdiğim fasulyeleri esmer şekerle karıştırıyorum. Ness'in tabağına fasulyelere ek olarak, kavanozun içinden çıkan üç adet minik domuz eti parçasını da koyuyorum.

Jenessa'nın çok zayıf olduğunu farkındayım. İkimiz de çok zayıfız ama annem de oldukça zayıf. Bu, genetik bir durum olabilir. Fakat konserve gıdalardan oluşan beslenme şeklimizi düşünürsek buna pek şaşmamak lazım. Biraz şansımız varsa ve ben avlamayı başarabilirsem bazen yemeklerde kuş, tavşan ya da sincap eti yiyebiliyoruz. Hindi etini düşününce ağzımın suları akıyor ama o gürültücü kuşları yakalamak için karavandan ve Nessa'dan çok fazla uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

Masaya oturup sessizce yemeğimizi yiyoruz. Her ne kadar yediğimiz şeyden bıkmış olsak da ikimiz de o kadar açız ki fasulyeyi iştahla mideye indiriyoruz. Annem zaman zaman, "Biz bazı insanlara göre çok şanslıyız," diyor. Sanırım haklı. En azından yatacak bir yatağımız, başımızı sokacak bir yerimiz, kıyafetlerimiz ve yiyecek yemeğimiz var. Hatta çok şanslıyız. Bu en temel ihtiyaçlarımız karşılanmasaydı ne yapardık hayal bile edemiyorum.

Yemeğimi yedikten sonra hemen kemanımı elime alıyorum. Boynuma biraz fasulye sosu bulaşmış ama buna aldırmıyorum. Tüm dikkatimi kemana verip notaları en doğru şekilde çalmaya çalışıyorum.

Çat!

Tehlike! Bunu hissedebiliyorum. Bu hissi, bir geyik ya da sülünün gözlerinde tam vurulmadan evvel görebilirsiniz. Sanırım sinapslar içgüdüleri harekete geçiriyor. Yaşamının sona ermek üzere olduğunu bildiğin, tüfek patlamadan önceki o birkaç saniyelik an... Kemanımı ve yayını yanımdaki sandalyenin üzerine ne zaman koyduğumu bile hatırlamıyorum.

Jenessa öylece donup kalıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Elinden düşen kaşığın içindeki fasulyeler pembe elbisenin üzerine dökülüyor. Parmağımı ağzıma getirerek sus işareti yapıyorum. O an gözlerinden iki damla yaş süzülüyor. Korkudan altına kaçırıyor. Hiç ses çıkarmadan bacaklarından yere doğru süzülen ıslaklığı izliyoruz. İriyarı bir adam, ağır botlarıyla yaprakların üzerinde haşır huşur sesler çıkararak bize doğru yaklaşıyor. Sendeleyip etrafa çamur sıçratarak bir anda masamızın yanında belirince kaçmaya vaktimiz bile olmuyor.

Alkol kokusunu birkaç metre uzaktan bile alabiliyorum. Adamın kan çanağına dönmüş gözlerini ve mayhoş bakışlarını görünce tüylerim diken diken oluyor.

“Joelle nerede?”

Nessa'nın gözyaşları sessizce ama durmaksızın akıyor. Gözlerim yaprakların üzerine düşmüş kaşığına takılıyor.

Ayakkabılarına bakıp kekeleyerek, “Kasabaya yiyecek bir şeyler almaya gitti,” derken mideme kramp giriyor.

“Gözlerini kaçırma, evlat. Yalnızca yalancılar gözlerini kaçırır!”

Gözlerinin içine bakıyorum. Onun dikkatini kendimde tutmanın tek yolu bu çünkü.

“Siz annemi tanıyor musunuz, efendim?”

Bir plan yapmak için zaman kazanmaya çalışıyorum. Sakin ses tonum beni bile şaşırtıyor. Zihnimden bir saniyede binlerce düşünce geçiyor.

“Ben Carey. Bu da kardeşim Jenessa.”

“Küçük güzel şeyler, ha?”

Gülmeye başlayınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bu ruhsuz gülüşü, uyuşturucunun sebep olduğu öksürük nöbeti kesiyor. Bu öksürük krizini çok iyi tanıyorum. Büyük korkuya kapılan Jenessa kenara doğru eğilip az evvel yediği her şeyi kusuyor.

Dört kocaman adımda yanıma gelip eliyle boğazımı sıkıyor.

“Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz,” diyorum. “Çok büyük bir hata yapıyorsunuz.”

“Sana annenin nerede olduğunu sordum. Bana borcu var ve o parayı almadan hiçbir yere gitmem.”

Çaresizce bir mengene gibi boğazımı sıkıyan parmaklarını gevşetmeye çalışırken acı içinde bir çığlık atıyorum.

“Annem gelmek üzeredir, efendim. Beklemek isterseniz bir şeylere yiyip...”

“Parayı nerede saklıyor?”

Sanki mantıklı biriyle konuşuyormuş gibi çıkan zayıf ve sakın sesimi dinliyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama adam, boğazımı bir türlü bırakmıyor.

“Benim... Bizim hiç paramız yok, efendim. Fakat annemi beklerseniz...”

“Buraya en son ne zaman geldi? Bana sakın yalan söyleme, kaltak.”

“Beş hafta önce.”

Belki beni bırakıp annemi aramak için başka bir yere gider diye ona doğruyu söylüyorum. Üzerime doğru eğilip beni kokluyor. Kötü kokan nefesinden kaçmak için başımı çevirerek büyük bir hata yapıyorum.

“Bana bak, çocuk! Seninle konuşuyorum!”

Elleri boğazımdayken başımı güçlkle çevirerek ona bakıyorum. Gökyüzü beyaz yıldızlarla dolu. Beyaz yıldız kümelerinin arkasında ise sonsuz bir karanlık var. O karanlığa bakmamak için tüm varlığımla çabalıyorum.

Ormanda her şeyi renklerle ilişkilendiriyorum. Nessa yeşillerin arasından ce-ee yaparak çıkan pembe bir renk. Annem ise üzerinde mağazadan aldığı ceketiyle ağaç dallarının ve çalıkların arasından çıkan limon sarısı.

Beyaz yıldızların arasında bir an limon sarısının vin diye geçtiğini görüyorum. Ancak bu, çok kısa bir an. Geldiği yöne doğru hızla geri dönerek gözden kayboluyor.

“Anne!”

Çığlığım boğazımda takılıp kalıyor.

Adam tek bir süpürme hareketiyle masanın üzerindeki yemeğimizi kenara doğru ittikten sonra diğer eliyle pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor. Beni atkuyruğu yaptığım saçımdan tutup masaya doğru bastırınca masanın metal kenarı üst bacağımı kesiyor. Gökyüzündeki beyaz yıldızlar gittikçe kararırken kendi pantolonunun fermuarını açıyor. Zorla bacaklarımı ayırırken nefesi hızlanıyor. Tüm ağırlığını üzerimde hissediyorum. Bembeyaz bir şimşegin midemi yararak geçtiğini hissediyorum.

Hatırladığım son şey bu sahne. Sonra her şey kararıyor. Beni yeniden kendime getiren şey Jenessa'nın çığlıkla-

rı oluyor. Etrafımızı çevreleyen yapraklar tıpkı bir deniz ve ben de o denizin ortasında kalmışım gibi hissediyorum. Bir ağaç dalından destek alarak doğruluyorum.

Şimdi de belinden aşağısı çıplak olan Nessa'yı masaya yatırmış, elbisesi de çenesine kadar sıyırmış.

Ateş sönmeye yüz tuttuğu için karavana doğru emeklediğimi görmüyor. Tüfeğimi yanımdan hiç ayırmamalıydım, diye düşünüyorum. Ateşin içindeki bir köz karanlığın içinde göz kırpar gibi parlıyor. Kolumdaki saatin tik taklarını duyuyorum. Şu anda yapmam gereken tek bir şey var.

Tüfeğimi sakladığım yerden çıkarıp karavanın ahşap merdivenlerini sessizce inerek geri dönüyorum. Tıpkı ava çıkmış bir hayvan gibi dikkatli ve tetikteyim.

Eliyle çırpınan Nessa'nın ağzını kapatmış, bacaklarının arasında, tıpkı şimşek çarpıp kırılan ağaç dalları gibi cansızca sallanan şeye küfrediyor.

Onu bir kez bile uyarmadan parmağımı tetiğin üzerine koyuyorum. İçimdeki nefret ilkbahar yağmurlarıyla dolup taşan derenin suyu gibi taşıyor.

Kalbini hedef alıyorum.

Tam son anda bana bakınca kolunun üst kısmından yaralanıyor. Kurşun kolunu sırtıyıp tam arkasındaki ceviz ağacını gövdesine isabet ediyor.

"Sakin kalkma, Nessa!"

"Seni gidi küçük orospu!"

Jenessa'yı hızla kenara itiyor. Son derece net ve kararlı sesimi duyuyorum. Ses tonumda ne yapacağıma da en ufak bir işaret bile yok ama aklımda tek bir hedef var.

"Jenessa, hemen karavana girip kapıyı arkadan kilitle.

Ben seni çıkarana kadar da sakın oradan çıkma. Duydun mu?"

Yere yığılmış Nessa donmuş gibi kımıldamadan duruyor ama beni duyabildiğini biliyorum. Ona bağırmaktan başka çarem yok.

"Hadi! Hemen o kışını kaldır da karavana gir. Şimdi!"

O anda tıpkı onu kızgın bir demir çubukla dürtmüşüm gibi ayağa kalkıyor. Hiç ses çıkarmıyor ama yanaklarından sel gibi yaşlar süzülüyor. Onların önünde yarı çıplak vaziyette dikiliyorum ama içimde utanca dair en ufak bir his yok. Kaçmaya çalışan bir hayvanın kuyruğuna basmış bir dağaslanına benziyorum. Tıpkı izlemesi güzel ama insanı öldürecek kadar coşkunca akan bir nehir gibi dolup taşıyorum.

Gözlerindeki bir an evvel ayılma telaşını görebiliyorum. Çıldırıldığını düşünüyor. Beni annemle karıştırmış olmalı ama ben hiçbir zaman annem gibi olmadım.

Karavanın kapısının kilitlendiğini duyduktan sonra ona dönüyorum.

"Kız kardeşin için geri geleceğim, seni orospu. İkiniz için de yeniden geleceğim."

Ateş edeceğime hiç ihtimal vermiyor. Dudaklarımda sinsice bir gülümseme oluşuyor. Kötü kokusu üzerime sinmiş, bacaklarımdaki sertliği de hâlâ hissediyorum. Tüfeğimle hedef alınca koşmaya başlıyor.

Çalıların ve ağaç dallarının arasına girerek uzaklaşmaya çalışırken son derece zor ve kaygan bir yola sapıyor. Burası hayvanları kapana kısırmak için harika bir yer.

Onu ormanın derinliklerine doğru sıkıştırmadan evvel yalnızca spor ayakkabılarımı giyip masanın altından el fenerini alacak kadar zamanım var. Henüz gerçek adını bil-

mediğim keman takımıyıldızına bakıyorum. Bu parlak takım-yıldızı bir kez daha benim yol göstericim olacak. Çok fazla uzaklaşırsam ona bakarak kaldığımız yeri bulabileceğim.

Adam hızla uzaklaşıyor ama bilmediği bir şey var. Bizden uzaklaştığını sanırken aslında ormanın derinliklerine doğru yol alıyor. Bunca yıldır yiyecek bir şeyler elde etmek amacıyla avlandığım için Aziz Joseph'e şükrediyorum. Gece gündüz yemek için hayvan avladığımdan hedefi tutturma konusuna gayet başarılıyım.

Adama iyice yaklaşıncı kulaklarımda annemin sesi yankılanıyor.

"Hak ettiğimiz şeyi alırız, Carey. Fakat bazen alanlardan bazen verenlerden oluruz."

Elimdeki feneri sımsıkı tutarken, iyi ki yanıma almışım, diye düşünüyorum. Ay ışığında ellerini üst bacaklarına dayanarak doksan derece eğildiğini görüyorum. Nefes nefese kalmış. Ben ince dallardan birini kırarak ses çıkardığımda hemen doğrulup etrafı kolaçan etmeye başlıyor. Bir dal parçası koparıp bir sağa bir sola dönmeye başlıyor.

Beni arıyor. Belden yukarısı çıplak. Terli tişörtünü kanamayı durdurmak için kolunun üst kısmını bağlamış.

Kokusunu alacak kadar ona yaklaştığımda tam kalbini hedef alarak bekliyorum. Ağzını çığlık atmak üzere açıyor ama o çığlık hiç çıkmadan yere yığılıyor.

Çok yanına yaklaşımadan etrafında dönüyorum. Feneri göğsünde ve yüzünde gezdiriyorum. Nefes alma emaresi yok. Ne zafer ne de pişmanlık, hiçbir şey hissetmiyorum. Fakat tir tir titriyorum. Bir ayının ya da çakalların akşam yemeği olacak.

Kolumda annemin saati var. Bana saatleri okumayı bununla öğretmişti. Ben de Jenessa'ya öğrettim. Saate bakınca karavana dönmemin kırk beş dakikadan daha fazla zaman alacağını hesaplıyorum. Bu iyi bir şey çünkü kimse yaşadığı yerin yakınlarında bir ceset olmasını istemez. Bir yere taşınamayacak kadar ağır. Onu toprağa gömmek ise bir saygı göstergesi olurdu.

Her şeye tanık olan nehir, insanın iliklerine işleyecek kadar soğuk. Ancak yine de tişörtümü çıkarıp boğazıma kadar suya giriyorum. Ay ışığı çıplak bedenime yansıyor. Tüfeği başımın üzerinde tutuyorum. Onu kıyıya bırakmak benim için şu an imkânsız bir şey. Nehrin soğuk suyu vücudumun şişmiş kısımlarını yatıştırırken beni de kendime getiriyor. Ben artık yeni bir Carey'im. Bu gece tüm çocuksu şeyleri hayatının geri kalan kısmında bırakmış bir Carey.

Öyle şiddetli titriyorum ki dişlerim bile birbirine çarpıyor. Kışın ortasında, buz gibi suyun içinde öylede duruyorum ama burada daha fazla zaman geçiremem. Bir köşeye fırlatılmış pantolonumu giymem gerektiğini düşünüyorum. Yalnızca iki çift pantolonum var ve geceleri her ikisini de ihtiyaç duyuyorum.

Yürürken sendeleyip zorlanıyorum. Özel yerlerim tıpkı vahşi bir hindinin lades kemiği gibi ayrıık ayrıık duruyor. Sanırım annem burada olsaydı artık bir kadın olduğumu söylerdi. Bir çalıdan destek alıp midemde ne varsa kusarak çıkarıyorum. Sonra tişörtü alıp beceriksizce kollarımı geçirmeye çalışıyorum.

Daha sonra kemanda Dvorak'tan Romance'i çalıyormuş gibi yaparak nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Bu işe yaramayınca ezberden bir şiir okumaya başlıyorum ama bu kez şiirde geçen kişi yerine kendi adımlı söylüyorum:

*Carey, yapraklarını döküyor ya Altınkoru
Kederinin nedeni yoksa bu mu?
Yaprakların gidişi benzer ya insana
Taze düşüncelerinin solması bundan mı yoksa?
Heyhat! Yürek büyür geçtikçe yıllar
Acımaz olur için, bir kabuk bağlar
Bir ah bile etmez insan düşen yaprağa
Yine ağlarsın fakat artık neden ortada.
Evlat, yoktur artık isminin bir önemi:
Keder pınarları aynı yerden akar sanki.
Belli kalbin duyar ruhun hisseder amma
Ne ağızdan çıkar söz ne söyler zihin.
İşte bunun için doğmuştur insan
Yasını tuttuğun kişi sensin Carey, sen.*

Ceviz ağacının sert gövdesine dayanıyorum. İçim nefretle dolu. Hıçkırıklarım tıpkı kırılıp etrafa saçılan çömlek parçaları gibi kesik kesik. Kedi idrarı kokan paltomu yerden alıp üzerine yapışan yaprakları temizliyorum. Sonra metal masanın üzerine oturup tüm olan biteni yeniden düşünmeye başlıyorum.

Saate göre o korkunç titreme tam yirmi dakika sürmüş. Sonra kalkıp karavanın kapısını çalıyorum.

“Ness? Artık güvendeyiz, bebeğim.”

Yanıt yok. Sessizce lanet okuyarak karavanın camsız penceresinden başımı içeri uzatıyorum.

El fenerini içeride gezindirince Ness'i tıpkı ipekböceği kozası gibi büzüşmüş vaziyette, ince battaniyeye sarılı, başparmağı ağzında buluyorum. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş. Durmaksızın bir ileri bir geri sallanıyor. Tam karşımda ama sanki beni görüp duymuyor gibi. Gözünü bile kırpmıyor.

Pencereden içeri girip onu kollarımla sımsıkı sarıyorum. Sonra suyun yanına götürüp çırılçıplak soyuyorum. Yalnızca bir kez dalmaya dayanabiliyor. Sonra onu battaniyeye sarıp ateşin önünde kucağıma oturtuyorum.

Elbisesini, tişörtünü ve iç çamaşırlarımızı, yani bize o iğrenç olayı hatırlatan her şeyi ateşe atıyoruz. Sarı buklerle, sanki tüm canlılığını kaybetmiş gibi sarkıyor. Kirpikleri hâlâ ıslak. Göz kırptıkça sular yanaklarına doğru süzülüyor. Tekrar ısındığında pantolonunu ve eşofman üstünü giymesine yardım ediyor, en son kapüşonunu bağılıyorum.

“O, bir daha geri gelmeyecek, Nessa. Korkmana gerek yok,” diyorum tek elimi tüfeğin üzerine koyarak.

Bana bir kere bile bakmıyor.

“Ben o durumu hallettim. Bunu yapmak zorundaydım. Lütfen, bir şey söyle?”

Babam omzuma dokununca titriyorum.

“Geldik, Carey.”

Gözlerimi kırpıştırarak sanki başka birisine bakarmış gibi ona bakıyorum.

“Geldik,” diyorum yeniden.

Arabayı park ettikten sonra benim tarafıma gelip elini uzatarak inmeme yardım etmek istiyor. Bu hareketini görmemiş gibi yapıyorum. Çünkü ben birilerinin bana yardım etmesini hak etmiyorum.

“Al.”

Arabanın içine uzanıyor.

“Şapkanı ve eldivenlerini unutma.”

Ağaçlarımı görünce içim neşeyle dolmasına rağmen şu anda son derece yavaş hareket ediyorum. Acaba beni, sahte kürklü paltosu ve taşlı blucini olan bu kızı tanıyabilecekler mi?”

Babam beni takip ediyor. Eski evime giden yolu tıpkı geceleri gökyüzünü bildiğim gibi biliyorum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Ağaçsız alana geldiğimizde bir an ne yapacağımdan emin olmaz halde duruyorum. Ateşin üzerini karlar kaplamış. Karavan eski yerinde duruyor ama benim hatırladığımdan çok daha küçük ve yıkık dökük görünüyor.

Onu on dakikalığına yalnız bırakıp koşarak ağaç oyuna gidiyorum. Oyuğun önünde biriken karları temizleyip de parlak metali görünce tüfeği oradan çıkarıyorum. Tüfeğin kayışının hâlâ annem gibi kokup kokmadığını anlamak için burnuma doğru götürüyorum.

“Carey?” Karavanın minik penceresinden bana sesleniyor. “Ben içerideyim.”

Karavana yaklaşınca kilidin parçalandığını ve kapı tutacağının tuhaf bir açıda olduğunu görüyorum. Burnuma is kokusu gelince gözlerim sulanıyor. Ateş çok eski olamaz. Kalıntılara bakıyorum.

Sonra aklıma geliyor. Telaşla ön, sol tekerleğin üzerindeki paneli kaldırıyorum. Anneme büyükannemden kalmış olan saat hâlâ orada.

Eskiden saatler insanların vücudunun dışında yer alan kalpleriymiş gibi yapardım. Saati elimde tutup Jenessa’ya, “O gitse bile kalbi hep bizimle,” derdim.

Jenessa, büyükannemle hiç karşılaşmadı. Büyükannem ormanda geçirdiğimiz üçüncü yılda hayata gözlerini yumdu. Bazen onun bizim evde ya da kendi evinin bahçesinde olduğunu, pencereden beni izlemek için perdeyi kenara doğru çekmesini hayal ederdim.

İkinci el saat, çok eski olmasına rağmen hâlâ çalışıyor. Babam saati elimden alınca yüzünde onu hatırladığını gösteren bir ifade beliriyor.

“Bende annemden kalan hiçbir şey yok,” diye itiraf ediyorum. “Ama Jenessa bir gün büyükannesinden bir hatıra isteyebilir. Saatleri okumayı bu saat üzerinde öğrenmişti.”

Babam saati güvende olsun diye cebine atıyor. Melissa’nın bana verdiği kolumdaki saate bakıyorum. Bilekleri-mize sarıp sarmalamamıza rağmen zamanı elimizde tutamamamız ne kadar da tuhaf.

Yaprakları kırışıp yırtılmış şiir kitaplarıma bakıyorum. Onları yanımda götürmeyi düşünüyordum. Arabanın arka koltuğuna yığacaktık ve biz giderken onlar da sağa sola kayacaktı. Hapishanede okuyacak bir şeylere ihtiyacım olacağını düşünüyordum. Oysa şu an onlara bakmak bile içimi o kadar acıtıyor ki nefes bile alamıyorum.

Babam, iki dişi kırık tırnağı eline alıp çürük merdivenlerde birikmiş karı temizliyor. Kırmızı atkısıyla bu gri atmosferde parlayan adamı inceliyorum. Buraya hiç ama hiç uymuyor. Ben harekete geçerek birkaç parça ince dal ve odun toplayınca babam da kibritle ateş yakıyor.

Zamanı geldi.

Güçlkle yutkunarak bakışlarımı yere indiriyorum. Adamın bana yaptığından ziyade benim ona yaptığım şeyi önemsiyorum.

İnsanın içindeki vahşi yaratık.

İnsanın daha anlamını bilmeden utanç hissetmesi ne garip. Şu an aynısını hissediyorum.

“Burada bir şey oldu, öyle değil mi?” diyor sigarasını yakarak.

“Evet, efendim.” *Lütfen, Aziz Joseph.* “Ben çok yanlış bir şey yaptım.”

Kendimi toplayıp omuzlarımı dikleştirerek gözlerinin içine bakıyorum. Başladığım şeyi bitirmem gerek.

“Anlat bana.”

“On üç yaşındaydım. Jenessa da beş yaşındaydı...”

Duruyorum.

“Devam et.”

“Ateşin başında yemek yiyorduk. Sonra ansızın annemi arayan bir adam geldi. Annemin ona borcu olduğunu söyledi.”

Dinlerken çenesini sıkıyor. Parmaklarının arasındaki sigara yavaş yavaş tükeniyor.

“Uyuşturucu almıştı. Ayrıca içki kokuyordu.”

Babamın gözleri o kadar üzgün ve acı dolu ki.

Zaten biliyor.

“Pantolonumu çıkarıp bana zarar verdi,” diye fısıldıyorum. “Ondan kurtulamadım.”

Gözlerimi kaçırıyorum ama yine de yanaklarına süzülen gözyaşlarını fark ediyorum.

“Tam o anda uyuyakalmışım.”

“Bayılmışsın,” diyor kısık ve sert bir ses tonuyla. “İnsanlar ciddi yaralanma geçirdiklerinde ya da şoka girdiklerinde bayılırlar.”

Onaylayarak başımı sallıyorum.

“Jenessa neredeydi?”

Bu soruyu umutla soruyor ama ona istediği şeyi veremiyorum.

“Tam şurada oturuyordu.”

Birden kalkıp arkasını dönünce ben de korkuyla yana çekiliyorum. Sessizce küfürler savururken yumruklarını sıkıp botlarının burnuyla yeri tekmeliyor.

“Ne olduğunu gördü mü?” diye soruyor arkasını dönmeyen.

“Evet, efendim. Kendime geldiğimde tıpkı benim canımı yaktığı gibi Nessa’nın canını yakmaya hazırlanıyordu. Ben de karavana girip tüfeğimi aldım.”

Hızla dönüp gözlerime bakıyor. Doğru duyduğunu belirtircesine başımı sallıyorum.

“Onu omzundan vurdum. Kalbini hedef almıştım ama hareket etti. Ness’e kendisini karavana kilitlemesini ve ben yanına gelene kadar çıkmamasını söyledim.”

Ne anlama geldiğini anlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Oysa şu an bunun bir önemi yok.

Duruyorum. “Bize zarar vermek için yeniden geleceğini söyledi.”

Ateş sönene kadar üzerine ayağımla yaprak ve kar atıyorum. Sonra da beni takip etmesini işaret ederek yürümeye başlıyorum. O gece geçtiğimiz yola doğru sapıyorum. Yolu tam olarak hatırlamam hiç de şaşırtıcı değil çünkü bu orman benim tüm dünyamdı. İlerledikçe yol bozuluyor ve ağaç dalları güneş ışığını engelliyor. Etrafta gördüğüm işaretleri fark edip derenin sesini dinleyerek içgüdülerime göre hareket ediyorum.

Aydınlıkta olayın gerçekleştiği yere varmak yalnızca yarım saat alıyor. Burası olduğundan eminim çünkü etrafta

bir sürü eski lastik var. O gece de bu lastik mezarlığındaki lastiklere takılarak ilerlemiştik. Dar ve derin vadinin girişi-ne doğru iniyorum. *Adamın cesedi tıpkı geçen yıl bulduğumuz ayının leşi gibi görünecek.*

Babam da nefes nefese beni takip ediyor. Sonra yanımda durup etrafı inceliyor.

“Burası,” diyorum elimle işaret ederek.

Yan yana üzeri yapraklar ve karla kaplı, hafif yükseltiye bakıyoruz. Ayakkabımın burnuyla yükseltiye dokunuyorum.

Bir çene kemiği yuvarlanarak kayaya çarpıyor. Bazı dişler hiç yok, bazıları ise çürümüş. *Metamfetamin*, diye düşünüyorum.

Bu kez arkasını dönüp kusan kişi babam oluyor.

Kendi kendime durmadan tekrar ediyorum.

Ness iyi olacak. Ness iyi olacak. Tek önemli olan şey bu. Ness iyi olacak.

Titrememe engel olamıyorum. Babam beni sımsıkı tutup tıpkı Bücür’ü ısıttığı gibi ısıtmaya çalışıyor. Gözlerimi kapatıp bu anı zihnime kazıyorum

Sonra birden, “Sanırım artık beni istemezsiniz, efendim,” diyorum kolunun altından çıkarak. Cezamı çekmeye hazırım. “Ama Ness’in bu olayla bir ilgisi yok. Ben onu karavana gönderip adamın işine yalnız başıma baktım.”

“Beni dinle, Carey. Lütfen, bana bak.”

Gözlerimi botlarından ayırıyorum.

“Buna *nefsi müdafaa* denir, beni duyuyor musun? Kendini ve kardeşini koruma gibi bir hakkın var.”

Gözleri yerdeki yığına kayıyor ama şokta olduğunu anlayabiliyorum. Aramızdaki mesafeyi, soğukluğu hissedebiliyorum. Tıpkı o gece Jenessa’nın donup kaldığı gibi kalıyorum.

Sesi uzaklardan, çok uzaklardan geliyor.

“Carey?”

Sonra yine eski bakışlarıyla bakıyor.

Bana inanıyor.

Elini uzatıyor.

Oysa eller şimdiye dek çok canımı yaktı. Yine görmezden geliyorum.

Karavana vardığımızda hava neredeyse kararmak üzere. Benim Nessa’ya keman çalarken oturduğum ağaç kütüğünün üzerine oturuyor. Ateşin başında oturup keman çalarken müziğin kendi rengi ateşin sarı, turuncu ve kırmızı rengine karışırdı.

Bir sigara yakıyor. Sigaranın ucu tıpkı dünyaya düşmüş bir yıldız gibi görünüyor. En sonunda gölgeler iyice uzamaya başladığında bana dönüyor.

“Jenessa konuşmayı o zaman bıraktı, değil mi?” diyor ama aslında bu cevap bekleyen bir soru değil.

“Evet, efendim. Ormanda olan ormanda kalır.”

Nefes alıyor, sonra sigara dumanını verdiği nefesle birlikte üflüyor.

“Polise bildirmemiz lazım. Onları cesedin yanına getirmek zorunda kalabiliriz.”

“Anlıyorum, efendim.”

“Sana karşı dürüst olmak istiyorum, Carey. Neler olabileceğini bilmiyorum ama sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Aziz Joseph’in oğlu, ‘Gerçekler seni özgürleştirir,’ demiş. Sanırım bu doğru.”

“Bu iyi bir başlangıç. Senden tek istediğim onlara her şeyi anlatman. Beni duyuyor musun? Size yapılan her şeyi. O gece olan her şeyi. Neden biliyor musun?”

Hiçbir fikrim yok.

“Kurban sendin, Carey. O değil. Ayrıca, güzelim...”

Gözlerim sulanıyor.

“Utanacağın hiçbir şey yok.”

Botlarına bakarak başımı sallıyorum.

İçim o kadar karmaşık hislerle dolu ki kendimi ifade edecek uygun kelimeleri bulamıyorum. Eğilip piknik masasının altında yan vaziyette duran eski el fenerini alıyorum. Düşmesine bastığımda ışığı yanıyor.

Elimde fenerle karavana girip almaya değer bir şey var mı diye bakarken o da dışarıda bekliyor. Burası için ağlayacağımı hiç düşünmezdim. Eski eşyaları ve Nessa'nın artık iyice kararıp sertleşmiş battaniyesini kenara çekiyorum. Bitti, hepsi bitti. Eski yaşamımıza dair her şey bitti.

“Eğer birisine bunlardan bahsedersen gelip ikinizin de boğazınızı keserim,” diye hırılıyor adam. İçime girdiği her sefer üzerime tekrar tekrar şimşek düşüyormuş gibi hissediyorum.

Sanki ruhum bedenimden ayrılıp kapkaranlık gecede ışıldayan beyaz yıldızlardan birinin üzerine oturmuş da aşağı doğru ayaklarını sallıyormuş gibi hissediyorum.

“Ara sıra bunun için gelebilirim,” diyor. “Karşılığında annene indirim yaparım.”

Sanırım yüz dolar. İçime girmek için yüz dolar veriyor. Yıldızlı geceden önce yüz dolar bizim için çok önemli bir paraydı. Diğer adamların hiçbiri yüz dolar vermiyordu çünkü.

Bu ormandaki her bir oyuğu, eşiği, izi zihnime kazıdım. Kapının eşiğinde durmuş bana bakan babamın gözle-

ri parlıyor ama ben hiçbir şey hissedemiyorum. Tıpkı buz tutmuş dereye benziyorum. Karavanın kapısını sonsuza dek kapatırken en az yüz dolarlık bir banknot kadar hissizim.

Karda durup elimi cebime sokunca anahtarın soğukluğunu avucumun içinde hissediyorum. Tüm gücümü kullanarak onu ağaçların içine doğru fırlatıyorum.

Adamın adını –Josiah Perry– ya da kim olduğunu bildiğimden haberi bile yoktu. O adamın melek gibi bir gülüşe sahip olan kızı her gece, tam karşımdaki odada, onu koruyucu bir hale gibi saran Bücür’le uyuyor.

Ne kadar oynas o kadar para, bebeğim. Kelimeler çirkin. Annemin uyuşturucu alacak para kazanmak için yaptığı şeyler sonucunda Nessa’ya hamile kalması da en az bu kelimeler kadar çirkin.

“Çok büyük bir hata yapıyorsunuz!”

O adamın kimliğini mezara kadar saklayacağım ama kendim için değil, Nessa’nın iyiliği için.

Ormandan ayrılırken yanıma büyükannemin saatiyle birlikte bir şey daha alıyorum: Babamı. Bana elini uzatınca bu kez görmezden gelmeden ben de ona elimi uzatıyorum.

Eve dönüş yolculuğumuz sessiz ama gelirken olduğundan farklı. İkimiz de farklıyız. Ben bir şekilde yaşça büyüdüm. O ise daha gerçek.

Yeniliğin bir sesi olsaydı bu, son yapboz tanesini yerine yerleştirirken çıkan sese benzerdi. Bitmesini istemesen bile oraya çıt diye yerleşiverir.

“Size bir şey sorabilir miyim, efendim?”

Gözlerini bir an yoldan ayırıp bana bakıyor. Yüzü düşünceli ve endişeli. Gerçekten, ama gerçekten endişeli.

“Tabii ki.”

“Hepiniz Jenessa’yı seviyor gibi görünüyorsunuz. Yani onu gerçekten önemsiyor gibisiniz. Sizin kanınızdan değil biliyorum ama, lütfen...” Gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. Boğazım düğümleniyor. “...lütfen ona göz kulak olun. Benim yüzümden kötü şeyler yaşamayı hak etmiyor.”

“Ona göz kulak olmak mı? Kimse bir yere gitmiyor.”

“Ama ben hapse girersem... O sizin kızınız bile değil.”

“O, *senin* Carey. Senin demek *bizim* demek. Tabii sen izin verirsen.”

Omuzlarım titreyerek sessizce ağlarken babam beni kendi halime bırakıyor. Sanki bazen bir şeylerle yalnız başımıza başa çıkmamız gerektiğini biliyormuş gibi. Medeniyete doğru yaklaştıkça ağaçlar seyrekleşip incelmeye başlıyor. Yine iki dünya arasında, iki arada bir derede kalıyorum. Bu, çok yorucu.

“Herhangi bir sorun varsa sor, Carey.”

Tüm hayatım boyunca bu anı bekledim. Söyleyeceklerimi toparlamanın zor olacağını sanırdım ama ağzımdan çıkan kelimeler bıçak gibi keskin. Ses tonum ise sert ve buz gibi.

“Neden beni aramadın? Neden annemin beni götürmesine izin verdin?” Kendimi kontrol edemiyorum. “O zaman beni istemediysen şu an neden bu kadar uğraşıyorsun?”

Arabayı birden başka bir yöne döndürünce omzumu kapıya çarpıyorum. Rampadan inerek geniş bir park alanına giriyor. Kırmızı neon ışıklı bir tabelada **OTOY L RESTOR N**, altında da **YİVEC K VE BENZ N** yazıyor.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ne yaptığını biliyorum. Sen annemi ve beni dövdün. O bizi kurtarmak zorunda kaldı!

Sen bizi evden kovdun. Annem öyle anlattı!”

Arabanın gösterge paneline bir yumruk vurduktan sonra dışarı çıkarak kapıyı çarpıyor. Arabanın arkasındaki asfalt yolda bir o yana bir bu yana yürürken ben de koltuğumda kedi gibi büzüşüp dikiz aynasından gizli gizli onu izliyorum. Arabanın etrafından dolaşıp benim penceremi tıklatıyor.

Ancak öfkesi daha farklı bir hal almış. Daha sert ve daha hüzünlü. Pencereyi açıyorum.

“Gerçekleri duymanın vakti geldi,” diyor.

Kapıyı açıp beni kendisine doğru döndürüyor. Ayaklarım aşağı doğru sarkarak oturuyorum.

“Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Soğuğu ve yağmuru düşünüyorum... Bu durumun onun için o kadar da kolay olmasını istemiyorum.

“Tam olarak hangi konuda?”

O sırada park yerinden çıkıp rampaya doğru giden kamyonun uzaklaşmasını bekliyoruz.

“Sana ya da annene asla zarar vermedim.”

Söylediklerine inanmayarak başımı iki yana sallıyorum. “Annem öyle söylemedi ama!”

“Annen sana yalan söylemiş! Tipik Joelle davranışı. Tanrı aşkına, senin gibi zeki bir kız onun söylediklerine inandı mı? Düşünsene! Sana neler yaptığını biliyorsun. Seni kaçırdığında dünyam yıkıldı!”

Ona inanmak istiyorum. Buna ihtiyacım var ama canımın yeniden o kadar acımasını istemiyorum. Buna dayanamam.

“Bizi *senden* kurtarmak için götürdü!” diyorum söz-

cükleri kusar gibi söyleyerek. Bu halimle ondan ziyade anneme benziyorum.

“Senin velayetini almak istediğim için seni kaçırdı. Annen hastaydı. Profesyonel yardım alması için uğraştım ama o reddetti. Bir gece seni arabada bırakıp ortadan kayboldu. Sonra da arabayı nereye bıraktığını bile hatırlayamadı. Seni bulmak bir buçuk günümüzü aldı. Dört yaşındaydın ve çıldıracak gibi ağlıyordun. Hatırlamıyor musun?”

Başımı sallıyorum. İçimdeki kelimeler çılgık çılgılığa bağırıyor. Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum.

Aziz Joseph!

“Evi terk edip bir avukata başvurdum. Mahkeme senin velayetini bana verdi. Annen bunu fark etmiş olmalı ki o gün öğleden sonra seni kaçırdı.”

Babamın sesi çatlıyor.

“Bakıcının evine gittiğimden çoktan kaçmıştınız.”

“Clare,” diye fısıldıyorum.

“Onu hatırlıyor musun? Clare Shipley. Annenin arkadaşısıydı. Joelle’in nereye gideceğini o bile bilmiyordu. Hayatımın en kötü günüydü.”

Babama bakıyorum ama gerçekten *bakıyorum*. Bu kez onun kırılmış bir parçasını görüyorum sanki. Annemin kırıdığı bir parça. Tıpkı hepimize yaptığı gibi. Bayan Haskell’in söylediklerini hatırlıyorum. Onun yalan söylemek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?

Annem beni kaçırmış.

Ryan’ın elindeki ilan aklıma geliyor.

“Herkes seni arıyordu.” Gözleri, tıpkı ilandaki küçük kız gibi çok hafif çekik. “Kaçırılmış ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi’ne bilgilerini verip yıllarca her yere ilan

astım. Kaç kez haberlere bile çıktım.”

Ormanda televizyonumuz yoktu. Acaba olsaydı onu görür müydüm?

“Sizi bulduğumuz gün her şey anlam kazandı. Seni kilometrelerce büyük, kuş uçmaz kervan geçmez bir ormanın içine saklamıştı. Birileri sizi bulsa bile kampa gitmiş olan bir aile olduğunuzu düşünürdü.”

Ormanda yaşarken kaç kişiyle karşılaştığımızı düşünüyorum.

Yürüyüşe çıkmış birkaç kişi. Uyuşturucu satıcıları. Çocuklardan hoşlanan adamlar. Yani bize yardım edebilecek kimseyle karşılaşmamıştık.

Bunca yıldır bir kere bile bize yardım edecek birisi karşımıza çıkmamıştı.

Babam yüzümü kendine doğru çevirip gözlerinin içine bakmamı istiyor.

“Çiftlikte mutlu değil misin? Sana iyi davranmadık mı?”

Sorusu, içimdeki gezegen büyüklüğündeki bir acıyı deşiyor. Bana kaybettiklerimin hepsini geri vermek istiyor. Bunu yapması için ona nasıl izin verebileceğimi bilmiyorum.

“Hayat böyle bir şey değil! Bana yaptıklarınız gerçek değil!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç kimse karşılık beklemezsiniz başkasına sarılıp ona yeni kıyafetler almaz.” Annemin ses tonunu taklit ediyorum.

“Her şeyin bir değeri vardır, evlat ve sahip olmak istediğin her şey için bir bedel ödersin. Genç bir beden değeri her zaman fazladır. O halde, hadi bakalım, iş başına!”

Annemin bana yaptırdıklarını da biliyor ama bu konu üzerinde hiç durmuyor.

“Hayat böyle değildir.” Sesim çatlıyor. Ağzımdan çıkan sözler gerçek düşüncelerimi yansıtmıyor ama düşündüklerimi nasıl açıklayacağımı da bilmiyorum. Jenessa’nın şu anki pembe yanaklı ve sağlıklı halini düşünüyorum. Yanılıyor olmayı o kadar çok isterim ki.

“Bu gerçek değil,” diye fısıldıyorum.

“Bunu kim söylüyor? Neyin gerçek olduğunu kim söylüyor? Asıl annenin yaptıkları gerçek değildi. Gerçeklik konusuna bir şey söyleyecek son kişi o.”

Omuzlarım titriyor. Bir insanın bile isteye asla çıkarmayacağı sesler çıkarıyorum.

“Gerçek aileler annenin sana yaptıklarını asla yapmaz. Ya da sana yaptırdıklarını.”

Yüzümü ellerimin arasına saklayıp hıçkırarak ağlıyorum.

“O yılları silemem, Carey, ama Tanrı biliyor ya, senin ve Jenessa’nın hayatını normale döndürmek için canımı bile verirdim. Annenin bizden çaldığı zamanı sana geri veremem. Benim için kabul etmesi en zor şey de bu.”

Gözyaşları yüzündeki çizgilerden süzülerek akıyor. Ben de gözyaşı döküyorum ama hepimiz için. Onun için, kendim için, Ness için, hatta büyükannem için...

“Tek ümidim şu: Umarım geçirdiğiniz o zorluk ve yoklukla dolu yıllar seni daha güçlü bir hale getirmiştir. O yaşadıklarını atlattığın gibi şu an yaşadığın zorlukları da atlatacaksın. Fakat ne olursa olsun, senin de Jenessa’nın da benim yanımda her zaman yeriniz var.”

Gözyaşlarımı tamamen bırakıyorum. Sarılmak için bana uzandığında bu kez kendimi bırakıyorum. Beni sımsıkı tutarken birlikte ağlıyoruz. Yanağımı yasladığım, koyun derisinden yapılmış, sigara kokulu paltosunun kokusunu içime çekiyorum.

Adam kelimesi artık kanatlanarak yeni bir kelimeye dönüşüyor: *Baba*.

Baba.

Gözlerimi kapatıp onun eskiden nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bu o kadar zor ki.

“Ormandan öncesini çok hatırlamıyorum,” diyorum hiçkırarak. “Seni, evdeki yaşamımızı, musluk suyunu, elektrik düğmelerini ya da köpüklü banyoları. Noel’i bile hatırlamıyorum.”

Titreyen çenesini başıma yaslayarak bana daha sıkı sarılıyor.

“Zamana bırak. Hazır olduğunda her şey teker teker gelecek.”

Beni yavaşça bir sağa bir sola, bir sağa bir sola sallıyor. Buna ihtiyacım var.

Sonra, “Eee, başka sır var mı?” diye soruyor.

“Ryan Shipley.” Kelimelerim paltosunun içinde boğuluyor. “Benim en iyi arkadaşım.”

“Tahmin edebiliyorum. Bir zamanlar elmanın iki yarısı gibiydiniz,” diyor gülerek. “O halde onu bir ara eve davet etmelisin. Onu görmeyeli birkaç yıl olmuştur.”

“Ederim.”

Bu doğru. Ryan benim en iyi arkadaşım ama söylemediğim bir şey var: Onu seviyorum. Onu, saç diplerimden temiz ayak parmak uçlarıma kadar her şeyimle seviyorum. Onu düşünmek bile midemin içinde binlerce kelebek uçuşmasına neden oluyor. Az sevgiye alıştığım zaman, sevgi seni bulduğunda kendini her şeyinle onun kollarına bırakıyorsun.

“Gördün mü?” diyor babam sırtarak.

“Neyi?”

“Bazı şeyleri hatırlıyorsun.”

“Hatırlamak istemediğim bazı şeyleri de hatırlıyorum ama.”

“Bu normal. Onları hatırlamazsan kim olduğunu başka nasıl bileceksin ki?”

Ona dönüyorum. Bunu sesli söylemem gerek. *Ormandaki o kızın hatırına sesli söylemeliyim.*

“Benim adım Carey Violet Benskin. Annem, ben dört yaşındayken beni kaçırdı.”

“Ne kadar insanın seni aradığını bilemezsin, tatlım.”

“Ve ben hemen şuracıktaki ormandaydım,” diyorum efkârlı biçimde.

“Bambaşka bir dünyada da olabilirdin,” diye yanıtlıyor.

Bizim dünyamız artık bu. Tıpkı bir baloncuğun içinde gibiyiz. Tek eliyle direksiyonu kontrol ederken diğer elini omzuma dayıyor. Kanımdan, canımdan olan bu adama yaslanıyorum, nefesimiz içerideki camları buğulandırıyor.

Altı yaşındayken karavanın duvarına, süpürgeliğin hemen üstüne yazdığım yazıyı hatırlıyorum. Yazıyı büyükanemnin saatini alırken gördüm. O zamana kadar aklımdan silinip gitmişti. *Eğer beni bulursanız eve götürün*, yazmıştım. Sanki beni eninde sonunda bulacaklarını daha o zamandan biliyormuşum gibi.

Melissa’nın bizi kapıda karşılaşmasını, babamın beni kucağında odama götürüp paltomu ve ayakkabılarımı çıkararak sıcak yorganın altına bırakmasını hiç hatırlamıyorum.

Sabah horozların sesi ve odama sızan güneşle uyandığımda bildiğim tek bir şey var: Her şey değişti.

Daha önce de söylediğim gibi

Bu daha yalnızca başlangıç.

EMILY MURDOCH, kocası ve köpekleriyle birlikte Arizona'da yaşamakta, günlerini mezbahadan kurtardıkları at ve eşekler için inşa ettikleri barınakta çalışarak geçirmektedir. Gündüz aklına gelen fikirleri geceleri mum ışığında hevesle kâğıda dökmektedir.

Eğer Beni Bulursan,
Murdoch'un ilk romanı.

emily murdoch

EGER BENİ BULURSAN

**Arkanızda bırakamayacağınız
bazı şeyler vardır...**

Ormanın derinliklerinde saklı, yıkık dökük karavan, on beş yaşındaki Carey'in evi olarak bildiği tek yerdir. Carey, küçük kardeşi Jenessa'yla birlikte zorluklarla dolu bir yaşam sürmektedir. Anneleri onları sık sık yalnız bırakıp gittiğinde ise birbirlerine dayanak olurlar. Ta ki anneleri uzun süre ortadan kaybolup, iki yabancı hayatlarına girene kadar.

Ormandan kurtulup yeni yaşamlarına başlayan kızlar kendilerini, okul hayatıyla beraber ısıltılı bir dünyanın içinde bulurlar.

Carey, bir yandan annesinin on yıl önce onu ormana kaçırma nedeniyle yüzleşirken, diğer yandan peşini bırakmayan –Jenessa'nın da bir yıldır konuşmamasına neden olan– kirli geçmişiyle baş etmeye çalışır. Carey, kardeşini ve sırlarını koruyamadığı takdirde yeni hayatları avuçlarının arasından akıp gidecektir.

₺25

ISBN 978-605-348-949-8

www.okuoku.com

